

JARNÍ ČASOVKA BÁŠŤ

Čespa – Placebo nové věci...

Na první zahajovací závod v podobě časovky v sezóně 2015 jsem se těšil jak malé mimino. Přez zimu jsem nazahálem a využil veškerá zázemí, které mi klub nabízí v podobě luxusních výletů po republice a to včetně osvědčené cestovky z Čelákovic- Vitastour, kam to mám 2x25km. Přidávám jedno 200kilo za druhým a až akce Želivka s neúnavným větrem a taky Turistou mi zlomila morál a knokautovala mně na týden se plazit po čtyřech, ale jak se říká, co tě nezabije, to tě posílí. Při denních cestách do práce měním taktiku a začínám závodit s tramvajemi a techniku se učím pomocí kličkování mezi auty, sem tam si zopáknou nějaký kopeček a z 42km, které jsem jezdil to natahuji na 60km+ dle počasí. V garáži mi vysí nablejskaná koza, kterou jsem si na podzim vyaukroval, ale pořádně ještě neosedlal. Při prvních seznamovacích km jsem zavítal i do Báště od kud jsem odjížděl značně zklamaný s časem cca 22min. Nastává osudný den, na registraci přijíždím maskovaný v maskáčích, přebírám číslo a pádím domů, kde musím opravit sekačku na trávu, posekat a pak jupí do drezu. Cestou na start se začínám rozjíždět, srdíčko poslouchá, nohy točí, jen maximálku při sjezdu před Líbeznicemi 65km/hod nejstem shopen udržet, no nic, jde se na to. Po startu roztáčím nohy, zalehávám a sleduji tacháč, jak krásně nabírám rychlost, bohuže i tep, který se během chvilky dostává na AnP a já dělám první chybu, ubírám plyn, začínám z hluboka dýchat "Kolíkáci promin, že jsem to porušil, ale nelze jezdit jen na nádech nosem " a snažím se tep stabilizovat, následuje rújezd první zatáčkou a akcelerace na rychlost přes 50km/hod. , zapomínám na tep a jedu jen na pocit. První kolo se mi jelo krásně s časem 9:07 a to jsem si nechával rezervy na druhé kolo, kde dělám další chybu hned v nájezdu za zatáčkou, zvedám tu zadek a akceleruji do mírného kopečka, což mi sice pomohlo udržet rychlost, ale sebralo sílu na dalších 40sekund. V Břežanech před zatáčkou se dostávám do pekelné chvíle, kde musím křičet na Strejdu, že ho беру zleva a modlím se, aby mě pustil, Strejdo děkuji, sice to bylo na poslední chvíli, pak už jen vostře беру za brzdy a klopím to. Cestou k cíli předjíždím ještě dva závodníky, kde druhého potkávám na té rozbité části trati, lehce musím svésit nohy, neboť jsem chtěl mít jistotu, že nevymetu díru a pak akceleruji k maximálce až do cíle, který dle Garminu míjím v čase 18:35. Sám tomu nevěřím, mám problém se stímto výsledkem i podělit a nervozně vyčkávám, až mi někdo zdělí, že to není sen..... Ještě teď, když si na to vzpomenu, trak se mi zalévají oči.....

PRVNÍ ŠLÁPNUTÍ – PRS

Čespa – Placebo staré věci.....

Nebudu Vám tady psát o počasí, o rosném bodu a ani o mém AnP, na to Vás mám moc rád. Ale polívčičku si přeci jen přihřeji..... . Rána už nemohu dopat a s prvními paprsky slunce opouštím postel po špičkách kolem medajle z Báště. Na sebe hážu montérky, do auta koště a vyrážím za Helmutem. Tomu ukazuji, jak se vozí kola v autě aniž bych musel něco demontovat. Na sraz přijíždíme v dobré náladě a než se rozkookáme, tak držíme v ruce spreje a vyrážíme značkovat. Nejdřív označuju původní trat, tak abychom záhy zjistili změnu a značuju tedy podruhé..... se závěrečným finišem " KO-KA GOO" . Pak do oranžového stejnokroje, kde ovšem u mě přibrzdí Kolíkáč a vypráví mi něco o růzovce a at se stavím za .....z UAC..., snažím se z toho vymluvit a ptám se : " Kolíkáci, jestli je to přání šlapek, tak si pro ten růzovej drez dojdu, ale raději bych jel v našem klubovém...odpovídá mi: přání šlapek to ani tak není, ale přeje si to Kapr..." do startu 20min., tak volím se ject zahřát, než abych hledal v davu někoho, koho ani neznám.....Na startu zalejzám do půlky a přemýšlím, co tu vlastně dělám, co ten Petr, co Líba, uvysím je? Sweep taky vypadá, že tu není kvůli počasí,

hlavně se nepřimotat do pádu....Pak to vypuklo, balík se hnul a já se snažím prokličkovat dopředu, což se mi daří a na horizontu už odrážím první nástupy...kde najednou jsme ve dvou a oddalujem se od balíku, co teď, chci to??? Takle valíme cca 5km a já poslechnu svojí hlavu,svěším nohy a nechávám kolegu samotného,vracím se zpět do balíku, kde se chytám špice a tu neopouštím po celou dobu závodu. To je nádhera, vůbec se nejede, čas od času někdo nastoupí, tak bez vědčího úsilí ho stíhám, všechny ataky pokrývám v sedle,což mě těší dvojnásob. V tom jednom minibrdku si prohlížím soupeře a sleduji,jak funí, každý nástup na horyzontu chytám, nějak tomu ani nemohu věřit, že tohle je závod.....vjíždíme do posledního kola a na špici se začínaj objevovat podvodníci, který pošetrili a teď vystrkujou růžky. Nechává mě to klidným a jen sleduji od levé krajnice kluky z LAWI co si dělaj místo v pravo. Před poslední pravotočivou zatáčkou pod kopcem dojíždíme skupinku, trochu se to štosne, propadám se a tak křičím na Vlastu předemnou,at přidá, našťěstí zareagoval a já jdu přes něj směr špic. Do brdku najíždím z cca 8-10 fleku a nervozita roste...Swepáci se zvedaj, pak Lawi a já už reaguji opožděně, přitápím, vyvážím Vitáčka, který jde přede mně a pak teprve dokážu nabrat rychlost, bohužel už pozdě a protínám cíl na 6-té pozici. Jsem nezkutečně šťastný, pro mě je to megasupervelikej zážitek a další velká zkušenost...To je asi vše, příště vám odvyprávím o té Karkulce...

Helmuth – Jaro v Hobšovicích

Z mého pohledu zábavný, hlavně už opravdu jarní víkend. Hned ráno jsme byli nečekaně s Čespu povýšeni od košťat na šipky. To bylo vyznamenání. Já dělal kulatý podle EU, Čespa starý hranatý. Šlo nám to, ale namalovali jsme to někam jinam, takže bohužel příště padáme zase zpátky ke košťatům. Na startu jsem si na poslední chvíli všiml, že nemám čip, bleskem zpátky k autu, ruce rozklepaný, všechno mi padalo, stihl jsem to jen tak tak. Ještě víc nervózní byl asi Balu, že si před startem rozerval dres a musel jet v tričku. Tomu teda říkám start'ák - prostě jaro. Díky lehkému profilu a že vepředu asi nechtěl nikdo tahat, jsem se nezvykle dlouho povozil v balíku a viděl, jak je to tam nervózní a jak je opravdu fajn jezdit daleko vzááádu. Pak tři kola spolupráce ve třech. Pijas Pacovský, kterej to jezdí vždycky odzadu, nás nenechal flákat, tak jsme posbírali hodně korálků, na střídání jich ale bohužel moc nebylo. Až do poslední zatáčky všichni najednou polítí živou vodou, kua ani jsem se mezi ně nevešel!!!! Závod jak má bejt, jezdit se má hlavou. Poslední sranda, když Čespu vyhlásili na třetím místě a pak to musel hned vrátit, poněvadž to byl omyl. Jestlipak bude i ty ostatní závody letos takováhle švanda?

Kolíkáč – První jarní nervák

Závodní sezóna je tu a mě se nějak nechce, potvrzovat minulé roky, že uvisím čelo, čekat, až přijde ten můj rádobý vrchol sezóny a zažiji opojné pocity z nohama z nebes, který třeba už ani nemusí přijít... V sobotu ladím kolo, premiérově galdy na karbonech, narvat tam 200 psíků, stoupnout na váhu a vyděšeně kouknout na tučných 77,5kg . Vzít kolo do ruky a znovu hup na váhu a ještě vyděšeněji civět na hodnotu 83kg. To mě nepustí na start! Rychle do kuchyně a jdu to dožrat Jo hlavě se nechce, strach z pádu na rovinatém okruhu, loktovat se o body do UAC ... nebyl by lepší výlet na Želivku? Ale oranžová parta a neúnavní organizátoři ze Sobína my to nedovolí, už rozvážím značky, připínám číslo a zapadám do toho předstartovního davu. Jako za starých časů, kdy se to nevešlo na silnici, lidi po příkopech, každý si chce užít krátký-krátký v té jarní parádě. Sluníčko krásně hřeje, ale nad balíkem se vznáší adrenalinový nervózní mrak. Hned po startu proklouznout dopředu a na špici si táhnout za sebou ty nadupaný bejčky. Sweetivka Viki jde přese mě, hup mu do háku a zavzpomínat na Kapra, jak takhle jednou obkroužili POS v úniku. Ale dnes to nepůjde, balík je vyrovnaný, mini náskok je smazán a po pár sekundách slávy se propadám na konec. Tam Pepa Vejvoda, který mě utvrzuje v tom, že vepředu je to loket na loket a on se nehodlá zrakvit na prvním

závodě. A tak plápoláme na ocase v příjemném pokecu, okruh je to krásný, bez děr, bez aut, jen ten kopec by to chtělo delší, ať je nějaká selekce. Ničím nerušenou jízdu zpestří focení se s Pistachiem, Schnecku a Mišutko díky! A pak přijdou ty nepříjemné události, prdlý drát Kamila Ackermanna, který jako šíp proletí do příkopu, a pak, když dojedeme nějaké lidi z mladšího balíku, tak si přede mnou jeden ustele. Křáp, rána a ten děsivý zvuk drhnutí o asfalt, o 10 cm míjím jeho kolo, do háje, to bylo tedy o fous. Čespa se neohroženě bije na špici, a tak do posledního okruhu seberu odvalu, znovu se prosmýknu dopředu a drtím to na špici. Fíha, právě včas, vzadu znovu slyším klení a nadávky a ten děsivý zvuk smotku. Tak jsem to vepředu zkontroloval a zase srabácky zalezl dozadu, před cílem již bez ambicí, přeskočit pár lidí v cílovém magnetu a na pásce zatleskat čerstvému šedesátníkovi Jardovi Hanzlovi. Tak to se mi moc nepovedlo, ale ani jsem nic jiného nečekal, na tyhle nerváky si asi již nikdy nezvyknu... Naštěstí při pohledu do výsledků, radostně koukám, že Šlapky se neztratily, vidět na cílových fotkách Jiruse, Jenču, Čespu ... díky kluci!

Pája – PRS - Druhá časovka

Když jsem včera po jízdě v Bášti pronesl, že dnes to bude taky časovka jen o něco delší, netušil jsem jak blízko realitě budu. Zatím neznám svůj čas z Báště, ale nedivil bych se, kdyby dnešní průměr byl dokonce lepší. Závod začal úklidem tratě, kdy jsme s Pistachiem vymetali šterk a bordel, který za sebou nechali zemědělci. Ranní netrpělivé čekání na start tedy vzalo za své a navíc jsem se u toho i zahřál. Po jedenácté proběhla prezenčka, pak se převlíct, letmo projet a najednou už se startuje. První balík si to sviští celkem rozumně, tenhle pocit mě ale přešel za první odbočkou a mostkem, kde se vytvořil trachtýř a hned za zatáčkou se do toho bušilo, takhle to v podstatě pokračovalo dál celá 3 kola, pak jsem si nechal balík poodjet a už ho nesjel. Kolo jsem jel tedy sám, přičemž jsem měl na dohled skupinku cca 5 lidí, kteří se vzdalovali a přibližovali vždy v rozsahu 100 až 200 metrů. Sjet sám 5 borců co se střídají, to bych musel být jiný pán... Každopádně pořád mi fungují jako zajíc pro chrtu na dostizích a tak se za nimi ženu co to jde. Sám si párkrát nasoupím, ale je to marnej boj. V celém tom snažení dojet skupinku předemnou si však všimnu spolupracující dvojky, kterou mám za zády. Ještě půl kola to rvu, ale pak to vzdávám a jen si zoufám: "kurňa, tak už mě cvakněte, ať to nemusím tahat!" Společně dojíždíme cca polovinu 5. kola, když tu se za námi objeví balík. Ještě se to snažíme urvat alespoň ve dvojci, ale balík má sílu, které se nedá vzdorovat. Při závěrečném stoupání se přes nás přežene a pohltní nás jako tsunami. Ještě si dám závěrečný spurt se svým spolusouputníkem a kupodivu se mi ho podaří urvat, (první vyhraný spurt, asi ty naše pětikopce k něčemu budou :) takže alespoň malý bonus na závěr. Po včerejší Bášti, ale celkem spokojenost. Když jsme se pak na parkovišti potkali s Camrdou vzpomněl jsem si na jeho 20 minut při 184 tepech, já měl průměr 183 na hodině třicet...

zahradník

Závod - UAC První šlápnutí Hobšovice. Poprvé start ve druhém balíku spolu s Líbou. Trať lehká placka s menším stoupáním kde byl cíl a navíc nefoukalo, takže se pořád držel velký balík pohromadě. Chvillemi i nervozitka se strkanicemi a vzadu to nakonec i 2x lehlo, ale proti předchozím závodům mi to přišlo úplně na pohodu. S Líbou jsme to zkusili několikrát potřhat za stoupáním, nebo po rovině nástupy, ale vždy se to jen natáhlo a nebyla šance odjet. Poslední kolo jsem už neplýtvat silami a soustředil jsem se na závěrečný špurt. Líba pochytil pár pokusů o úniky, odtáhnul poslední 3 km do vesnice přes cílovou točku a vysadil mě cca 300 m před cílem cílem. Tady jako první vyrazil Proky, ale měl jsem dobré nohy, tak jsem háknul a na cca 150 m šel přes něj. Malý náskok před dalším ze Sweepu jsem již udržel. Takže letošní první vítězství!!!

Jirus

Na to, jak se mi blbě dejchá se jelo dobře. Cvílema se totiž nejelo vůbec. Každou chvíli někdo nastupoval, sjížděl jsem to v pohodě. V posledním kole jsem pořád čekal, že to někdo na rovině před Hobšovicemi zkusí a ono nic, tak jsem do posledního stoupání nastoupil já, ale předspurtovali mě Pro mě super úspěch.

Jeff

První šlápnutí. Jelo se dobře, samá rovina s jedním brdkem a to všechno 5x. Občas trochu nervozní, byl to první závod. V posledním kole cca 2 km před cílem jsem zůstal docela vzadu v balíku a už se mi to nepovedlo se protlačit dopředu. Dost se to strkalo ,chvíli jsem jel i mimo silnici, takže v nájezdu do kopce poodskočila první skupina. Už se mi povedlo pouze dotáhnout se na konec skupiny. Celkově 23. místo. Ale docela dobrý to bylo.

skopec

UAC - Hobšovice - První Šlápnutí. Pocitově pěkný, výsledkově hrozný a to mojí vinou. Po prvním kopci se to začalo dost strkat a já jak nejsen vyježděnej, tak jsem se zalek a trochu si vystoupil. To jsem uudeřlal 2 krát a po druhý už to nedocvak. V zadu se vytvořil menší balík a s nima jsem objel ayi 2 kola než nas sjel druhý balík. To už jsem si zvykl a pěkně se zabudoval do půlky a lěkně jsem to dkjel do cíle. Pouze 2 krát jsem si musel hrábnou a to když do 2 králehlo a já se musl docvaknout.

VM1

Letošní první hromadná strkačka, čekal jsem to horší, objel jsem to celkem v pohodě, trochu tempa při závodě a pak klasika s Forestem dovést v tempu Kapitána před cíl a pak už pohoda do cíle na malou, Kapitán samozřejmě vyhrál.

dudlik

UAC První šlápnutí - Hobšovice. Celkem slušná účast, asi 160 lidí, První balík vypalil a náš druhý 5 min. za ním. První kolo v pohodě ještě jsem se v balíku udržel. Ale ve výjezdu v druhém kole mne zase odstřelili jak zmrzačného zajíce. To bylo zas děsný. Půl kola jsem jel sám, chvíli jsem se ještě snažil, ale bylo to marný. Poté mne dojeli 2 kluci a s těmi jsem docvával až do cíle. Po cestě jsme ještě sebrali pár odpadlíků. Ale vůbec nemohu říct, že bych se teda flákal, Ale balík je balík, vypadněš z něj a jsi mrtvej cyklista...Druhý balík prý někde lehnul, tak možná mne toho cyklobůh ušetřil...Ale jedno je jistý, ty krátký kopce mi stále nejdu...Počasí super, trochu foukalo.

MILOVICE-PAVE TOUR

Bobek – Snad aspoň 4kola

Na úvod vím, že jsem marnej (není formice), tak snad aspoň 4kola tréninkově objedu. Na startu pár lidí, o eskadře Lawi/Sparta vyplňující třetinu balíku netřeba mluvit. Držím se asi v polovině a těsně přede mnou se zubí pan Nežerka a vyčkává zlomovou chvíli, Dreamer se někde fláká, místo toho aby celil týmovou barvu... . Conti 28mm plní dokonale svou fci. - nejen že skvěle tlumí a vedou, ale pěkně štípou bidony, a že jich opět bylo (a dva jsem přeříz) 8- Zkrácená trať ve mě vyvolává pocity kritéria. Ve 2. si poodjíždím přestože vím, že mě to vysaje, ale co...beru to jako skvělejší trénink už od začátku. Ve 3. před křižovatkou mi balíček odskakuje, je šance se háknout za doprovodná vozidla, ale nechci se ždímat, navíc odpadá kdosi z Lawi, myslím si že pojede, ale je marnej nebo má defekt. Zvýším tempo, balík 100m přede mnou, tak dupu sám. Za sjezdem se balík ztrácí, nikde nikdo, v Milovicích Ježek s

defektem, tak si jdu ještě obkroužit na samotku jedno kolo. Nahoře na kostkách mě bere luxusně dávající osamocení Zahradník, čekám druhý balík, ale nikde nikdo. Sjíždí mě až na vraceče na konci panelky, dělám jim místo, ale stejně mě vytlačují do škarpy. Kolikáč mě láká, nechci se jim tam plést, sundávám čip a jdu se bez jídla a pití kochat...

Dreamer – Dojet Pave s celním balíkem je cenne!

Rano vstanu, drobne prsí, v 8 píse Kolikac "tak co jedes?" rikam tak jo! jdu k zimaku Ridley (do mokra a na kostky jednici nee) ze upustim trochu tlaku aby to tak nedrncalo a co nevidim, zadek prazdny. Hmm tak rychla oprava defektu, nahustit na 6-7 baru, nasnidat se a radeji na nic dal nemyslet. To se mi letos celkem dari, takže na start dorazim s Kolikacem v dobre nalade. Slunce obcas vykoukne, silnice osychaji, presto nechavam navleky i na nohou, no asi jsem je mel sundat ale i v nich zas takove horko nebylo. Zato v zavode horko bylo! Po startu se klidim na konec baliku kde treba jede i Franta Rabon v "noname" dresu. Jede se podobne jako na PRSu za zacatku se nastoupi, pak se zase zvolni, takže i vzadu se to da v pohode sjizdet. Takhle obkrouzim prvni dve kola, obcas teda i nekdo jede za mmou, obcas nekdo odpadne, vidim pres sebou dobre zabudovaneho Bobka, který ale pak v tom jedinem dvojkopci na okruhu odpada. JE pravda ze tam mam i ja vzdy namale, ale není problem si to pak na rovine po kostkach sjet.

Kdyz si rikam ze se jede docela klidne, tak nekomu vypadne bidon, na nej najede Franta Rabon, uz ho vidim jak jde k zemi a bere me s sebou, ale nejakym zazrakem to ustal, ProTour se nezapre! Nicmene pri tom manevru prorazi galusku, to je smula. O stesti ale Milovice proste jsou, obcas si nekdo zadefekti, clovek to musi brat jako to je a vazit si toho ze mel stesti. V dalsim kole si nepochopitelne stoupne fotograf doprostred silnice a malem slozi balik, musim to brat prikopem a malem mi na kostkach balik ujede.

Ve 4. kole se trochu zvolni a tak nejake 2km pred Milovicemi za to беру a jdu do uniku. Nechaji me vetrat az do najezdu do dalsiho okruhu. V dvojkopci za to pak pochopitelne malem zaplatim, jen tak tak aby mi to nahore neujelo. Mozna to bylo i tim ze nekde tady odjelo Lawi+Sparta ve 2 lidech. Opek jsem v baliku a je mi jasne ze uz se do dalsich uniku poustet nebudu, holt tohle není SUAC. Posledni kolo uz si odjedu na pohodu v baliku, do ciloveho spurtu pochopitelne nejdu. V cili uz ceká Kolikac, tak se rychle balime a jedeme domu. Jsem velmi spokojeny, dojet Pave Tour do cile s celnim balikem je pro me cenne!

Kolikáč – Teplé prkénko

Nervy co na sebe, co pod sebe, aby to nelehlo, co bude padat seshora. Klasický starták jako blázen, ale musím závodit, jinak to nejde, jestli chci zažít nějaké emoční výbuchy z minulých let. Rovinatý kostkový okruh, snad to nebude za mokra, ale zdá se, že počasí klapne, a když nás osvitne slunce je pěkné vedro. A tak ještě 5 minut před startem k autu a dát krátký dres s návleky na ruce. Dreamer s Bobkem se již perou s prvním kočičími hlavami, já s Čespa a Strejdou teprve ve startovacích boxech, aby mohutná rána z děla odpálila milovickou sodovku. A začalo se pěkně zhurta, první magnet nestíhám, toto pěkně začíná. A na kostkách díra na balík, to jsem pacient, ale je tu Jirka Sekera, pěkně postřídat a dolítnout si to. Poslitaná brada, to je přesně to, co jsem na začátek potřeboval, kostky bubnují do pláštěů, ráfků, rámů, sedel, řídítek a to se přenáší do těch našich lidských, tolik opečovávaných míst. Ale kvůli tomu jsme sem přijeli, pěkně se zmrtnit. Čespa bojuje vepředu, ale já furt nemůžu najít ten správný rytmus. První dva okruhy jsem tedy jen visel, odpadal a sjížděl, co se dalo. Ale cením si, že jsem vydržel, některé záseky byly fakt už na svěšení nohou. Pak jsem se nečekaně srovnal, a dokonce kul plány s Čespa na odjetí. Ale bylo to hodně bláhové, protože jsme oba nezaznamenali unik Zahrady, který prý jel dle očitých svědků jako motorka proti větru furt nedovolenou rychlostí přes obce. Ve spurtu tradiční bojácnost, ale tohle je potřeba, ta několikrát poslitaná brada mi už hodně chyběla. Čespa jel famózně, furt u špice, ale chce

to i pošetrít v háku a v top momentech to třeba zkusit se Zahradníkem . Nakonec tedy parádní počasí, v balíku klidná atmosféra, u mě jen tvrdé zjištění, že forma v nedohlednu Poklona Benymu a spol za skvělou organizaci, jo a seděl jsem v oné místnůstce na teplém prkénku hned po Jirkovi Ježkovi

zahradnik

Závod - Pave Tour 80 km (UAC). Ráno chcanec, ale start nakonec za sucha. První kolo oťukávací a rozjížděcí. Ve druhém kole s Líbou střídavě nastupujeme, ale nedají nám ani metr a nikdo moc neodpadá. V nájezdu do 3.kola to zkusím znovu hned po rychlostní prémii, zachytí mě jen Krátký ze Sweepu, ale na kopci ho ztrácím a pokračuji sám. Balík nejede tak rychle získávám 2 min náskoku a jedu 40 km časovku až do cíle. Takže dnes vítězství a k tomu velká žulová kostka jako trofej V áčku je Něža 2. za Holubem ze Sparty a Radim vyhrává kategorii, takže super den po tým.

jirkagzw

Pavé Milovice. Několik chyb v přípravě na závod, minimum tréninku v posledních týdnech. Užil jsem si to,bez defektu, možná až moc zbytečně aktivní. Nejelo se nejhůř, ale ani nejlíp, když odjel Něža s Holoubkem, byl jsem zrovna na konci balíku, V posledním kole v brdku mě začaly brát křeče. Do těžkýho špurtu se nedostávám, navíc už jsem šel zase do křečí, tak už jsem to nějak dojel setrvačností na konci skupiny. 17. místo není nic z čeho bych jásal.

Jeff

Pavé Milovice. V nájezdu do 2 kola mám v kopci defekt zadku a odpadám z hlavní skupiny. Na kopci mám naštěstí manželku,tak nejdřív to láduju tmelem ,ale nejde to,tak měním duši. Pak už je to jenom časovka na 60 km, předjíždím pouze 6 lidí, pak už nikde nikdo. V posledním kole mi dojíždí ujetej Něža s Holubem,tak s nimi jedu 10 km do cíle. Bál jsem se mokra a lehnutí a nakonec to byl opět defekt.Posral bych se z toho.

karl58

Pavé Tour Milovice. 48km z 80km po kostkách. Na startu 2. balíku 36 lidí. Hned po startu jsem suveréně na poslední figuře. Začalo to blbě, jsem vzadu se dvěma borci a Petr Okruhlica mi se dvěma ujíždí. Nezbyvá než si je na velkou docvaknout. Povedlo se, Petr mě vidí a nestřídá, dík! Potom ve čtyřech postupně sjíždíme před sebou asi 10 lidí až se vykrytalizuje 8 členná skupinka se kterou kroužíme až do finíše. Zde končím na 7. place, no sprinter nejsem (Jinak ale spokojenost, kostky daly zabrat, nepršelo, nepadalo se jen pár defektů.

KOUŘIMSKÁ 50

Kolíkáč – Kvalita i kvantita

Na Kouřim po včerejším Pavé ve stejné sestavě svršků, nátělník, krátký-krátký a návleky na ruce. Na startu docela dav lidí, ale věřím, že hodně jich odjede na 100km, ale bohužel! Kecám s Tomášem Bartošem o galdách, a před námi minimálně 10 řad natěšených závodňáků na 50km. Jen Líba vpravo a kousek přede mnou stojící Čespa mě uklidňují, že si to snad sjedeme. Ale za jakou cenu? Když vjíždím do d'olíku hned po startu v Kouřimi, tak čelní jezdcí jsou již na horizontu prvního magnetu. No těbůh! A docela se fičí, mydlím to po levé straně, nádherný úvod na rozdýchání, jen ty mžitky před očima jsem si mohl nechat až na první kopec No nakonec jsme to dolítli, u mě mírné poblití, ale důležité je, že přes hlavní kutnohorskou již v závětří čelního balíku, kde je počítám kolem 40 hlav. Nastřelený Čespa hned na špic, já musím trochu zregenerovat, skvěle jede Jenča, který je pevně zabudován.

Krutý, chtělo by to do těch sjezdů dopředu, ale nějak není prostoru po krajnicích. Nad námi vrtulník, jak z filmu o Rambovi, dokumentuje tu úžasnou barevnou skvrnu, jak si klestí cestu jarní rozkvetlou přírodou. A v úniku oranžový bod, Čespa! Je to asi hodně předčasné a troufalé, ale což, zkusíme mu pomoci. V hlavě mě zní Malinova hláška z roku 2013: „V zimě objedeš celou republiku a teď když je Čespa v úniku, tak smrdíte vzadu...“. Nacpu se na čelo a začnu snižovat rychlost, svěšovat nohy, prostě jak říká Kapr: "kuwit tempo". Párkrát se to zadaří, ale jsem prokouknut a navíc Čespa nám moc nemizí, máme ho stále na stejnou vzdálenost, až zapnou top favoriti motory, bude asi pohlcen. Nechybou dolů se zase již cedím dozadu, po Sápravě ještě vlezu na špic a trochu tam rozhodím střídající rytmus, ale to již tu jsou skalické kostky a rozhodující chvíle dnešního zápasu. Volím stopu po chodníku, ale přede mě se nacpal nějaký příchozí, kterému to moc nejede a tak můj plán vlítnout do kopce na čele se hatí. Tak teď a nebo nikdy! Ale bohužel žádný výbuch síly se u mě nekoná, motám nohama, hledám převody, ne, toto nejsou nohy z nebes. Ukrutně to bolí a valí se to přese mě. Čespa je dojet, a když je tu Jeff a Pepa Vejvoda, zkusím ještě hodit záchranný háček, vždyť vepředu je i pro mě překvapivě famózně jedoucí náš Jenča! Ale díra tam je, v nohách to není a Top15 mi zvesela odjíždí. Ale jak se to narovná, ještě překvapivě v sobě zmobilizují síly, a kousek po kousku se začínám vracet zpět do hry. Uff mám je, dobře Kolíkáci! Ale co to, ten děsivý zvuk padajících těl brousících asfalt, ta noční můra silniční cyklistiky se představuje ve Full HD rozlišení pár metrů přede mnou. Jeff, Pepa Vejvoda a další borci se těžce sbírají. Rychle na brzdy, objet ten smotek v levé škarpe a znovu z nuly na sto, a jen bezmocně vidět, že cca 10 borců je v trapu. Do háje! Zezadu ještě přilítne odřený Pepa Vejvoda, má snahu jet, stejně jako Zbyněk Kudrna. Sjeli jsme si ještě pár odpadlíků, čelní grupu máme stále na dohled, ale je jasné, že pokud se nestane nějaký zázrak, již je uvidíme až za cílem. Navíc jsou tu Konojedy, stojka, která bolí, ztěžka se přes ní převaluji, dojíždíme Radima Skálu z 1. balíku a ještě pár borců s ním, pohoupeme se přes Prusice a Nučice a proletíme se přes Bulánku. Dojezd do Kouřimi je hodně technický, bohužel mě zase opustila nějaká odvaha a bojovnost a tak jen dojíždím do cíle. Kouřim mi ukázala, že letos to znovu bude moc moc bolet, že těch mých pár stovek kilometrů nestačí, na čelní jezdce 2. balíku je to zoufale málo, hold taková je krutá pravda amatérské cyklistiky! Ale jsem rád, že se mohu radovat a být pyšný na orange barvy, které i v té nabitě konkurenci se stále neztrácejí a držíme již několik let po sobě svůj vysoký standard, jak v kvalitě, tak v kvantitě

Radim - Kouřimská 100 (UAC) aneb nepříliš povedená domácí premiéra

O Kouřimské padesátce, jejíž trasa protíná a částečně kopíruje moje oblíbené tréninkové trasy západě od Kostelce nad Černými lesy, jsem věděl už dříve, dokonce jsem na ni v minulosti už několikrát skoro vyrazil, ale dvakrát můj záměr překazilo počasí nebo tam byla termínová kolize s jinými akcemi, takže tahle moje premiéra se odehrála až v sobotu 2.5.2015. Mezitím už závod povýšil z původně prakticky neznámé akce několika nadšenců na závod kategorie UAC s konkurencí jako hrom, a k tomu ještě pro mladší balík byla vypsána dvě kola, čili nestačilo objet trasu 50 km jednou, ale museli jsme dvakrát. Nuže co, najeto něco mám a distance 100 km se nebojím, v noci sice přšelo a silnice jsou po ránu lehce oslzlé, ale předpověď na průběh dne je už dobrá, tak dávám kolo do auta a vyrážím směr Kouřim (kdyby nebylo ráno mokro, možná bych vyrazil rovnou na kole, mám to tam nějakých 20 km po rovině a z kopce). Na místě je trochu zmatek, u registrace je fronta až do nevidím, potkávám se na jejím konci s Kolíkáčem a po chvilce postávám na místě rychle hodnotíme situaci, jakože tohle nemá cenu a po chvilce se rozcházíme radši připravit a aspoň trochu rozjet s tím, že odprezentovat se zkusíme až těsně před startem a buď to vyjde, nebo ne. A kupodivu to vyšlo, dílem i díky tomu, že pořadatelé start raději o 20 minut posunuli. Kvůli probíhajícím uzavírkám se okruh letos jede netradičně „v protisměru“, což má za následek, že kopce se zatáčkama, co se jindy jezdí nahoru, se teď jedou dolů a přímé rovné kopce, co se jindy jezdí

dolů, se teď pojedou nahoru, no ale budiž, všechny ty kopce dobře znám a neměly by mě nijak překvapit. Překvapuje mě však něco jiného, a to je tempo, kterým se po startu jede, po cca 500 m se spadne do d'olíku a začíná se jet do kopce, který je ve své dolní části nejprudší (možná tak 8%). Tepy letí nad 190, rychlost atakuje 40 km/h, a já se jen modlím, aby to někdo vpředu vyhodnotil jako kravinu a zvolnilo se, ale to se bohužel neděje. Někam k odbočce na Toušice to ještě vydržím, pak stoupání sice trochu polevuje na už stravitelné 3-4%, ale pořád je to do tahu a rychlost stále vzrůstá a mně to nedělá dobře. Jak jsem stál cca 30 min na startu, tak jsou nohy docela zatuhlé a jako honit se pár metrů po startu čtyřicítkou do kopce fakt nemůžu, to mi hlava ani tělo nedovolí, nemůžu se poblít hned tady, takže podvědomě trochu zvolňuji (aspoň tak, abych neměl mžitky před očima) a hned mi naskakuje pěkná díra, za mnou nikdo, tož to nám to pěkně začalo. Ke křižovatce s hlavní na Kutnou Horu přijíždím s už asi minutovou ztrátou na balík, jemuž pořadatelé zajistili průjezd, ale na mě už tu minutu poté nikdo nečeká, takže musím téměř zastavit, abych dal přednost rozjíždějícím se autům a je tak nějak po závodě. Když se znovu rozjíždím, tak mě akorát přežehlí jeden, co mě dojel zezadu akorát v momentě, kdy už zase bylo na hlavní volno, tudíž on stavět nemusel a hned má asi 100 m náskok a už jej nedohoním. Takže zase skvěle! Za Radlicemi konečně aspoň někoho dojedu (st. č. 110 – Tomáš Nový) a pokračujeme aspoň ve dvou, je to sice dobrý trénink, ale z pohledu závodu je po závodě, to je v tuto chvíli už jasný. Trochu se nechávám uklidňovat myšlenkou, že bychom se mohli ještě trochu svézt se starším balíkem, který sice jede jen jedno kolo, ale někde na rovince okolo Sázavy by to s nimi mohlo být pěkné svezení, ale není souzeno ani to, protože až do Stříbrné Skalice široko daleko nikdo v dohledu. Pak začínáme stoupat od řeky na Konojedy a najednou co to – zvuk vrtulníku a stále se přibližuje. Pak nás mine pořadatelské auto, takže je jasné, že ten vrtulník má souvislost s čelem staršího balíku a já si v tu chvíli připadám jako někde na Tour de France. Akorát diváků je tu poskrovnu, spíš tedy vůbec nikdo. No jestli jsem si původně maloval, jak se svezu aspoň se druhým balíkem, tak realita je úplně jiná, protože tento mne dojíždí v úplně tom nejprudším úseku v Konojedech pod kostelem (cca 12-14%), Zahrada to tam rve na velkou, za ním tak 10-15 vlčáků, jedou tak možná i 30 km/h, kdežto já stěží polovinu, takže to na zalovení rozhodně nebylo. Nad kostelem se okolo mě valí druhá grupa, je tam Pepa Vejvoda, Kolíkáč, Viktor Krýda (celkem tak 8 lidí), tak s těma už to nějak dávám a nahoře u hřbitova už jsem relativně pevně zabudován mezi nimi a koukám, že se s nimi dovezla i nějaká čísla z dlouhé trasy, tak to by mohlo být dobré, že do druhého kola by nás bylo víc. Pokračujeme k odbočce na Prusice, tempo docela příjemné, ale už opravdu závodní, snažím se jim tam hlavně moc nemotat, abych ještě někoho neodpojil z boje o přední pozice na 50km trati. Zezadu nás pak někde u Nučic doskočí ještě pár jednotlivců, mezi nimi i známý Lukáš Ouzký, tak je aspoň čas na krátké pozdravení se a už si to hasíme přes Olešku na Bulánku, což pro jezdce z 50 km trasy znamená poslední táhlý horizont před Kouřimí, kde se dá ještě něco udělat aneb čas pro tempaře, co si nevěří na dojezd ve skupině dvaceti nebo kolika lidí. A skutečně, někdo to začne vpředu zkoušet, skupina se natahuje a ano - je to čas pro tempaře, ale ne pro mě. Já se naopak rychle loučím, neb mě na rozdíl od většiny čeká ještě druhý okruh a nemusím do něj najíždět úplně zrubanej. Do Kouřimi si sjíždím tedy už relativně v klidu na samotku a ve výjezdu z města, kde jsem v prvním kole plival krev, si už jedu hezky svoje tempíčko, piju si do toho z lahve a rozhlížím se, co s načatým okruhem dál? Předě mnou překvapivě nikoho nevidím, což je divný, protože v té skupině se mnou byla prve i nějaká žlutá čísla, tak mi je to záhadou, ale až pak v cíli se dozvídám, že většina se nechala strhnout s jezdci ze staršího balíku a příchozími a místo do druhého okruhu s nimi najela do cíle, kde pak zklamaně museli otáčet a se ztrátou vyrazet zpět správným směrem. Takže předě mnou nikdo a za mnou v dálce jeden, rozhoduji se čekat, taky kam bych se dneska ještě honil, že? Je to nějaký příchozí jezdec, co jede dlouhou, a docela si vyhovíme, prostřídáme se a hned se jede o něco lépe, zvláště když občas zahlédneme, že i před námi se začíná objevovat jiná

dvojička. Před Nechybou se trasa stáčí proti větru, tak velím krátké špice max. 30 sekund a dvojičku před námi poměrně rychle dojíždíme, protože jak se ukazuje, jeden její článek (nějaký příchozí) vůbec nestřídá a celé to táhne v kuse David Flak. Tak snad je rád, že už na to nebude sám, od této chvíle se na špici protočíme a každý potáhne, jak umí. Na rovince podél řeky to docela funguje, ale ve stoupání na kostkách se na naše skupinka definitivně rozpadá, zůstáváme s Davidem vpředu sami dva a rozhodujeme se, že ten kopec si vyjedeme podle sebe, nahoře uvidíme, a buď na ty dva ještě počkáme, nebo pojedeme dál jen ve dvou. David říká, že má technický problém, jelikož se mu zasekla páčka přesmykače v poloze na velké placce, takže do kopců si to docela slušně dává. V lese už za sebou nikoho nevidíme, takže se rozhodujeme pokračovat sami. Konojedy si David pěkně odhobluje na velkou (takže vlastně podobně jako Zahrada a spol. v prvním kole), ale když začnou rovinky, tak se ukazuje jako velice dobrý tempař a roztáčí svoje vysoké ráfky ke svižnému tempu. Je vidět, že od loňska (když jsme dojížděli často spolu) buď hodně potrénoval, nebo naopak já moc nenatrénoval, každopádně nebýt toho jeho mechanického problému, tak bych tu dnes s ním určitě nebyl. Dá se říci, že až na jednu možná dvě výjimky si to David odtahal až do Kouřimi celý sám a ani mi moc nedal šanci ho střídat, dokonce si myslím, že to druhé kolo jsem díky němu jel nakonec stejně rychle nebo jen o pár sekund pomaleji, než kolo první přitom s tou ukrutnou palbou na začátku a velkou grupou na konci. V závěru už tedy nespurtuju, to by bylo vůči Davidovi už hodně velký svinstvo, takže dojíždím v poklidu za ním a v cíli mu děkuji, že mě nakonec dneska takhle pěkně vyvezl! Při pohledu do výsledkové listiny je však už předem jasné, že opět převáží zklamání, kterým celkové 43. místo z celkem 47 určitě je (v UAC pak 19. z 21). Takže co bylo špatně? Řekl bych, že u mě to bylo celkem v pořádku, ale můžou za to hlavně soupeři, že jezděj do prvního kopce jak hovada a kdo jim má potom stačit, že? Na druhou stranu sám před sebou mám svědomí celkem čisté, rychlostní průměr 32,16 km/h v kopečkovitém profilu a s přihlédnutím, že většinu času sám nebo jen ve dvojičce, není nijak zahanbující, průměrné tepy 171 taky neurazí, kopce kromě toho úvodního rozřazováku se mi jely taky docela dobře, takže sečteno podtrženo na víc zkrátka nebylo a i když kilometry najetý nějaký jsou, ostatní jsou na tom prostě zjevně lépe. Nezbývá než doufat, že se to v průběhu sezóny ještě zlepší, anebo když ne, tak jsou i jiné způsoby, jak strávit příjemný den na kole... Jinak z vítězství na 100 km trase se radoval Vojtěch Jonáš z AC Sparta Cycling v čase 2:33:44 h (průměr 39,0 km/h) před Petrem Cirklem (Veloklub Cirkl Budějovice) a prvním UACovským jezdce Michaelem Somrem (LAWI – Autor Team).

Jeff

Kouřimská padesátka. Na startu asi 180 lidí, tak stojím hned vpředu, abych se nemusel prodírat. Jede se pěkně. Po chvíli ujíždí Michal a jede před námi na dohled. Občas je to nebezpečný, každou chvíli do mě někdo strčí. Ve Skalici se to v kopci redukuje na cca 20 lidí. Za horizontem se sjíždí z kopce a najednou to vedle mě padá, říkám si, že se to ustojím, ale maník vedle mě to strhává přímo do mého zadního kola. Takže letím a padám nějak na záda. Hned se instinktivně krčím a čekám kdo mě přejede. Naštěstí nikdo. Chvilí ležím na krovkách, ale pak lezu na kolo a zkouším jet, ale zadek se nevejde do brzdy. Naštěstí je za mnou manželka v autě a dává mi rezervní kolo. Po chvíli se mi povede dorazit asi 15 člennou skupinu, ve které jsou od nás Jirka s Petrem. Skupina ale bohužel moc nejede a tak dojíždím v ní až do cíle. Tam se nechávám ošetřit v sanitce a jedu domů. Naštěstí jenom samé odřeniny, jenom nohu za sebou tahám. Tak doufám, že to nebude nic vážného. Nakonec dneska 41 flek, takže opravdu vydařené víkend. Snad už bude líp.

Andre

UAC - Kouřim a druhé místo !! první kolo se moc nejede, jen občas nějaké zrychlení a čeká se až na kopec ve Stříbrné Skalici, tam se to trochu oklepe ale zase nám tam odjíždí skupinka 6ti

lidí. Nás je asi tak dvacet a nejsme schopni pořádně střídat a jet rychle takže sice mám skupinku víceméně pořád na dohled ale už ji nesjedeme. Ve vlnkách občas někoho ztratíme a v druhém kole se zase na tomtéž kopci zredukujem na 12 lidí. Zkouší se nastupovat ale všem je jasné že takhle půjdem do spurta. Před poslední zatáčkou se vyvážím za Lubošem a mačkám se jako hovado. Nakonec jsem ve spurtu druhý, kdyby byla páska ještě tak 100metrů dál asi bych tam byl no . Tak se v cíli dovím že jsem druhý v kategorii B !! Dnes velká spokojenost

LadaStr

02/05/2015 UAC Kouřim. Po startu hned krátký kopec který mě sednul takže se hned usazuju "v bezpečí" na čele balíku. Pak bylo hned několik nástupů ale všechny v pohodě chytám. Pak chvilku jedu úplně první na čele a po chvilce si říkám že se zašiju někde do balíku, když v tom další nástup, chci hned zrychlit, ale nešťastně mě trochu zablokoval jeden borec, a než podřadím a objedu ho tak najednou frnk během pěti vtěrin se prohnal se kolem mě konec skromného 40 členného balíku. To mě trochu zaskočilo, čekal jsem že je nás víc. V ten moment se ale najelo na rovinu na vítr a už jsem tam měl pět metrů. Dávám si jak pes ale metr po metru se balík vzdaluje, ještě asi 3 km to zkouším, balík furt do 50metrů, ale pak se to ve mě zlomilo a balík je v piči. No prostě jsem to úplně školácky posral!!!! Pak mě dojedou dva kluci takže zbytek závodu jedem poctivě ve třech, motivace a nálada na bodu mrazu ale aspoň tréninkově jsem to objel. Fakt jsem nasranej, v nohách to je, ale v hlavě asi ne

zahradnik - trénink 2.5.2015: 50 km, 01:19:54

Závod - Kouřimská 50 (UAC) - pocity dnes smíšené, nikdo nechtěl moc jet, chvílemi tempo jak vyjíždka, na odjetí jsem dnes neměl nohy, pak větší hromadný pád a málem další pády vlivem špatně značené trati. Ve finále jsme 500 m před cílem zajeli do blbě ulice a než jsme to otočili tak 3 lidi byli pryč tak si jedu pro bramboru...

karl58

Kouřimská 50. Celkem se dnes sjelo 220 lidí! V 2. balíku na startu 173! Ze začátku se jede celkem podlaha a já se propracovávám asi z půlky balíku až na cca 50 figuru. Tempo stíhám až na 13km, tam se potom loučím. Ale pár lidí je kolem mě, tak utváříme postupně luxusní asi 20ti člennou skupinu a poračujem v solidním tempu dál. Ve stoupání za Stříbrnou Skalici se redukuje asi na 15 lidí. Pěkně to jede Hance Doležalce, i ta síla jí teda fakt nechybí! Na horizontu předjíždíme pár borců po pádu v přední skupince. Je mezi nimi Bohu žel i Jára Rendlík, tak se k nám celej doboitej připojuje, ale moc to na něm teda není znát, protože začne ve předu pěkně tahat, až mě z toho začaly brát křečičky. No ale naštěstí jsem to ustál a snažím se před nájezdem na kostky před cílem dostat co nejvíce dopředu, daří se to, ale nakonec vytuhávám a jdou přeže mne asi 4 lidi. Tak nakonec ve spurtu asi 10 z 15. Jinak ale závod honotím kladně, po včerejším Pavé Milovice to jelo slušně. Jo a maximálka v jednom ze sjezdů 70,4km/h !

Kolbaba

Kouřimská 50. Pěkná trať, hodně příchozích, takže jsem nejel sám. Jelos se dobře, zvlášť tempo na rovině. S Fousáčem jsem prohrál, ale on jel dobře, porazil Igora a já málem taky. Takže jako začátek sezóny dobře. Ten čas asi nesedí s oficiálním, ale řekl bych, že nám neodečetli posun za jedničkou, před startem jsem měl 25 minut a v cíli 2h 10

luketvrzic

Kouřimská 100 ... konečně dokončenej závod =), ze začátku celkem zevlík, poté v půlce prvního kola nás potrhla kopec ze Stříbrné Skalice...nejelo se mi v něm nějak moc dobře, na

vrcholku chytám nějaký ten metřík a ujíždí šestičlenná skupina, tu se mi nakonec úspěšně daří dotáhnout v dalším brdku, boužel probuzení přišlo hned v dalším kopci v Konojedech, už nebylo odkud brát, nakonec jsem propadl zpátky do asi 15členné skupiny, spolupráce na bodu mrazu, vždy když jsme skupinu skoro dojeli, tak se najednou přestalo jet, jako by se báli, kdyby se to sjelo..... nakonec jen zbytek objíždím tréninkově ve skupině => špurtík vypouštím.... 16celkově / 10v A se ztrátou okolo 3min na vítěze....

Jonas

Můj první letošní UAC. Ze začátku se moc nejede, pak pár nástupů, ale nikdo neodjíždí, největší favorit Néža asi po 15 km defektí, škoda, jistě by nám pěkně protáhl úsměv. Do Skalice se jede relativně v pohodě, tam to rozjíždí Lukáš Matula a natahuje se to, já ho střídám a snažím se jet až na horizont, s Michalem z Lawi jsme lehce odskočení, jedeme přidává se k nám další trojice, takže v 5. Před Konojedy k nám dolítne ještě Matula a Tvrzič. Po kopci nás už je jen 6 a jedeme dále, Matula ze začátku moc nestřídá, skupina není daleko, pak získáváme větší náskok, ale po chvíli se lehce zvolňuje a u Krut nás mají na dohled. V tech 6 si celkem dost dáváme. Ze Skalice se snažím v kopci jet a mám celkem slušnej náskok, po rovině a z kopce mi to však nějak extra nejede a je jasné že sám tech 20km asi nedám. Kousek za Konojedama mě dojíždí Cirkel, Matula to má asi na 50m ale už nás nedojíždí. Pokračujeme tedy ve 2, Cirkel má po rovině hodně dobrou motor. Z Bulánky dolů mu trochu odjíždím ale dolítne mě, první zatáčku i druhou před cílem projíždím lépe a mám hned pár metrů k dobru a vítězím :) Spokojenost, ale bolelo to :)

O JARNÍHO KRÁLE VRCHAŘŮ

Radim-O Jarního krále vrchařů (UAC) aneb není nad kvalitní intervalový trénink

Stejně jako loni i letos jsem se vydal na další akci UAC s názvem O Jarního krále vrchařů. Nejedná se o závod v klasickém slova smyslu, ale trasa se projíždí vždy víceméně volným tempem v menších skupinkách nebo sólo a je na ní několik (letos to bylo pět) měřených úseků do kopce, tzv. rychlostních zkoušek (RZ), které se jedou vždy individuálně/intervalově a součet časů ze všech těchto erzet dává výsledný čas a pořadí. Trasa byla na poslední chvíli (po vyjádření nesouhlasného stanoviska PČR s průjezdem obce Libušín, kde probíhaly aktuálně nějaké výkopové práce) změněna a podstatně zkrácena na nějakých 52 km, ale pět pěkných interválků do kopce se našlo i tak: Tuchoměřice (RZ1) - Lichoceves – Okoř – Libochovičky - Stehelčevy - Brandýsek (RZ1) – Kladno - Pchery - Knovíz (RZ2) – Brandýsek – Třebusice - Koleč (RZ3) – Blevice (RZ4) - Zákolany (RZ5) – Svrkyně - Noutonice – Lichoceves - Tuchoměřice. Na startu se sešlo celkem 73 jezdců, takže o něco málo více, než loni (68).

Oproti loňsku se tedy nyní začínalo hezky zostrá, tj. na čas do kopce hned v Tuchoměřicích. Ale mělo to zase tu výhodu, že se nedal zmeškat společný start, protože prostě stačilo jen přijet někdy po desáté dolů do vsi a zařadit se do fronty, pak si pípnout čip a vyrazit. Na druhou stranu vyrazil jsem do kopce totálně nerozjetý, a i když to byl opravdu krátký úsek, tak se mi opravdu nejel dobře. Nahoře za Lichocevsí v ostrém protivětru jsem však nejprve počkal na skupinku čtyř lidí ...a společně jsme pak doskočili do skupinky, kde byly tři holky a mezi nimi i Hanka Doležalová a s ní a pár dalšími jsme pak ještě doskočili do už docela početné skupiny (cca 30 lidí), jejíž tempo udávali členové CFC Kladno. A jelikož to tempo neudávali vůbec špatně, tak jsme se takto vespolek celkem pěkně svezli až do Knovíze, kde si Hanka šla odskočit a většina ostatních odjela, zatímco já na ni chvíli počkal, abych jí pak dál dělal průvodce. A tak nám to vydrželo až nad poslední měřený úsek nad Trněným Újezdem, kde se nahoře zase sjela postupně větší skupinka asi 15 lidí a takto jsme pak již v poklidu dojeli společně až do cíle. Trasa sice byla oproti loňsku částečně pozměněná (zkrácení

o Libušín), ale přesto hned tři RZ zůstaly stejné jako loni, takže jsem své časy mohl i trochu porovnávat, jak uvádí následující přehled:

RZ1, Tuchoměřice: 02:23 min (loni 02:32 min)

RZ2, Knovíz: 05:20 min (loni 05:58 min)

RZ3, Koleč: 02:16 min

RZ4, Blevice: 02:43 min

RZ5, Zákolany: 05:49 (loni 05:43 min)

No myslím, že až na ten poslední úsek to celkem šlo. A vlastně ani ty Zákolany se mi nejely zase tak špatně, ale trochu jsem asi doplatil na to, že jsem startoval zrovna za staršími a tedy většinou pomalejšími jezdci (ano, i takoví tam byli) a když jsem je pak předjížděl nebo některé v závěru aspoň dojížděl, tak mě to pocitově uchlácholilo, jakože vlastně jedu docela dobře, ale chtělo to holt nedat na pocity a jet standardní krev ...a taky mě tam trochu přibrzdila věc poměrně nevídaná – začal mi hned dole padat pravý kolenní návlek (přitom do té doby držel celou dobu dobře bez jediného náznaku sklouznutí) a hned třikrát jsem si ho musel za jízdy popotahovat, aby mi nesklouzl až úplně dolů a nenamotal se na převodník. A to bylo v součtu možná právě těch pár vteřinek, co mi v cíli chyběly na loňský čas. Za zmínku pak stojí ještě RZ4, aneb jak pravil hlavní organizátor Diablo, který tuto RZ dole se čtečkou startoval, když jsem se ho ptal, jak tenhle kopec vlastně vypadá: „Dobře - kvůli tomuhle jsme to celý dělali!“. A skutečně to zážitek byl, cesta zpočátku dole ve vsi záplata na záplatu, takže kromě optimálního tempa a převodu rozhodovala hodně ještě i jízdní stopa, jinými slovy kdo to poslal do díry, ten moc rychle asi nejel. V horní části naopak zcela luxusní asfalt až na horizont, kde byl teda konec RZ, a pak to pokračovalo sjezdem po hlíně a zbytcích asfaltu do Zákolan. Je tedy pravda, že ten úsek z kopce už měřený nebyl a dal se jet na oči a krokem, ale stejně jsem si tam slastí zrovna nechrochtal (a moje kolo už vůbec ne). Jinak se mi to jelo pocitově dobře (tedy až na tu úplně první RZ, do které jsem nastupoval nerozjetý), tepy v každém měřeném úseku konstantně 190-194, ale ostatní byli podle očekávání vesměs rychlejší, to už snad ani nemusím dodávat. V absolutním pořadí UAC jsem si vysloužil 53. místo z celkem 71 a v kategorii B 15. ze 17 (plus dva ještě nebyli klasifikováni), takže zhruba stejně jako loni. Zkrátka zázraky jsem nečekal a ty ani nepřišly. A kdože to vlastně celé vyhrál? LAWI tentokrát nějak nedorazilo nebo aspoň se svými nejlepšími jezdci, takže si k vavřínům v podobě plechovkového nealkoholického piva mohl přičuchnout jednou zase někdo jiný - zvítězil Milan Miller z Tama Královice před Michalem Rydvalem (CK Vinohradské šlapky) a Petrem Benešem (BTK EURO BIKE Praha). Závěrem si dovolím zopakovat, co už jsem tady psal loni - tenhle typ závodu je podle mě ideální pro TÝMOVÉ POJETÍ, v přejezdech se jezdí v klidu, dá se přitom docela dobře i povídat, a v erzetách, když se tým na startu zkoušky dokáže poskládat do několika málo sekund, tak je pak na trati mnohem více živo a je to větší zábava, než klasické časovky s třeba minutovými odstupy. Takže pro příště rozhodně doporučuju! Letos se ještě pojedou dva takovéto závody, nejdříve 20.6. O letního krále vrchařů - Nové Strašecí a pak ještě 12.9. O podzimního krále vrchařů - Hostivice (mistrovství UAC v časovce), tak se tam doufám s někým od nás potkám!

KARLOVY VARY-UNHOŠŤ

Čespa – Lahev co nemá dno.....

.....po startu se na R6 směr Unhošť vytváří uskupení ve tvaru bezedné lahve, kde kvalitní korkový špunt vytváří velice početný team LAWI a jelikož z této lahve vedli jen dvě cesty v podobě opuštění obsahu otevřeným dnem lahve a nebo se snažit, píchat, šťouchat, kroutit a tlačit na špunt zevnitř a tuto cestu jsem si vybral já. Po celou dobu závodu to byla taková nedobytná pevnost, kde až na Benyho, Procházku, Víta, Tvrze a Šuvadů nikdo ruku k dílu

pořádně nepřidal. Nakonec před cílem praskl obal oné lahve a celý obsah si najednou vzpomněl, že je na závodě a že tedy na těch posledních 500m zaspurtují.....těším se na další láhev....

Kolíkáč – Druhý nejpočetnější tým na čele!

Luxusní převoz na místo startu, já se snad i těším na tu rovinatou holomajznu, i když ty magnety v protisměru z auta vypadají docela hrozně. Olšová Vrata se proměnila v mravenišťe cyklistikou posedlých duší, Koník nás skvěle obskakuje jako týmový kustod, nacpat se do první brázdy a mít tak na dotek historii v podobě legendy ... Gustav-Adolf "Täve" Schur.

Čespa v lososovém oblečku, to zavazuje, ale přesila šedo-bílo-červených je evidentní. Hned po startu dopředu, párkrát se protočit na špici, třeba už někdo zaútočí, hlavně ať to neujede hned na začátku. Povedlo se, zablbl jsem si, vypálil pořádně plíce a pomalu zalézám dozadu, jak je mým nemilým zvykem. Je to škoda, měl bych se rvát za Čespu vepředu, ale vidina 100km před námi velí pošetřit síly na top momenty. Navíc ty rychlé sjezdy mi nedělají dobře na nervovou soustavu a furt čekám nějaký karambol. A tak najednou zjišťuji při pohledu dozadu, že jsem poslední v hlavní skupině! Nechávám odlep, ať to případně vrhnu do příkopu, až tu bude přede mnou hromada těl, ale je to vcelku poklidné, žádné zběsilé brždění a smrad brzdových špalíků. I ten prudký sjezd zakončený zatáčkou se zvládl, okolo Pistachio skvěle jedoucí na hlíně, a i nezlomná Hanka Doležalová. Před kopcem se nacpat dopředu, ať je kam se propadat, a i ukázat dres, když balík nejede a mě nohy jedou, skočit do mini úniku s Michaellem Somrem. Ale boční protivítr bere hodně sil, tak po chvíli zase do závětrří. Skvěle jede Čespa, jeho lososový dres se míhá u špice, ale i Camrda jede extratřídu stále v Top 20. Kapr je zašítej, jen s úsměvem pozoruje, jak mu po každém brdku odpadají soupeři. Krušovice, znovu balík nejede, tak to zkusit s Líbou, jak opojné, to otočení se dozadu, když nám naskočil asi 20-30 metrový náskok na ty rozběsněný zvířata . A přichází rozhodující chvíle, na horizontu za to bere Forest se Zahradou, Vít'a Novák a Tvrzič jedou s nimi a balík se gumuje v pravé škarpe v lajně, v klasickém terezínu. Auu toto bolí, sebemenší zaváhání smrdí odpadnutím, ale Kaprův zadek je můj magnet, jo přečkali jsme to. Ale nepěkný pohled na vzdalující se čtyřku, Lawi teď nepojede, kontroluji grupu, co zůstala, a největší zastoupení tu mají oranžisté! A navíc lososa, nedá se nic dělat, musíme jet. A tak hurá na špici, trochu hecnout Camrdu a Čespu a pár dalších, co mají snahu jet, krátké 5-10 sekundové špice a roztočit pořádný kolotoč. Vypadá to nadějně, uprchlíci jsou na dohled, kdyby se složila celá grupa, měli bychom je mít. Ale bohužel spolupráce vážne, v 5-6 lidech nemáme šanci, navíc magnety kolem Velké Dobré tahají již hodně za nohy. Mišutka fandí zvoncem, díky, já zase spíše zalézám dozadu, no byla to ode mne jen taková krátká epizodka, sorry Čespo. Navíc Kapr to komentuje slovy, šetři se na Doksy . Jóoo šetřím se tak, až mě v Kyšici v šikaně krásně vyklepou, jelikož Lawi rozjíždí spurt. No hezký, tak jen samsopádem se doklouzat do cíle, kde k mému překvapení je sjeta trojka z úniku, jen Forest uhájil vítězství. A dalším nemilým překvapením je Camrda, který pocítil tvrdost unhošťské dlažby , dej se brzy do kupy bejku! Kapr zlatý, Čespa stále lososový, jo byli jsme dnes vidět, po Lawi nejpočetnější tým v první skupině! Díky kluci, že jste!

Radim - Karlovy Vary – Unhošť (UAC) aneb jak je důležité nasadit včas brouka do hlavy

V neděli 24.5.2015 se konal další ročník klasiky Karlovy Vary – Unhošť, která byla stejně jako loni zařazená do seriálu UAC. V minulosti tu už o tomto závodě bylo napsáno mnoho, je to opravdová legenda, jíž se v době minulých účastnilo i na tisíc lidí v jednom ročníku. Ty doby jsou sice dávno pryč, ale pořadatelé našťestí závod dělají nadále i pro tu stovku účastníků či dvě a navíc mají i zajímavé vazby do minulosti, takže letošního ročníku se zúčastnil mj. i legendární Gustav Adolf (Täve) Schur, a to ve svých 83 letech (a nedojel zdaleka poslední)!

Tradičně nechyběla ani Česká televize (ale dres se mi tentokrát moc ukázat nepodařilo), prostě tento závod má grády a je vidět, že to prostě není žádná tuctovka. Startuje se opět nikoli přímo z hlavní Karlovarky, ale z boční silnice v obci Olšová Vrata, která je dosti úzká, a tak při řazení na start vzniká pěkná tlačence, zvláště když je do toho třeba udělat ještě uličku slávy pro Gustava anebo pro průjezd televizní dodávky. Ale nakonec jsme se tam všichni nějak vešli. Stojím tak někde ve třech čtvrtinách pole, takže po odstartování (přesně v 10:00) se logicky snažím procat co nejvíc někam dopředu, ale moc se mi to nedaří, i když pozice někde u Hanky Doležalové asi není úplně špatná. A v tom je tu první nezalepená díra někde kousek přede mnou, jezdci okolo mě si to postupně doskakují a já to mám hodně na hraně, ale jo, nakonec jsem tam taky, takže hurá, neujelo mi to hned u golfu jako loni. Plácám se ale i tak na konci hlavního pole, vidím tu Milana Millera a překvapivě i Vítka Nováka, je tu Hanka Doležalová a Michal Stark se svými několika dalšími jezdci a já teda taky, ale nějak se stále nemohu pořádně rozjet a když přijde asi po 5 km první větší stoupání (silnice se tu rozšiřuje do stoupacího pomalého pruhu), tak se to začíná trhat a já jsem ten těsně poslední, který tam vlaje jako hadr na holi. Hanka to krásně dává, ale mně tam při 190 bmp naskakuje díra, trochu se kousnu, zalepím to a mám tam 194 bmp, v tom zase díra, zase to doskakuju a už je tam 198 bmp, a zase díra!!! A to už tam mám 201 bmp a je jasný, že tohle už nezalepím, a že mi to sice o kousek, ale zase ujede. No nic, musím zvolnit, krev se vaří, stoupání naštěstí už polevuje, ale na horizontu už mám tak 200 m ztrátu, a to už není v mých silách dotáhnout, musím počkat na ty nejbližší za mnou a zkusit spolupracovat s nimi. Za chvíli mně dojede pár lidí a jsme ve čtyřech, pak ještě posbíráme několik korálků, které hlavní balík vysypal stejně jako mně a je nás devět. A zhruba polovina startovního pole nebo víc je přitom ještě za námi. Jako skupinka jsme takoví docela nevyrovnaní jedinci, sice jsou tu dva tři zkušenější jezdci, kteří vědí co a jak, pak je tu hlavně Michal Stark a jeho dva pomocníci, který se to snaží nějak řídit, ale pak jsou tu i nějakí dva jezdci, kteří moc nevědí a dělají při střídání celkem psí kusy (hlavně jeden takovej mladej a po chvíli se i přiznává, že jede dnes úplně poprvé ve skupině a je to vidět). Navíc dnes fouká poměrně výrazný severovýchodní vítr, to znamená, že prakticky celou dobu to půjde šikmo zepředu zleva a střídání je tomu potřeba přizpůsobit a jezdit na čele víc ke středu, aby se ostatní měli kam naskládat a před větrem se tak schovat. Mně to jedno střídání taky trvá, takže si vyslechnu od jednoho staršího „Koukej se, odkud jde vítr!“ a od Michala rovnou „Používej trochu tu palici!“, ale pak už sedm lidí z devíti střídá celkem dobře. Ale je nás málo, v těch devíti a v tom větru se musíme hodně snažit a síly ubývají, to není jako být zašitý v nějaký čtyřicetihlavý skupině jako jindy a vézt se, tady se musí makat, pak odstřídat, pak zase makat při zalovení, pak se tak chvílku napít, a než se člověk trochu srovná, tak už je zase na čele, čili síly ubývají rychleji a přitom je jasný, že v těch devíti je to spíš taková údržba a budeme rádi, když nás už zezadu nikdo další nedojede, než že bychom my mohli pomýšlet, že někoho dojedeme my. Maximálně tak posbíráme nějaké odpadlé jednotlivé korálky, ale víc dnes už asi nic. Projíždíme Lubencem a mrkám na průměrnou rychlost – 38 km/h, tak i z toho je vidět, že to dnes není tak rychlé jako jindy, když se podaří jet ve velké skupině a vítr fouká do zad, to tady míváme rozhodně přes 40 km/h. Ale první hodina závodu je pryč, a to je doba, kdy se mi začíná jet o něco lépe nebo aspoň oproti soupeřům ve skupině, v prvním velkém stoupání za Petrohradem už se držím bez problémů vpředu a vydržím tak až nahoru, naopak Michal Stark odpadá, ale stejně mi není jasný, jak s tou jednou nohou může tak rychle točit do kopce a ještě v sedě, my to tady rveme oběma nohama a většinou ve stoje, a přitom mu vlastně ani moc neujíždíme. Nahoře pak tempo stejně trochu polevuje a Michal i většina ostatních se zase dotahují zpět. Je nás osm (nechali jsme tam tedy nakonec jen jednoho), ale za chvíli už je nás zase devět, protože dojedeme nějakého Itala nebo co to je, každopádně nekomunikuje, nestřídá a jede si úplně sám za sebe, buď je někde kus za námi, nebo naopak v kopci se většinou zase narve dopředu a jede kus před skupinou, ale vlastně málokdy jede opravdu s námi, prostě takovej divnej pavouk. V

Hořesedlech se to zase trhá, Ital a ještě jeden jsou vpředu, tak se k nim snažím doskočit a po chvíli poměrně velkého úsilí se to i daří, ale vzápětí jsme zase všichni pohromadě. Jednou slíznou od Michala držkovou prý za zrychlení tempa (prý „Proč to trháš, to se ti jede tak dobře?!“), ale bylo to střídání na konci kopce, kde se to k horizontu už trochu lámalo do roviny, takže mi přišlo i logický, že se rychlost pod mým vedením trochu zvedla, no ale asi to bylo moc a nechal jsem se unést závětrím doprovodného auta, které tady zrovna trochu víc zpomalilo a přiblížilo se tak na dosah. Ono to je tady vůbec docela luxus, i ta naše jedna malá skupinka vyfasovala od pořadatelů auto, které jede kus před námi a dělá nám místo, a k tomu ještě jedna motorka, která čistí prostor na boku, když je to třeba. A tak to vydrží vlastně až do cíle, tak to je opravdu skvělá péče a na málokterém jiném závodě se toho další skupinky dočkají, to bývá většinou výsada pouze čela závodu nebo ještě tak hlavního balíku. No ale zpátky na trať – ačkoli to byla od Michala před chvílí výtka, tak ale mně se opravdu začíná jet docela dobře, tedy aspoň v porovnání s ostatními ve skupině a brdky okolo Krupé jsou toho důkazem, jsem bez problémů stále vpředu, zatímco některým už docela naskakují díry. A do toho přichází Krušovice a další výrazné stoupání na Řevničov. Ještě dole nás hecuje nějaká dodávka, kde se k nám z okénka spolujezdce natahuje ruka s lahvačem a prý „Kluci, dejte si pivo!“, tak se zasmějeme a hurá do kopce. Jeden ze Stark Cycling vyráží vpřed, jdu po něm, po chvíli ho dojedu a vidím, že před námi je kousek ještě jedna dvojička, tak jedu dál, ten původně vyrazivší už se mě ani neudrží a opravdu všichni z té mojí skupinky zůstávají zpět, takže se mi asi jede opravdu dobře. Po chvíli dojíždím jednoho z té dvojičky přede mnou, je to taky Stark Cycling a na začátek Řevničova k benzince dojíždíme pospolu, on na horizontu ale ještě akceleruje, kdežto já se takticky otáčím dozadu a tam asi 50 m za mnou zformovaná skupinka pronásledovatelů, takže náskok byl opravdu jen minimální a nemá cenu v úniku pokračovat, tak čekám (aspoň se taky jednou celkem v klidu napiju) a pokračuji dál už zase ve skupince. Skupina nám v kopci trochu prořídla, ale stále tak okolo těch sedmi nás tu je. Začínám proto střídat plány, jak to udělat se závěrem, protože v kopcích jsem oproti ostatním už spíš silnější, ale ve spurtu kdo ví, jak by to bylo, no prostě začínám oživovat myšlenky na Valdek, aneb poslední brdek před cílem, kde dá ještě zaútočit a odjet. K tomu ale ovšem potřebuji ještě někoho, loňský parťák Milan Brandejs tu se mnou momentálně není, tak se porozhlížím okolo, s kým bych jako za tímto účelem spojil síly. A vida, v táhlém výjezdu k Novému Strašecí si odtáhne nádhernou tempařskou špic Karel Šejna z CKKV (myslím, že to byl také jeden z těch, co byl už v té úplně první verzi naší skupiny hned krátce po startu po odtržení z hlavního pole), tak mu hned po odstředění jedu povědět můj plán na závěr, že bych to rád zkusil na Valdeku a že zrovna vidím, že je dobrou tempař, tak jestli do toho půjde se mnou. Říká sice takové ty klasické řeči, jakože neví, že už toho má dost a kdo ví, jestli tam tou dobou ještě vůbec bude, ale to jedno, důležité je, že o tom ví, že tu informaci má prostě v hlavě a já doufám, že až to tam zkusím, tak že mě v tom samotného nenechá. Cesta dál probíhá celkem poklidně, akorát za Slovankou defektí zadek Michal Stark, což je škoda, ale vypadá to, že mu bleskově vyměnil kolo jeden z jeho kolegů, protože v cíli dojel hned kousek za námi. V Kamenných Žehrovcích nejprve fandící kamarád Pepa s křovinořezem (zrovna tam akorát sekal trávu na pozemku u silnice), pak už nějaké pokusy o únik, ve stoupání k motorestu Na Plůtku dva odjíždí, někdo odpadá a zůstává nás pět, Karel je tu taky, tak to je dobře. Pak Velká Dobrá a stoupání k dálnici, jede se už celkem ostře a tak jako loni si říkám, že teda z tohoto už asi ani nenastoupím, ale pak najednou Vladek a tempo zase trochu opadá, zacouvávám na poslední pozici ve skupině a říkám si, jak je to zajímavý, že se to opakuje úplně stejně jako loni. No nezbývá než shodit vzadu o dva zuby a poslat to tam, všichni sedí a šlapou a v podstatě nereagují až na jednoho, akorát koutkem oka periferně zahlédnu, že ten se zvedá taky a za chvíli vpředu spojujeme síly a je to skutečně Karel! Je vidět, jak bylo důležité, že tu informaci ode mě dostal a jak s tím pak krásně počítal, kdybych se nezmínil, tak jsem se taky teď dost možná větral před skupinou úplně zbytečně sám, ale takhle ve dvou je to jiná

káva, střídáme se poctivě a jedeme si svou závěrečnou časovku dvojic, občas mrknu dozadu přes rameno, ale tam je celkem díra a zvětšuje se, tak to je paráda. Prolétneme Kyšice, tady věřím, že v zatáčkách neztratíme nebo spíš naopak, mám to tu za ta léta už celkem najetý a Karel nezůstává o nic pozadu, pak poslední dlouhá rovinka do Unhoště, před námi se zjevuje dvojička, která prve odjela na Plůtku, tak si ještě říkám, že bychom mohli dát ještě i je, ale to už se nakonec nepodaří. S Karlem si to tedy rozdáme až v posledních asi 150 m férově kolo na kolo, nejprve je trochu více vpředu Karel, ale na kostkách ještě zaberu a dostávám se na jeho úroveň, nakonec je z toho celkem povedený těsný dojezd až do pásy ...ve kterém mne Karel porazí o 0,03s. Ale to mě opravdu nemrzí, o to tady nešlo a navíc Karel je úplně jiná kategorie (D, zatímco já B), hlavní je, že jsme si ten závěr udělali zajímavě a dokázali se odpoutat od soupeřů, i když v té pětici o nic moc nešlo ani tak. Jaké je však naše překvapení, když hned 15 s po nás se do cíle vyvalí asi 35 členná velká grupa v čele s Milanem Brandejsem a třema holkama (třetí až páté v pořadí). Takže se nakonec ukázalo, že ten útok nebyl vůbec propagační a jen tak aby se neřeklo, ale že mi taky možná zachránil kůži, protože jinak by nás ta obrovská grupa, o níž jsme neměli ani ponětí, že se nám tak přiblížila, schramtla jako malinu a taky bych možná klesl ještě o třicet míst dozadu. Jo je vidět, že když jsou síly, tak na tomhle závodě na Valdeku do toho prostě musíš jít hlava nehlava! Čas na mých stopkách se nakonec zastavuje na hodnotě 2:42:14,77 h (průměr 37 km/h), což je sice až šestý čas z mých osmi účastí (viz. přehledová tabulka), ale hodně to dnes ovlivnil ten silný a pro tuto trasu nepříjemný severovýchodní vítr a také to, že jsem se tentokrát nesvezl v žádné opravdu velké skupině a musel tak jet víc za své síly než jindy. V celkovém pořadí mi to nakonec dalo 67. místo z celkem 173 (takže pěkná první půlka, ono je to dáno i tím, že sem skutečně přijede více lidí včetně normálních hobíků a nejenom čistokrevní závodníci) a v UAC kat. B 29. z 39. Zvítězil už minimálně potřetí v historii závodu Petr Novák z LAWI - Autor Teamu (musí to tady mít asi docela rád) v čase 2:19:39,52 h (průměr 43 km/h), který byl společně se Zahradou (toho ale nakonec ještě dojeli) v úniku už prakticky od začátku, před Radimem Kijevským (LAWI – Autor Team) a Jiřím Doležalem (NejlevnějšíPNEU Cycling), kteří přivedli do cíle hlavní pole čítající zhruba třicet hlav o nějakých 42 s později. V každém případě to byl z mojí strany konečně po čase zase celkem podařený silniční závod, hlavně tedy tím závěrem, ve kterém jsem se nespokojil pouze s pasivním dojetím do cíle, které by s největší pravděpodobností znamenalo dojetí velkou 35-člennou skupinou, a vlastní aktivitou jsem si své místo uhájil. Celkově to tedy hodnotím jako vydařený den na kole a díky pořadatelům, že pro nás tenhle podnik dělají (a že to v dnešní době a ještě s přihlédnutím k tomu, když se jede po hlavní Karlovice, nemají při vyjednávání podmínek určitě jednoduché), Kláře, že mi dělala doprovod, a Karlovi Šejnovi, že do toho se mnou v tom závěru tak pěkně šel a nenechal mě v tom samotného! A za rok, když to půjde, tak určitě zase na startu!

luketvrzic

Karlovy Vary - Unhošť ... první půlku se snažím šetřit, občas nějaký nástup, ale nic moc razantního, svižné tempo lehce narušoval poměrně svěží větřík.... nějakým záhadným způsobem jsem se km 32km před cílem ve stoupání z Krušovic dostal do členého úniku.... jako první část docela temno před očima, a pak to bylo ještě horší.... kluci z Lawi následně vycítili, že taháme za kratší provaz a ukázkově nám odjeli.... nakonec snaha aspoň nějak to dovést do cíle.... nakonec jsme byli sjeti 900m před cílem, sice to nevyšlo ale konečně mě to po dlouhé době zase bavilo....

karl58

Tak tedy poprvé v životě Karlovy Vary-Unhošť. Do Olšovejch Vrat s Milošem, Můňou a Líbou. Moc dobrý pocit z těch nespočetných kopců na trase tedy nebyl. Na startu cca 173 borců. Od začátku kvapík, kterej jsem stíhal až k druhému brdku, tam konečná. Hanička

Doleželka s Kotovkou mizí v nedohlednu. Za mnou díra, tak jedu s jedním mladým, "nadšeným", příchozím. Postupně vytváříme asi 8člennou skupinku, s kterou jedeme až na Valdek. Tady nastupujeme společně s Radimem Skálou, jak jsme se dřív domluvili a dotáhneme to až do Unhoště. K mému velkému překvapení asi 15s po našem protnutí pásky se objevuje místo pár borců z naší skupinky balík cca 40 lidí! No, bylo to o fous, kdyby jsme na tom Valdeku za to nevzali, tak nás snad i dojeli...Jinak s výkonem spokojenost i když se křečičky v závěru hlásily, ale zažehnal jsem je. Pochvala Michalovi Starkovi, jel jak motorka! Nebýt jeho defektu za Tuchlovicema, dojel by určitě o pár míst lépe. 66 místo ze 173 startujících, 8 místo v kategorii z 23 na startu.

Jeff

8. závod UAC - Karlovy Vary - Unhošť. Klasika amatérských klasik na 100 km z Varů do Unhoště. Na startu 170 borců včetně legendárního Gustava Adolfa Schura. Parádně zorganizovaný závod za doprovodu policie a motorkářů. A pekelná atmosféra jako na Tour u nás v Novém Strašecí, kde bylo několik desítek fanoušků povzbudit domácí závodníky. Od začátku se jelo pěkně rychle, v Lubenci byl průměr přes 44 km/h. Od začátku se pokoušel někdo ujet, většinou jezdci z Lawi. Každý únik byl po nějaké době dojetý. Nakonec se to povedlo čtveřici po stoupání v Krušovicích. Od té se nakonec odpoutal a vyhrál Petr Novák. Zbytek skupiny byl dojet v Unhošti a hlavní balík (asi 30 lidí) si to rozdělil o 2. místo. V Kyšicích po dvou technických zatáčkách mi polovina balíku nepatrně poodskočila a jen tak tak jsem jí dojel před Unhošti a hned se snažil dostat dopředu, kde už začínal boj o pozice. Na náměstí jsem najížděl kolem 6. místa, ale už mi došlo a nakonec z toho bylo 10. místo a v mé kategorii 3. místo. Ve skupině jsme z týmu dojeli dva, Milan byl ještě o dvě místa přede mnou a ukořistil také 3. místo ve své kategorii. Za tým ještě ulovili bednu Pepa Krajčík - 2. v E a Karolína Příhodová 3. v ženách.

Andre

Karlovy Vary - Unhošť, celkově 8 místo a v kategorii 3 flek. Na začátku trochu tuhé nohy ale pak už se to chytlo, tak víceméně jezdím vpředu. Všechny vlnky vyjíždím docela v pohodě, jen v Krušovicích ke konci kopce to bolí jako sviňa. Tam odjíždí Petr Novák se Zahradou a ještě někým. Balík spíš váhá jestli je dojedeme nebo ne. 3pic úspěšně kotví Lawi kterých tam je snad sedm. Snahu o dojetí má jen Beny a Michal Rydval tak se k nim přidávám ale ve třech to moc nejde když je za námi poskládané celé Lawi a brzdí. No nic, je jasné že to asi nesjedeme, ale nakonec jen Petra nestihneme a Zahradu máme až na pásce, kde už to kluci rozjeli Radimovi. Já spurtuju na osmém místě což je good. Jarda dnes také třetí ....paráda

Kolbaba

Karlovy Vary-Unhošť. Oproti loňsku nic moc, víc jsem se nadřel, jeli jsme jen 4 a byl protivítr. Navíc mě od včerejška bolí zub. 1:40 E2 40 min max. V Unhošti jsem si zaspurtoval. Jednoho před námi jsem přskočil na pásce. To potěšilo. Na závodě byl Jan Smolík, Pavel Doležel a Gustav Adolf Schur (ten to dokonce v 84 letech jel) Porazil jsem ho o 3 minuty. Cenný skalp.

Linus

Závod - Karlovy Vary Unhošť. Od startu se jede celkem rychle a pořád někdo zkouší odjet, dlouho jede sólo Majkl, tak alespoň necháme tahat ostatní. Konečně nám to vychází v kopci z Krušovic, kde odskakujeme s Forestem, V. Novákem a Tvrzičem. Tempo ale trochu vážně a my ne a ne zmizet z dohledu balíku, kde se celkem jede. Prémii ve Strašecí bere F, ale balík je stále na dohled a kluci vadnou, tak 12 km před cílem začínáme s F střídavě nastupovat. F se podaří více poodjet, kluci přestávají jet, tak v brdce z K. Žehrovic vyrazím za F. Dotahuji to

na 15 m na vrcholu, ale víc ani prd. Ve sjezdu se mi F vzdaluje a já musím solíčko proti větru. V dále se navíc přibližuje balík. Dávám do toho všechno, ale kluci z týmu vzadu jedou tempo Radimovi do špurta a nakonec mě čelo balíku dojíždí 20 m před cílem! Naštěstí mě dává jen Radim a Doly, takže pro mě "brambora" a alespoň vítězství nad 40 let. No jo, tak to holt chodí - mohlo to být i horší. Nohy ale dnes dobré, takže spokojenost

VM1

Vary Unhošť-klasika my proti balíku,ale jelo max 8 nebo 10 odvážných co chtěli závodit,klobouk dolů před klukama co jeli v dresech lídrů balíků,jinak zbytek se jen vezl,my celkem v pohodě týmově, v Krušovicích odjel Linus s Forestem plus 2,pak je odpojili,tak mi cca z Dobré tempo pro Radima plus sjetí 2 odpadlíků z uniku asi 700 m před páskou,já odstoupil v Unhošti asi na 300 a dojel samospádem a prořítlo se okolo mne pár zašíváčů.Týmová práce na jedničku.Všchno v sedě,ruka pořád bolíííí.

PRAHA-DOKSY

Dreamer – Svěží letní odpoledne v Doksech

Ja vim, Doksy se sice jezdi v kalendarnim jaru, ale letos vyslo pocasi tak pekne, ze pocity asi vseh ucastniku byly veskrze letni. I kdyz den predem byla velka zima a jeste ve ctvrtek rano bylo zatazeno a moc to nevypadalo. Ale po obede se vse zmenilo, svitilo slunce, teplota sla ke 20st, takže proc sedet doma, kdyz se jede tahle klasika? Beru pul den dovolene, a pred 14h uz si to s Kolikacem a Czendou smerujeme sumavskym centrum Prahy smerem k mistu startu. Po ceste nabirame jeste Paju. Uz pri rozjezdu citim ze navzdory na me hodne dlouhemu odpocinku (samozrejme na kole jsem byl kazdy den, az ted zjistuju ze v kvetnu jsem nevynechal jediny den bez kola nebo behu) se necitim uplne svezi, tak uvidime na co to bude stacit. Pocasi stale krasne, na startu ale moc lidi neni, takže neni problem jet pekne na spici. Jedu nekde do 10. mista, prede mnou Bobek, tempo za zavadecim autem nastavuje Lawi + J. Jezek, vidim i spartana V. Jonase, tohle budou urcite dnesni favoriti. S vetrem v zadech preletime koleje, nastupuje Sparta + nekdo a lehce odjizdi. Gumuju se za nim a koncim presne mezi uprchliky a balikem. To neni dobra strategie, kdyz ted prijde kopec v Cecelicich s najezdem na hlavni. Cekam tedy na balik, zasivam se, ale mam toho dost a bojim se ze odpadnu. Ale kopec se jede rozumne a balik i na hlavni cita porad 30-40 lidi. Odbocka doleva smerujeme k Repinu, dole nas vyleka auto v protismeru a pak uz prijde kopec. Uz jsem si ho moc nepamatoval a tak do nej najizdim docela vzadu ve skupine a to je chyba. Nahore za to berou favoriti a asi 7lidi odjizdi. Postupne se nas sjizdi mensi balik 15 lidi a nahanime skupinu pred nama. Moc se nam to nedari, ale nakonec pred sjezdem do Kokorinskeho udoli je dostihneme, aspon ze tak! Udoli se pak v prvni pulce vubec nejede, jen tak kondicne kolem 35kmh, takže stiham pit, jist. Pak se uz blizi Romanov a atmosfera houstne. Prvni stovky metru vsichni spurtuji na velkou a ja se tak propadam. Pak samozrejme kopec pokracuje, vsichni shazuji na malou a ja jdu zase dopredu. Vepredu opet asi stejne 7ka jako predtim, uz jsme skoro nahore, vidim J. Jezka, vidim ten konec celni grupy 50, 40, 20m pred sebou, uz si rikam ze je mam, ale pak za to za premii vezmou a vim ze to nesjedu. Predjizdim R. Prochazku, ktery z cela odpadl, za mnou jsou taky s odstupem jednotlivci. Nejde mi nahodit velka placka, presmykac zase zlobi, nakonec ho tam nejak dam. Na kostky najizdim jeste sam, ale nahore uz me dojizdi par lidi, celo uz mizi v nenavratnu. Sjede se nas asi 5 lidi a pekne tocime ale je jasne ze celo uz nesjedeme. A tak jedeme spolecne az do cile, tohle tempo uz je pro me prijatelne, na malou placku radeji uz neradim. Cil v Tachove je tu driv nez bych cekal, kratky rozbity sjezd me po Kramoline v miry vubec nevyvede a jdeme do spurtu. No do spurtu, nekdo z nasi skupiny nastoupil, vsichni nastoupili za nim, jenom ja chytil mezeru ,

takže jsem vlastně ani nespurtoval. Ale to byly přesně ty nohy, vytrvalost tam dneska byla, krátká intenzita ne a proto mi to ujelo na Romanov a pak i v cíli. Výsledek je to i tak pro mě krásný! Po závodech cesta s Bobkem +1 zpět do Prahy, takže za celý den asi 170km, malokdy člověk vyždima pul den dovolené takhle do poslední kapky, jako se to letos povedlo!

Helmuth – the look

Začalo to, že v deset dopoledne jsem chytnul strašného startáka z toho Kolíkáčova vytrvalého marketingu a taky že mělo přijet celý KPC. Na startu Pantáta hlásí „uviset Helmutha“ a KPC, že jedou týmově. Nervy co tím myslíš, ale když jsem u Vitany vylít z balíku, tak tam nebyli. Už v údolí jsem měl dost, příliš dobrá skupina s Šmajdou a Karlem Šejnou. Zničilo mě, že jsem musel střídat, což jsem původně neměl neplánovaný. Na Romanov přišel propad do další skupiny, kterou mi na záda přivezl Pantáta. Ze sedla, švihem, the look jak z TdF, navrch s bonusem huba od ucha k uchu: „Nazdáár Helmuth!“ Podlomila se mi kolena. Někde u Týna jsem se vytrousil i z téhle skupiny, kde Pantáta nečele furt křepčil a já vzadu vlál. Konec na samotku bez flákání, umíral jsem strachy, že mě KPC vláček docvakne. Tyhle looky bych už nesnesl. Před cílem jsem se uklidnil, zvláště když jsem míjel lepícího Pantátu. Hulákal jsem na něj: „Historie se neptá!“ Ještě teď se stydím. Na vláček KPC v cíli 10 min = rozhodně úspěšný závod.

Kolíkáč – Dogzy tragedy

Po dvou vítězstvích v minulých letech, kdy se konkurence zalekla deště, jsem letos podlehl bláhové naději, že by se mohl report jmenovat: “Vítej zlatý hatricku!” . To mi již od zimy vtloukal do hlavy Camrda a před Doksy i Kapr s Čespou, kteří jasně řekli: “jedeme na Kolíkáče!” Ó jak těžké udržet pozornost na běžné věci, když poslední květnový čtvrtek se blížil s parádní předpovědí počasí. Největším problémem se stalo moje kolo, kdy hliníkové pouzdro šlapacího středu se přestalo mít rádo s uhlíkovými vlákny a naskočil tam parádní vakl. Z této šlamastiky mě velkoryse vytáhl Vitas, který mi zapůjčil svoje SLR02, díky moc! Navíc zpráva, že LAWI prý jede Lidice a já tak podlehl falešné iluzi, že teď už to půjde všechno jako po drátkách . Prostě jako před rokem se na Romanov zvedneme, Čespa s Kaprem mi to odtáhnou a bude vymalováno. Ó jak bláhové, nic se nedá zopakovat, a v cyklistice platí stále dokola pokora, pokora, pokora. Ve čtvrtek ráno skype-tiskovka s Kaprem, a nemilá zpráva Líba jede! Aha, ono to tak jednoduché asi nebude. Ale oranžová lavina, která se začala valit do Třeboradic, mě zase úplně pohltila, navíc nejenom 14 mrkví na startu, ale z toho i 7 kusů v chatkách, jo dnes to musí klapnout! Ale v hlavě vzadu stejně hlodal červ pochybnosti, ale že to bude taková tragedy... Start sice až před Všetaty, do té doby jen manifestační jízda, ale nic se nesmí ponechat náhodě, hezky vepředu s Kaprem a lososovým Čespou. To nikdy neomrzí, policejní maják umravňuje provoz, a šlapky na špicí tradičně spouštějí klapky tohoto velkofilmu, letos již 33. dílu. Kolo pode mnou jen řehtá, nohy se bezbolestně točí, a v hlavě jasné rozhodnutí, na velkou až pod Romanov! A tak Čečelice, ani nájezd na boleslavskou nejsou žádný problém, napít se, protočit se vepředu a ve sjezdu pod Řepín se ocitnout na špicí, takhle jsem to přesně chtěl! Nalítávám na první figuře do bájněho Řepína do první točky, jde přese mě Líba a za ním jako stín Kapr. Přisát se za toto duo a vzpomenout na Klikáče před rokem, kdy nám Líba připravil pekelné chvíle. Přichází esíčko uprostřed vesnice, Kapr shazuje na malou, já se začínám mlátit ze strany na stranu a s hrůzou vidím, jak na špicí letí s úsměvem Čespa a mele nás jak maso na sekanou. Ta velká začíná moc a moc bolet, žádná lehkost, horizont strašně daleko, soupeři se valí přede mě a v hlavě panika, kámo, dnes to tam není! Žaludek se proměnil v pálivý kotol, sliny samovolně tečou po bradě, ruce odumřely, nohy se pomalu zastavují, ty wado, já snad s nimi ani nedojedu pod Romanov! Naštěstí nahoře se trochu zvolnilo, Čespa se pro mě vrací s nabídkou zadního přítlaku, já jen zběsile na něj řvu, že mi stačí, když mě potáhne špic nazpět do

skupiny. Dolítli jsme si je zpět, ale stále se nemůžu srovnat, pořádně nadechnout, potřebuji teď regenerovat a ne si furt dávat jako howado. Cucnout gelu, Kaprovi se svěřit, že jsem marnej, skvělého Jenču povzbudit a sdělit mu, co ho čeká a je tu Romanov. Najiždím s Kaprem zase na špici do tohoto epického kopce, to jediné se povedlo... Čespa se pak na tu mojí tragédii nemůže dívat a tak potlačí, aby pak s lehkostí přeletěl celou grupu a zahlásil: "nebojte, nahoře počkám!" To je neskutečný, jaké monstrum z něj vyrostlo! A já se motám, motám nahoru, přede mnou asi 6 borců - Kapr, Jenča, Pepa Vejvoda, Petr Dix a 3 příchozí, no a někde v dáli kam už nedohlédnu, i rodičí se rozhodující únik Čespy a Líby. Nakloněná rovina k prémii, tady mi to v minulých letech dávalo křídla, letos, jak kdybych si vezl na zádech 20-ti kilový baťoh, do toho Vitas z dodávky si mě vychutnává: "dávej, dávej, to si musíš sjet!" Mobilizuji poslední síly, přeci pod dohledem této legendy Doks nesvěším nohy, gumuji se nahoru v červených číslech, a stává se malý zázrak, do Mšena sjíždím ve skupině i s Kaprem a Jenčou! A kostky! Nechat velkou a přeletět to s nimi. Prd, na velkou to nedám, musím shodit, do toho znovu Vitas: "musíš tam být s nimi, hned pak za to vezmou!" Ty wole Tome, vždyť já to všechno vím, jak jsou kostky důležité, ale letos to je marnost nad marnost! Krutá chvíle je tu, Kolíkáči, odjíždí to! Neskutečně frustrující pohled za kostkami, mizející grupa, sice jsem to ještě úplně nevzdal, ale už je to hodně jalové. Letím sjezdem, Vitas mě předjíždí a parkuje za skupinou, ještě je šance je docvaknout, před Lobečí přeletím Quita s Hraboshem a Radimem Skálou z 1. balíku, ale je to labutí píseň. V serpentíně se nohy zastavily, předjíždí mě Jeff s Běhounkem, ale nejsem schopen hákovat a v magnetu do Nosálova mi oběma nohama projedou křeče až ke konečkům prstů. Jáuuuuúú, to vypadá na pád do škarpy Míjí mě Quit s Radimem, to musel být pro něj pohled Pomalounku, polehounku roztáčím ty kůly, co trčí ze mě dolů, naštěstí jsem nemusel vycvaknout. Spart'an Viktor Krýda mi nabízí, že to již dojedeme spolu, nejsem proti, když ho uhákuji. A v tom marasmu se před námi zjevuje Quit, který měl problém v čespořv zatačce a Radim mu odjel. Hlavou projíždí myšlenka, cílem za ramena s Quitem, to snad bude malá náplast na letošní průšvih. Viktor nám odjíždí, ale já už dnes vzdal veškeré závodění, s Quitem prostřídáme, povzbudíme se a naplno si užíváme té máchovské krajiny a idyly. Ale za námi se blíží další zásek do mé pošramocené duše, Pistachio heleká, ty wado, Kolíkáči, co se stalo? Bejku, moc Ti to přeji, za to všechno co kolu dávaš, i za ty pistácie na stole a zapiš si to do svého deníčku, dal jsi Kolíkáče! V cíli skvělé zprávy, máme na Doksech historicky prvního vítěze balíku díky Čespovi, Kapr bere zlato, Jenča stříbro. Kluci jeli jste famózně, díky Čespovi za podporu všeho druhu, ale jste letos jinde, nic se nedá opakovat... Užít si vše na plný ceres, i ty prohry k tomu hold patří, i to že nám zavřeli tachovské Sluneční hodiny, nemůže pokazit party na terase. Že museli zhasínat v sále a zavírat tradiční mříž od baru, to snad ani nemusím psát. Byl to mejdan s bolavou ranní hlavou, ale pumpa a jízda ve veselém pomerančovém vláčku tomu dala zapomenout. Díky za další skvělý ročník, díky všem, kteří vzdali hold této cyklistické legendě!

Pája – Nádherná záležitost tyhlety Dogzy

Parádní čtvrtek, krásnej závod, trasa luxusní a počasí na jedničku. Sice jsem neměl nohy z nebes a s výkonem jsem rozhodně nebyl spokojenej ALE ! Už chápu co myslel Kolíkáč, tím že Doksy bez přespání nejsou Doksy. Týmový oranžový duch na vyhlášení tleskal a burácel v téměř každé kategorii. Ve chvíli, kdy už jsem si myslel, že je po všem zaujat vlastním řízkem s bramborem slyším své jméno. V prvním okamžiku jsem se lekl, že jsem něco prokaučoval a nakonec se dovídám, že jsem dojel 33. v prvním balíku a tak k jubileu 33. roku pořádání závodu jsem si došel pro dárek a z tašky na mě mrkal Svijanský máz. (Letos bych si měl asi vsadit sportku). Pak jsme hráli hromádky, ale trochu jinak s pistácií, ve kterých jednoznačně vyhrál Kapr. Večerní události byly příjemně společenské, a já si užíval že se můžu vozit ve společnosti skvělých cyklistů a lidí. Ranní výlet byla deluxe záležitost, obsluha benziny asi už

viděla hodně, ale když v cca 7 ráno dovnitř vlítlo 8 cyklistů napříč několika věkovými kategoriemi v oranžovém s batohy na zádech a dali si ranní kávu s noblesou jim vlastní asi si říkala co je to za zjevení. Ráno cesta ubíhala ve výtečné náladě krásnou krajinou Kokořinska. Ranní paprsky lehtaly naše smysly a my se vezli zlehka směrem do ruchu našich všedních záležitostí. Krásná cyklistická meditace.
Nádherná záležitost tyhlety Dogzy

Quit – Šlapka celým tělem i duchem

Po pěti letech znovu na Doksech, luxusní počasí, čas sice o 7 minut horší než osobák, ale to připisuju i pomalému rozjezdu letos až za Kostelec.

Zpočátku obrovské zahlcení, vysoké tepy, pak jsem se srovnal a Řepín jsem vyjel s pocitem Contadora. Romanov už bolel, kostky v Mšeně už byly na krev a posledních 10 km v absolutním vyčerpání, ale s mistrem Kolíkáčem po boku - díky Roberte za obrovskou pomoc, kterou jsi mi byl. Poprvé v životě párty v Doksech až do jedné v noci s Velikány šlapek, pak nocleh se zlatým lososovým Čespu, který na mě dýchnul kouzlo šampina a ráno spanilá jízda zpět do Prahy, kterou jsem přežil bez problémů. Už jsem zase Šlapka celým tělem i duchem. Díky kluci, mám vás rád. Obrovská gratulace našim MISTRÚM...

Radim – Praha – Doksy (CKKV/UAC) aneb když do závodu promluví horečka

předzávodní noci

Poslední čtvrtek v květnu je mezi amatérskými cyklisty (a nejen těmi – letos přijel již poněkoliakáté např. i slavný paralympionik Jirka Ježek) zapsán ve jménu jedné z největších klasik, co znám – dvěma slovy prostě Praha – Doksy (letos kromě CKKV zařazený opět i do seriálu UAC). Doksy jsou můj první hromadný závod, který jsem na kole kdy jel (v roce 2003) a od té doby jsem na startu až na jednu výjimku v roce 2006 ani jednou nechyběl, zažil jsem zde úspěchy i pády (doslova), radost i trápení, sílu v nohách i nekonečnou bolest, slunce i déšť ... no prostě tenhle závod si беру za svůj a dokud se udržím na kole, tak sem asi vždy přijedu. A letos to platilo dvojnásob, protože sice po konečně dlouhé době vyšlo počasí (příjemné jarní teploty a k tomu jako bonus vítr spíš do zad), ale od středy od rána jsem se cítil nějaký malátnej, do toho večer zimnice a teplota 37,9 °C, a to už jsem si říkal, že jsou pro mě letošní Doksy asi ztracený, ale ráno už zase bez teploty, tak jsem na sebe naházal sokolský hadry, narval do batohu náhradní oblečení (v tu chvíli jsem ještě ani netušil, zda budu mít z cíle nějaký odvoz nebo zda tam budu spát, cestu zpět na kole jsem vzhledem ke stavu předešlého večera zavrhl předem) a vyrazil do práce na kole s tím, že uvidím, jak mi bude po obědě. Nebyla to sice po tom obědě žádná sláva, sice bez teploty, ale bylo mi tak všelijak ... no kdyby to nebyly zrovna Doksy, tak bych nikam nejel, ale tohle Doksy byly a navíc už dopoledne jsem se domluvil s Klárou, že mě kdyžtak zpátky odveze, tak v práci potvrzují, že si ten půlden dovolené teda беру, oblékám se znovu do cyklo a vyrážím kolmo z Vršovic směr teplárna Třeboradice. Hned v úseku z Vysočan na Prosek sice svého rozhodnutí už trochu lituju, protože ten kopec ani nemůžu pomalu vyjet, ploužím se tam jako mátoha, nohy vůbec nejedou, navíc jsem opravdu celej takovej divně otupělej, ale pak už je to zase spíš po rovině nebo z kopce a hlavně když už dojedu až na start a vidím ty všechny svátečně naladěný kolegy cyklisty, tak už je mi jasný, že odtud vede už jen jedna cesta, a to nikoli na Krchov, ale směrem na Doksy (což v mém aktuálním stavu ale může klidně znamenat to samý, sám bych si nebyl jistej). Startuju letos naposledy v prvním (mladším) balíku, který čítá něco okolo 50 lidí a startuje v 15:20. Starší balík je o dost větší – okolo 80 lidí a startuje o 10 minut za námi. Poslední dobou se až za Všetaty jezdí za zaváděcím vozem, což osobně docela vítám, protože má člověk aspoň těch prvních 15 nebo kolik km jakžtakž jistotu, že ho to někde nevyklepe, ale letos je to takový zvláštní – jindy mě jízda v 50 členném balíku za krátkou chvíli vždy vyburcuje k maximální ostražitosti, přelévá se to zleva zprava, brzdí se

a zase se to rozjíždí, ale letos to vnímám jakoby vzdáleně, jako bych snad ani nebyl přímým účastníkem, ale koukal se na to v televizi, tělo prostě není úplně v pořádku a asi to bude ještě zajímavý, říkám si. Cítím, že výkon jde tak na 80%, možná 90%, ale když je třeba krátce zaspurovat a doskočit si vzniklou díru v balíku, tak tam najednou něco výrazně chybí, to dotahování mě tak stojí o hodně času víc a je mi už dopředu jasný, že v rozřazováku v Čečelicích letos nemám šanci. Nakonec je to ke mně ještě milosrdnější a rozhodující zásek chytám hned na ostrém startu za přejezdem za Všetaty, pole se mi vzdaluje a já prostě nemám, jak se tam dostat zpátky, nohy bolí i na rovině a dávají jasně najevo, že dnes prostě víc jak na těch 90% nepojedou, nicméně do kopce najíždíme ve třech a překvapivě se s tím jedním docela držím, zatímco druhý odpadá. Na horizontu se nám ještě podaří docvaknout k pár dalším a na státovce za Byšicemi patřím překvapivě spíše k těm aktivnějším členům a dosbíráme zde ještě jednu dvojičku a jednoho jednotlivce, až je nás celkem sedm (ze známých jsou tu např. Quit a Hrabosh z Vinohradských Šlapek, Zimmel a Brabec z Dexter Cycling, dále jeden žlutočerný Kalaš jeden černožlutý dres LAWI) a na tom už se dá něco stavět. Navíc kousek před námi je vidět ještě jedna dvojička, kterou si říkám, že bychom ještě mohli sjet a slouží nám trochu jako vábnička. Bohužel ale jak se blížíme k odbočce na Řepín, tak je vidět, že si to ta dvojička doskočila do ještě jedné větší grupy před námi, takže ty už asi nedojedeme, nicméně i v naší skupině může být docela sranda, jak se ukazuje vzápětí na Řepíně - vpředu tvrdí muziku žlutočerné LAWI a Quit, zatímco já na svých 90% výkonu (dnes to víc prostě nejde) polykám andělíčky a modlím se, aby mi to nahoře stačilo. A kupodivu to i stačí, jsem tam, zatímco jeden Dexter a Hrabosh odpadli, ale druhý jmenovaný si to pak nahoře ještě sjíždí. Následuje přejezd na Střemy a sjezd do Kokořínského údolí, kde celá naše skupina kromě mě na poslední pozici má tendenci jet po vzoru Přemy rovně na Mělník. No ještěže tady kluci s sebou měli mě. V údolí se pak překvapivě i jakože docela jede, dobře střídají kluci z Vinohradských šlapek i žlutočerné LAWI, zatímco Zimmel a žlutočerný Kalaš mají tendenci podle mě celkem zbytečně urychlovat tempo, takže občas mám pěkně nataženou držku i v háku a díry se mi při tom ne úplně maximálním výkonu zalepují taky evidentně hůř a pomaleji, ale ještě to jde, i když úplně dvakrát hej mi zrovna taky není. A do toho se mě Hrabosh ptá, jestli prý nemám náhodou něco proti křečím, no to se ví že mám, jedno Magnesium jsem do sebe kopal preventivně před startem a jedno si ještě vezu, ale před Romanovem a v tom mém stavu to z ruky nedám, toho bohdá Hraboshi nebude. Každý si holt musí poradit sám s tím, co má. A je to tady, zase ten ukrutný kopec, najíždíme do něj celkem rozumně, Hrabosh se s námi nejprve dole jakože loučí, ale pak tam na celkem dlouho ještě vlaje, dopředu si nakonec vleze Quit, po něm to na chvíli vezmu já, pak už se to tak nějak přelévá a v té nejprudší části už mi rozhodně není dobře, tepy na 194 (až se divím, jak vysoko to dnes v tom stavu vůbec vylezlo) a už už si říkám, že si budu muset vystoupit, ale v tom momentě čelo taky trochu povolí, a to je moje záchrana, to bylo skutečně za pár sekund dvanáct, ještě o kousek, kdyby na tom čele jeli, tak jsem tam nebyl. Ale nakonec tam tedy jsem a nahoře se naštěstí trochu parkuje, tak se můžu i napít a hurá dolu do Mšena a nahoru na kostky. Tady odjíždí dres Kalaš, já se držím pohromadě s Zimmelem a Quitem, zatímco LAWI zůstává zpět a Hrabosh už tam nebyl nahoře na Romanově. Na těch kostkách tady mi to snad nikdy nejde a i dnes tady na moji dvojičku nakonec chytám pár metrů díru, kvůli čemuž nakonec nejsem na této fotografii..... což mě dodatečně docela mrzí, neb dle výrazu tváře mých kolegů (Zimmel a Quit) bych tady vypadal s jistotou neméně krásně. Ve sjezdu se na ně ale dotahuji a vzápětí se okolo nás přežene lososový Čespa a černo-červenobílý Líba aneb vedoucí dvojička ze staršího balíku. Jedou kluci moc hezky, krásně se na to kouká, ale to je z naší strany asi tak všechno, co s tím můžeme dělat. Až o hezkou chvíli později ve výjezdu nad Lobeč se přes nás přežene jejich pronásledovatelé, Kapr, Vejvoda, Rendl, Dix a další, asi tak deset jich je a na konci se s nimi veze černožlutý dres LAWI, který jel původně s námi a kterého jsme před chvílí nechali na mšenských kostkách, a ještě mi snad

jako na pozdrav škrtně při míjení svými řidítky o moje, tak ale ustáli jsme to naštěstí. A už sjíždíme do Lobče a tady nás mine ještě osamocený Kolíkáč (a vlastně ještě epizodně i Hrabosh, ten nás pozdraví svým „Jupíííí jsem tady!“, ale vzápětí jej v kopci opět a už definitivně ztrácíme), kterého starší balík asi někde krátce předtím vyklepal, vypadá, že má i velkou chuť si to sjet, ale v kopci v Lobči už zjevně nemá síly, neb jeho náskok se ani na nás nijak nezvyšuje, což dokonce vyprovokuje Zimmela, aby se od nás odpoutal a Kolíkáče si doskočil. Já zůstávám s Quitem tak 70 až 100 m za nimi, ale už na Nosálově se situace opět mění, neb pozoruji, že Zimmel se celkem výrazně a asi ani ne, že by to až tak úplně chtěl, odpoutává od Kolíkáče, který ve zdejším krátkém výjezdu výrazně zpomaluje a my si tak s Quitem můžeme prohlédnout, jak vypadá samotný předseda v křečích. Snažím se ho sice povzbuzovat slovy „Dávej Kolíku, Doksy se jen tak nebalej!“, ale spíš by mu asi pomohlo to Magnesium, co mám vzadu v kapse a já vůl si na to vůbec nevzpomněl, což mě teď dodatečně docela mrzí. Přece jen by pomohlo asi o dost víc, než pouhá slovní podpora a navíc teď už je jasný, že se bez něj až do cíle asi i obejdu, na rozdíl od křečujícího Kolíkáče. No nic, nechali jsme tam kamaráda samotného s jeho křečemi, určitě je tam za námi ještě dost lidí a tak se bude mít s kým ještě svézt, a my pokračujeme ve dvou s Quitem dál směrem k vytouženému cíli. Vlastně teď už ve třech, protože krátce po epizodě s Kolíkáčem nás dojíždí jeden osamocený jezdec ze staršího balíku v modrém dresu Kalas a kalhotách Specialized ... ano ten! Ještě nahoře je oba varuji, že ty začátky dole v lese některý pěkně utahují, tak bacha na ně, ale hned na tu první nad lesem jsem nějak pozapomněl - byla prudší než se zdála a překvapila mě, skládám se do ní sice ještě docela hezky, ale přece jen už na poslední chvíli, a za mnou jedoucí Quit, který měl prý ještě přední kolo přeložené zprava přes moje zadní, navíc mu to prý i trochu klouzlo, musí vzít zavděk polňačkou, která se na vrcholu zatáčky odpojuje a využít ji jako záchranný retardér. To mi všechno říká ale až dole modrý dres, já sám jsem neměl moc potuchy, co se za mnou vlastně odehrálo. Tak já těm Šlapkám teda dneska dávám zabrat, jen co je pravda, Hraboshovi (vědomě) a Kolíkáčovi (nevědomky) napřed odepřu Magnesium, Quita pak vyvezu do pole, tak ještě aby mě v cíli neubili pumpičkami! Ale jsou to všechno kamarádi a v cíli se nám o tom nakonec bude aspoň docela hezky povídat. Dole v údolí pak klasika – cedule Okres Česká Lípa a asfalt rázem totálně v prdeli, drncá to o sto šest, ale tady už není čas to řešit, jen doufat že defekt nepříjde a šlapat a šlapat. Modrák krásně táhne, je o dost silnější než já, a tak mu to ani moc nelezu kazit na špici a za chvíli dojedeme i Zimmela, který vsadil na špatnou kartu a zůstal vpředu sám, když předtím přišel o Kolíkáče. Jsme tedy zase tři, ale de facto je to vlastně jeden plus dva vagónky, protože ten starší kluk jede opravdu velice pěkně, k vystřídání nám dává šanci jen sporadicky a navíc když to náhodou udělá, tak tempo v ten moment citelně vadne, protože já i kolega z Dexteru už toho máme tak akorát. Modrásek si tam tedy po krátké chvilce zase radši dobrovolně vleze a jede tak, že teda já mám v háku co dělat a kolikrát i zalepuju díru, ale je mi jasný, že při tomto tempu by nás už nikdo zezadu dojet neměl, tak se snažím držet zuby nehty. Sice kdyby chtěli, tak by mi asi ve dvou hravě odjeli, ale nějakým zázrakem to vždy na poslední chvíli dokážu ještě zachránit a do závěrečného sjezdu najíždíme všichni pěkně pospolu. V závěrečné přibližovací rovince pak spřádám plány, jak porazit Vaška Zimmela jakožto přímého konkurenta ve stejné kategorii, tak se mu schovávám za zadní kolo s cílem se co nejvíce vyvézt a pak v cílovém magnetu zaútočit, ale je to marný, sice spurt se tentokrát rozjíždí ideálně až na posledních cca 250 m, ale tom v dnešním stavu už to pro mě prostě není, chvilku se sice ještě držím za Vaškovým zadním kolem, ale na kýžené zrychlení, abych jej přelezl, tak to už v žádném případě dnes nemám a končím tak třetí ve skupině, ale přesto s tak nějak dobrým pocitem, že jsem do toho dneska šel a nevykašlal se na to, i když by se jinak snad ani nikdo nemohl divit. A to je na tom vlastně nakonec asi to úplně nejhezčí, bylo mi mizerně před startem, bylo mi mizerně na trati, ale v cíli u Slunečních hodin to pak ze mě tak všechno úlevně krásně spadlo a mně je vlastně najednou úplně báječně. Tak díky Doksy!

Nakonec z toho byl na mě celkem ještě slušný (čtvrtý nejrychlejší z mých dvanácti účastí – viz. srovnávací tabulka) čas 2:21:48,93 h (průměr 33,42 km/h), ale už trochu slabší umístění, kde v celkovém pořadí prvního balíku mi patřilo 35. místo (přitom se jednalo o 33. ročník aneb Praha-Doksy slavily Kristova léta, takže speciální cena za 33. místo v balíku byla nakonec docela blízko, tož škoda, mohly být za to dva Svijanský mázy) ze 46 v prvním balíku a 16. z 19. v kategorii B. Je vidět, že všichni se celkem zlepšují a k obecně dobrým časům dnes určitě přispěl i po čase konečně příznivý vítr, nicméně o umístění v mém případě letos až tak nešlo a já byl moc rád, že jsem u toho nakonec vůbec byl aspoň takto a že jsem ty tepy s hodnotami avg 170 a max 194 vůbec přežil. Při neúčasti hlavních hvězd LAWI zvítězil Vojtěch z AC SPARTA CYCLING TEAM v čase 2:04:36,61 (průměr 38,04 km/h) před Jirkou Ježkem (DAS) a Vítkem Novákem (CFC Kladno). Díky organizátorům v čele s Vlkiem, že tuto klasiku stále dělají a srdcem, a pokud za rok budu moci, tak určitě nechci na startu chybět!

karl58

Praha-Doksy. Počasí pěkné, na startu cca 60 lidí. Za Kostelec za doprovodným vozidlem, do Čečelic s balíkem, ale tam jsem zůstal moc vzadu a čelo je fuč. Tak dál asi 8členná skupinka, Řepín asi 4 poodjíždíme, ale nahoře se to zase sjíždí, dotahuje nás Zbyněk Ferenc, jede bezvadně. Kokořínské údolí pohromadě a začíná se to nadělovat tradičně na Romanově. Zbyněk nám všem ujíždí a už ho do cíle nevidíme. Já zůstávám s Michalem Doležalem a třema. Asi dvakrát jdu na špici a za mnou zůstává díra, tak cca 10km před cílem za to беру a odjíždím sám, dotahuju ještě několik odpadlíků a daří se mi v pohodě dojet před skupinkou na metu. Ještě nevím výsledky, ale jinak pěkný závod. Jo Hanička Doležalka mi samozřejmě zase frnkla (

Andre

Praha - Doksy, prvních asi 15km je za autem, což je takové rozjetí-nerozjetí, takže mám nohy spíš tuhé když se odstartuje. Přesto jsem v Čečelicích v kopci na druhé figuře, pak se pořád motám kolem špice. Za Byšicema jsem dokonce na chvíli odjetej, ale balík mě jen nechává větrat, tak se zase uklidním a vrátím se zpět. V Řepíně odskakuje pár lidí včetně Jirky Ježka ktrný to tam pěkně rozjel. Trvá nám asi 8km než je zase sjedeme. V Kokořínském údolí se spíš nejede a každý čeká na kopec do Romanova. Tam se to pěkně dělí, a já zůstávám se Sobem a ještě jedním. Na kostkách ve Mšeně dojíždíme Radka Procházku a někoho ze Šlapek. v této skupině celkem slušně střídáme špice a jedeme. Poslední kilometry ale zpomalujeme a každý se šetří na spurt, jenže to mě nebaví tak za to vezmu a odjedu, sice slyším jak za mnou nastupují také ale už mě nikdo do cíle nedojede . Nakonec 8místo celkově a 4 v kategorii.

Jeff

Praha-Doksy. Od začátku se jede svižně. Ještě než se začne závodit ve Všetatech máme průměr 39. První dělení balíku začíná před Byšicema, ale až v Řepíně se za to pořádně bere. Když vidím Čespu jak v kopci tancuje, usmívá se a jede na půl plynu a ostatní dřou jak hovada, jdou na mě mdloby. Je to prostě mimozemšťan a nikdo na něj nemá . Po Řepíně nás jede něco kolem 20 až na pověstný Romanov. Tam mi podle předpokladu v polovině kopce ujíždí čelo s 10 lidmi. Jedeme ve dvou s Běhounkem z Veloservisu, pořád vidíme čelo před námi. Jedeme jak hovada, snažíme se je dojet. Za chvíli dojíždíme úplně vycuclého Kolíkáče ze šlapek, ale nejede s námi. Po 25 km sóla ve dvou dojíždíme 100m před cílem hlavní skupinu, ve které už nejsou Líba a Čespa, kteří jim ujeli. Jen co je dojedeme, začíná se spurtovat a na to už nemám. Nakonec 9. místo a 7. v kategorii.

JEDOMĚLICKÉ OKRUHY

Kolíkáč – Vítej bláznivé léto!

To by člověk neřekl, jaké teplotní změny může zažít za jeden den. Po sobotním tropickém rodinném výletě do Jižních Čech, kdy jsem vlezl i do Vltavy, abychom se zchladili, jsem jen tak nalahko vyrazil do Jedomělic...Před Slaným mokrá silnice a vyjeté koleje na silnici plné vody již nevěstí nic dobrého, zírám do poloprázdné tašky, no moc hadříků jsem nevzal. Pokecat s Čespa, s Líbou a s Pistachiem se rozjet, nohy nic moc, Pistachio mi furt ujíždí, no to zase bude dnes ostuda. Proč sem vůbec lezu, Doksy nějak ve mě pohřbily bojovného ducha a jen pomoc v soutěži týmů mě nutí připnout startovní číslo. Elastický dresík velikosti S mě obepíná panděro, že málem nemohu dýchat, navíc spojené balíky, ty wado to bude masakrální zážitek v tom sjezdu. Po úvodních monitorovacích slovech ředitele pohodové vyjíždky se hned jede, dnes musím hlavně točit, žádný bláznění na velkou a ukazování síly, to se mi na Řepíně tak krutě vymstilo. Do prvního sjezdu vletět vepředu, ať je kam se propadat, silnice nahazuje, ale to ještě netušíme, že bude hůře. Po sjezdu v ostré pravé chytám lajnu, která se rozjíždí a jsme zase po kupě. První kopec do Jedomělic teď ukáže, jak na tom jsem, a zdá se, že nožky se hezky točí, v půlce kopce začíná voda padat i ze shora, to snad bude jen ze stromů, ale néé, začíná regulérně pršet. Visím, visím, proletět přes náves a ještě trochu si protáhnout ksichy na hlavní. Tak a je nás kolem 15 kusů a stříkáme si do tlam. Další dvě kola jsou ve stejném duchu, probrzdit sjezd v potociích vody, chytout dole lajnu za ocas a připravit se na kopec. Ty wado, docela si to užívám v tom vodním světě, a když do posledního okruhu necháváme Líbu v kopci, Standu Vohníka s defektem pod kopcem, tak i začínám po dlouhé době počítat zbylé jezdce z mé kategorie. Jsme jen čtyři! Víťa Novák zkouší odjet na hlavní, do sjezdu rozjíždí harakiri mlad'oši, ale zase jsme dole po kupě, uff sjezdy jsme přežil a teď jen nechat všechno v závěrečném kopci. Čespa je zase bezkonkurenční, magnetem je pro mě Jeff, visím, visím, za mnou pro mě neznámý Petr Drechsler, takhle to udržet! Levá zatačka, zvednout zadek a letět závěrečný magnet do cíle. Ale Jeff kousek po kousku odjíždí a ze zadu zaslechnu divoké řazení a Petr D. neskutečně výbušným nástupem mě míjí jako patník. Uááá, tak to jsem tedy nečekal, měl již problémy minulý kopec, ale pěkně pošetril na závěr. No jo, hold se nic nedá dělat, nevděčná brambora je moje, ale převládá uspokojení, po dlouhé době jsem jel ve vysněné grupě až do cíle. Mažu do auta, rychle se převléknout, dala se do mě pěkná klepavka. Pográtulovat Petrovi D., ten se mi ještě omlouvá, že moc nechápe, co to do něj v závěru vjelo Čespa vysmátej, ten si to prostě užívá, ale i myslím všechny Šlapky, vždyť stále průběžně vedeme týmovou soutěž mistrovství světa! (rozuměj UAC) Cestou domů naplno topení, u Kladna již slunce, doma vařící sprcha, abych pak odpoledne vlezl na pár temp se svýma holkama do Hostivařské nádrže. Vítej bláznivé léto!

luketvrzic - trénink 7.6.2015: 79 km, 02:11:08

Jedomělické okruhy .... celý závod v dešti, nějak se mi nikam nechce, nebaví mě to, ve sjezdech neskutečně ztrácím =P..... po posledním sjezdu je nás cca 11 lidí z toho 7 z mé kategorie, tak to 8km před cílem zkouším solově, až překvapivě koukám jak jednoduše mě nechávají odjet, pod kopec přijíždím sice trošku posekanej ale cca 15s náskok, který tak nějak uhlídávám i na kopci...

Andre - trénink 7.6.2015: 79 km, 02:11:30

UAC - Jedomělice, na startu málo lidí takže se startuje dohromady a všichni jedou 4 okruhy. První okruh nuda a nic se neděje, až v cílovém kopci ke hřbitovu se to dělí a natahuje, ale s Jardou jsme tam. No a pak už je to pořád stejné, po trase nic a v kopci se jede takže si to musíme občas sjet. Ve třetím kole se začne závodit ve sjezdu do Srbče, na to že celkem

vydatně prší a silnice je mokrá kolo nebrzdí, tak tedy docela maso ! Po Sjezdu se to trhá a zase sjíždí a tak pořád dokola. V posledním kole v údolí odjíždí Lukáš Tvrz a nikdo nejede, tak to párkrát zkouším roznastupovat ale kluci nejedou, vždycky si sjedou jen mě a Lukáš v klidu dojede do cíle sám. Tak v posledním kopci už jen tak točím nohama a dojíždím kousek za skupinou. Vypadá to na nějaké desáté nebo jedenácté místo celkově. V kategorii asi druhý flek za Benym. Jarda jel skvěle a byl zase na bedně jooo !!!

Jeff - trénink 7.6.2015: 79 km, 02:11:13

Jedomělice. Na startu 50 lidí ,tak jedeme oba balíky najednou. V prvním kole jsem docela hotovej. Únava ze včera a nohy bolí.V prvním kole před Mšecí to zkouší Milan,ale po chvílce za ním letí ostatní a nepustí ho. V cílovém kopci začíná první selekce a zůstává nás něco pod 20. Ve druhém kole začíná pršet a mě se jede líp. Sjezd do Srbče v dešti 50-60 km/h je zážitek. Někteří dokonce i závodí. Pod Srbčí se to vždy natáhne a nejméně km se vše dojíždí dohromady. V každém cílovém kopci někdo odpadá až nás jede do posledního kola 11. Z druhého balíku jsme čtyři. Po sjezdu za Srbčí za to vezme Tvrz a nikdo po něm nejede,takže si získává náskok. Pak to zkouší Milan,ale na začátku kopce je dojetý. Mě cukne v kopci čtyřčlenná skupina včetně Čespy a jedu do cíle s asi 10s za nimi. Nakonec je z toho celkově 6. místo a 2. v druhém balíku. Takže paráda.

KRUŠNOHORSKÉ PEKLO

Kolikáč – Standu nerad pouštím před sebe :-)

Závod je nejlepší trénink, ale chce se mi vůbec? Sám bych nejel, ale jsou tu carrot friends, kteří mě odvezou a snad naladí na závodní notu Vždyť letos máme ten UAC neskutečně rozjetý. Cestou na prezentaci v cílovém kopci míváme organizátory, jak po včerejší vydatné bouřce lopatami čistí silnici od nánosů mokrého listí, no těbůh, to ten sjezd z Klínů bude mazec. Snad nás bude více jak 50 lidí a pojedou dva balíky, jak je psáno v propozicích. Startuje se hned sjezdem, docela rozbitým, tak si ho cvičně projet a po návratu zjistit, že je nás sice 160, ale pojedeme v jednom balíku . Narvat se drze dopředu, vyslechnout Linuse, že si galdy nafoukl jen na 8 PSI, aby mu lépe držely na mokru, já raději pomlčím o té mé rozžhavené pumpě do ruda, no bude to zase boj sjezdařských nervů, nechápu, proč to nerozdělili. Odstartováno, sjezd jsme zvládli a Čespa s Vikim-SWEEP a jedním LAWI jdou do úniku. Že by bylo rozhodnuto? Tři nejsilnější týmy mají odjeté borce, takže budeme brzdit? Kdepak, motorky LAWI nakoply svoje mašiny a již první magnety dělí startovní pole. Najíždíme na trasu Krušnotona, zaváděcí auto a cca 40-ti členný balík za ním, s hrůzou se otáčím a za mnou nikdo! Ale již nestíhám se prodrat dopředu, jede se šrot a v zatáčkách jsem rád, že za oči visím za posledními jezdci v balíku. Do háje, to chtělo být aspoň v půlce toho hroznu. Dlouhý sjezd do Litvínova, karbonová kola napraná PSI jedou jako zděšená, zkouším brzdy, které reagují jinak než na hliníku, do toho smrad spáleného korku a představa plné silnice mokrého naplaveného listí za každou zatáčkou. Já vím, výmluvy, ale jedu hrozně nejistě, v každé točce představy, jak jdu k zemi, kolikrát jsem to již viděl. Konečně kruhák dole v Litvínově, kolem mě asi 2 lidi a asi 100 metrů před námi Kapr s větší skupinou. Sjedeme si to? Snaha je, teď to frčí, ale i Kaprova skupina má motivaci v podobě čelního balíku. A ten podle fotek tahá náš Čespa . Tak to je situace! Jsou sice na dosah, ale je jasné, že do hlavního kopce nebudeme spojeni s čelem. Tak se soustředím a jet pravidelným tempem vzhůru, z balíku již vypadávají první korálky, dávám se tempově dohromady s Tomáš Tajtlem (Prodoli) a Janem Hruškou (SWEEP), o kterém si chvíli myslím, že to je Proky. Takhle vyjedeme nahoru a než začneme padat znovu do Litvínova, tak si nás sjede Standa Vohník. Uááá, tak teď to dostalo grády, pěkně si to musel dávat, když si nás sjel na samotku. Držíme

při sobě i po sjezdu, ve stoupání však Standa začne laborovat s defektem, prý pojede napřed a nahore to dofoukne. Opravdu zrychlí, ale hákneme se a on nám krásně tempově odtáhne další pekelnou hnusárnu . Nahore jsme znovu pospolu, dojel si nás ještě Milan Miller a před námi se zjevil Jeff. Tak to by byl bombónek! A Standa velí, nechám ho vyvětrat! No taktika se rozjíždí na plné obrátky, do sebe peru dostupné chemikálie ze zadních kapes a v pravém lýtku zažívám dosud nepoznané. Jak kdyby mi pod kůží rejčila nějaká žížala, nejdříve myslím náběh na křeč, ale ta se nedostavila, no zvláštní pocit... Jeffa jsme si sjeli a před hlavním stoupáním ještě nenápadný, ale o to bolestivější magnet. A v něm nastoupí Milan Miller a hákne ho Standa. A je ke vši směle se zrovna pakuji ze špice dozadu a nedokáži reagovat! To snad není možné, Standu nerad pouštím před sebe . Velké soukromé finále je tu, najíždíme do posledního kopce, skupina rozprášena, Milan a Standa 100 metrů před další dvojčkou, kterou tvořím s Tomášem Tajtlem. Vydrží Standa tempo Milana, zatím to vypadá, že ano, ale Tomáš mě uklidňuje, neboj, on odpadne. Moc tomu nevěřím, navíc už sil mi moc nezbyvá, Tomáš se stal mým tahounem. Ale když opravdu Standa odpadá, najednou do mě vchází energie, to podivné pohnutí, na které člověk čeká jak na smilování, jdu před Tomáše a rychlost zvyšuji o 1-2 km/h. a pomalu polehoučku se přibližuji ke Standovi. Ještě si na něj zařvu, počkej na nás! Odbočka na tu děsivou stěnu a já tancuji za zadním kolem Standy! Parádní chvíle, v to jsem již letos snad ani nevěřil. Ale Standa je lišák, nic nesmím podcenit, nechat síly až na závěrečný magnetický spurt anebo v té nejprudší části roztočit 39x28? Stezka obsypána diváky, vím, že tam nahore určitě čeká Kapr s Čespou, i kvůli nim se ještě musím kousnout a zkusit Standu dát. První můj mini nástup zažehnal, asi nechtíc, překřížením mé plánované stopy, ale když uvidím hlavní silnici, roztočím nožky, co to dá! Uáááá, slast, nohy z nebes, konečně, konečně! Já vím, jedeme o nějaké 36.místo, ale pro mě to je, jako kdybych jel o vítězství. Otáčím se, Standa nereagoval, vychutnávám si přejezd lajny, mám chuť vyskočit z pedálů a jako Kulhec přenést kolo přes cílovou čáru...

Pája – Rozum x hloupost

Na závod jsem dorazil se slušnou časovou rezervou a tak se nebylo kam hnát. V klidu se převléknout, protáhnout, pozdravit kluky, projet se a před startem si odskočit. Startuje se hromadně oba balíky na ráz. Hned se to roztáhne na šířku silnice, v pravo je ta silnice samý výmol. Kdesi na půl sjezdu ještě z Hory sv. Kateřiny se ze zatáčky vyřítí auto a kluk vedle mě provede šáhne na brzdu a na předním provede ollie a našťestí se zvládne vmáchnout doprava. Za tenhle trik by se nemusel stydět ani Macaskill. Domníval jsem, že znalost téměř domácí prostředí mi bude výhodou, ale tu "zkratku" jsem nikdy nejel a tak až v prvním kole jsem pochopil proč se tomu říká peklo. Odspodu jsem si bláhově myslel, že to dám na velkou "ach ty najivo" malá tam šla asi dvě zatáčky před zkratkou, a mít vzadu 29 zubů by mi dneska taky vůbec nevadilo. V prvním kole jsem tělo překvapil tak, že když jsem kouknoul na tepy rozhodl jsem se přepnout screen. Těch 200 mi bubnovalo v uších jak soukromej koncert Yamato, aspoň, že vstupné jsem měl zdarma... Ve druhém kolo jsem chvíli v balíku se třemi spartány vč. Vlasty Firmana, nicméně jeden příchozí co je tam s námi, nám trochu kazil ten pěkněj kolotoč, takže docvaknout větší skupinu před námi vypadalo chvíli jednoduše, a chvíli zas byli hrozně daleko, nakonec jsem se rozhodl za to trochu vzít, že se kluci přidají ale nechali mě odjet. Tak jsem si přišlápl a skupinku nakonec dojel sám, za další cca 2 km nás ale spartáni doplnili, a já si říkal kolik zbytečné energie mě to stálo. Ve sjezdu do Litvínova jsem ztrácel, rovinka do Chudeřína abych je docvakl už trochu bolela. Druhé stoupání bylo takové, nijaké prostě prázdno, nohy jako z bláta do toho vedro jako prase a představa té stojky mi do hlavy pustila myšlenky v duchu proč to ty vole vlastně děláš. Zatím ale rozum tohohle našeptávače uzemňuje : " protože, že tě to baví". Nicméně když na to došlo a viděl jsem před, spíš nad, sebou skupinku ožralejch kteří to lámou z jedné strany na druhou. Po cca 200m se k nim přidávám a říkám, si už jenom jednou tohle nějak zmáčneš pak za to vezmeš a jedeš

vlastně pořád z kopce! Ne tak docela, každé menší zvlnění, ani brdkem bych to nenazval začíná bolet, a já si říkám zlaté grapy, ty se aspoň jedou jen jednou ! Prostě šlapnu pravou, levou, pravou, levou a to je všechno jen tak dál pořád dokola a za chvíli si dole. Poslední sjezd jsem si trochu utáhl uzáver od strachu a zalehl na štangli. S mou váhou to s kopce prostě nějak nejede. Serpentinky tu mám celkem projeté a tak si to konečně začínám zase užívat. Od kruháče v Litvínově se ale ozývá stará známá, co by chtěla kousat, paní křeč. Nedávám jí ale šanci shodím na menší a snažím se jí roztočit, za chvíli o ní nevím a jsem po posledním kopcem. Cestou nahoru ale potkávám ty co už jedou domu ! Tohle je tak dehonestující a frustrující ... Takže zase levá pravá... Když jsem naposledy najel do té zkratky zjistil jsem, že tam nejsou ani ti lidé, kteří doposud fandili a kvůli kterým by mi už sama ješitnost nedala abych z toho slez ale co teď ? Pohled na computer mě ale drtí, jedu téměř tak rychle jako bych šel. Tak si říkám, jeď tohle je výzva, kterou dáš. Přese mne se ale zespoda dostává jeden borec a já se už neperu ani tak s kopcem jako spíš sám se sebou. Už je to zas, proč to děláš, proč to děláš, ještě 300 m a zase proč to děláš, máš to za potřebí ,můžeš být někde u vody. Už se to zlomilo, tady už to půjde posledních 100 metrů, ještě mě někdo vošpurtuje, ale já už to mám na háku. Tady šlo o čest, ješitnost a kdo ví co další, třeba je to víra nebo prostě jen jinej druh sebemrškačtví. Teď ale sedím doma a po pravé ruce jedno zrzavý, a já z toho všeho mám neprosto nepřenositelný pocit. Čím víc to bolí, tím víc to baví. Teď už vím proč to dělám.

Jeff - trénink 14.6.2015: 85 km, 02:56:44

Krušnohorské peklo. Pro mne opět peklo. Startujeme oba balíky dohromady, asi 150 lidí. Sjezd z Klínů po včerejší průtrži je lahůdka, ale jde to. Ve stoupání z Jiřetína si vystupuju z balíku, ujíždí mi něco přes 20 lidí. Musím si jet svoje tempo. Stojku vyjždím jen tak tak, převod 34/25 mi přijde skoro netočitelný. Druhé kolo jedu v 11členné skupině, ale opět ve stoupání mi ujíždějí a jedu sám až na Klíny, kde mi dojíždí dalších 6 lidí a situace se opět opakuje, až na dva mi zase odjíždí a já dojíždím do cíle totálně vyfluslej. Tak nějak jsem to dopředu čekal, že to bude stát za hovno. Celkově kolem 40. místa a v UACu asi 13. v našem balíku.

strejda - trénink 14.6.2015: 58 km, 02:35:20

Krušnohorské peklo. Ukutně těžké stoupání. Jel jsem to s Lenkou a zaver druhého kola jsme jeli takticky, aby nás těsně před cílem dojelo celo a nemuseli jsme do třetího kola. Povedlo se.

Kolbaba - trénink 14.6.2015: 58 km, 02:48:00

Krušnohorské peklo. Docela dost kopcovitě, zvláště ta stojka ve vsi. Nejelo s nic moc, bylo horko, byl jsem nějak líný a nikoho jsem nezahákoval, ale protože jsme vyjeli rychle, pár lidí jsem předjel. Jako trénink dobrý.

Linus - trénink 14.6.2015: 85 km, 02:39:11

Závod - UAC Krušnohorské peklo. V prvním hlavním kopci špatné nohy a na vrcholu mi o kousek odjíždí nejlepší čtveřice s Forestem, Něžou a Filou. Dál jedu ve stále se zmenšující 2. skupině s Líbou a Majklem. Nohy se trochu probraly a tak беру 6. místo celkově a vítězství v kategorii nad 40 let.

luketvrzic - trénink 14.6.2015: 86 km, 02:57:04

KRUŠNOHORSKÉ PEKLO ... peklo úplně doslova, hned na 5km mi prdnul drát v předním kole, do sjezdu z Klínů se držím v hlavní grupě ale ve sjezdu jedu hodně opatrně, přeci jenom mi to kole hodně hází... cílem prvního kola projíždím cca 6min za prvním, kolo sice vyměním, ale už není chuť jet nic.... tak aspon treninkově to objíždím, když už jedu první

závod v novém dresu ;).... jinak kopce tady docela brutál... ke konci už jsem skoro brečel, takže bych to asi stejně ve předu neuvísel...

karl58 - trénink 14.6.2015: 85 km, 03:14:30

Krušnohorské peklo- Nová Ves v horách. Jedeme s Pepou Vejvodou. Na startu cca 160 lidí, protože počasí přeje! Hned asi 300m po startu ve sjezdu je vlevo zaparkovaný auto, které lidi přede mnou míjejí jen zázrakem, klepu se ještě 300m! Ale dobrý-díky Bohu!! První brdek ještě visím, ve druhém se vytváří 2 balíček, tak tam se ještě chvílku vezu, než se to roztrhá na skupinky. V 8km sjezdu do Litvínova to valíme skoro 73km/h. Na rovině před prvním stoupáním dojíždíme Petra Okruhlicu (CKKV) No první kopec se držím zpátky, nevím co se mnou udělá po 6km první brutální 500m stojka s 20%! Jo, vyjel jsem to díky novému kompaktu (34x27)!! Dál nás jede asi 8. Celkem se pořád jede, takže polykám salztablet, aby nepřišly křečičky! Opět dlouhý a rychlý sjezd. Druhý kopec se mi jede už lépe, ale ve stojce mi Petr a ještě 3 lidi poodjíždějí asi o 20m a jedou svižně, tak si orážím a čekám na borce za mnou. Ve 4. dojíždíme pár lidí, včetně jedné cyklistky a dokonce Spart'ana, dávám "šlehu" a jde se do finále! A já jedu!! Okamžitě odjíždím kolegům ze skupinky, dojíždím asi 3 lidi, včetně Pavla Lišky (CKKV), kterému došlo. Není divu s převodem 39x25! Do stojky jedu stejně ne s úplnou jistotou, že to dám i po třetí. Je to teda utrpení!! Přede mnou se trápějí ve stěně 3 lidi. Já je stahuju a všechny nakonec dávám! Jo, nakonec jsem to Peklo přežil Už jen pár metrů do cíle a schluss!! S výkonem spokojenost, 14/28 lidí v kategorii borců z UAC a SALu. Mít o 6kg méně, mohlo to být ještě o něco lepší!

VM1 - trénink 14.6.2015: 85 km, 03:02:00

Peklo bylo peklo,nevím jak jsem loni mohl být 2 za Forestem,první půli vysím za oči a pod kopcem pochopím kde je moje místo,čekám na kapitána a dojíždíme zbytek na kecačku a užíváme si ten luxus jet na pohodu.

HORNÍ JIŘETÍN-LESNÁ

Čespa – Lesná...

Je tu další závod do série UAC a to Lesná, kterou jedu poprvé a tak ani nevím co mě čeká. Na kolo nahazují 12x26 stím, že to bude stačit, ale už na Dlouhé louce jsem zjistil, že to bylo málo. Na startu se řadím na konec balíku, prvních 5km se jede za zaváděcím autem a není třeba se obávat, že by mi to ujelo, jakmile auto zatroubí a krásná spolujezdkyně zamává rudým praporem, tak se rudá barva přenáší do našich očí a čísel na compech. Je tu první kopec na Flaje a já jedu špic s Jirkou Ježkem. První kilometry jen rozmazaně odečítám cifry z compu, skupina se nešetří a dupou a dupou. Při vjezdu mezi první domky se asphalt ještě víc zvedne a já zjišťuji, že už nemám kam podřadit, tahám to silově a po chvíli jsem zakyselenej, zvolním tempo a nechávám se předjet lidmi z balíku s tím, že posledního zamagnetím, ale to byla labutí píseň 1-2-3-4-5.....metru díra a já čekám, až mi kladiva znovu začnou tlouct, chytám se tedy druhého balíku a dotáhnou těch 700metrů na vrchol, škoda, ujel mi Pavel Krátký, ale za to tu mám vypečenou partu Spartanů, Sweepaků, tak proč to neroztočit.....aha, roztočit, ale ským??? Další chyba, balík nejede a po chvíli nás sjíždí Viky, Vejvoda a konečně se jede.....kilometry nabíhají až do chvíle, kdy projíždíme Klínama, hurá, tady to znám z Pekla, tak proč si sjezd neužít, zalehnout a jen sledovat, jak rychlost leze nahoru, to je paráda a nastává chvíle, kdy i ve sjezdu se balík potřhal. Další kopec se jede plynule a to mi vyhovuje, operuji kolem špice, blížíme se pomalu k cíli, tak tu začíná první taktizování, Viky brzdí špice a dává prostor teamovému partákovi Čápovi, aby odjel. I toto jsem několikrát pokryl, ale bohužel se začínají ozývat křeče do lýtek, rozdýchám to a pokračujeme kompaktně dál k Nové Vsi. Pak

zkouší Viky ve sjezdu několikrát podject, ale i to pokrývám, až pod poslední kopec, tam se za to hned zespona bere, přitápím a auauau, jsem paralyzován do obou lýtek, tohle už není výhružka, ale pěkná STOPKA, svěšuji nohy, snažím se najít polohu, ve které nekřečuji a pomalu točím směr poslední vrchol. Ujíždí mi pan Vejvoda, myslím na Kapra, ujíždí mi kde kdo, myslím na sebe. V cíli nakonec na krásném 16tém místě, což ani nevím, jestli si zasloužím.

MČR SAC SILNICE

Kolíkáč – Mílo, díky moc!

Trochu nervů před startem, jedeme z hotelu proti trase a najednou policajti a odkazují nás do škarpy. A mladíši to drtí proti nám, děsivý pohled, jak se ta masa těl valí na nás, na těch tenounkých kolečkách. Jo za chvíli to tu taky budu mastit a ani mi to nepřijde. A za chvíli další balík proti nám a když jedou proti nám už i ženský, tak se úplně zpotím, že jsem start propásl, úplně vidím, jak proti nám pojede Čespa s Pistachiem a budou na mě vyjeveně koukat, co dělám autě. Naštěstí ale start je podle rozpisu. Teď ještě vypít litry vody, dva bidony na kole, v zadní kapsičce výbušná směs z marketu a bidon s čistou vodou Janě Kaprové, měla by se povést předávka pod Lysou. Málem 60 kusů v kategorii 40-50let, největší balík ze všech startů, zatím v poklidu směřujeme na, podle profilu, rovinatý okruh. Ale je to hodně matoucí, Lysá v tom grafu přešla úplně ty kopečky v podhůří. První kopec, nejsem moc pozičně dobře, Čespa se dere vpřed a jde do úniku, balík docela svižně stoupá za ním, ale respekt z vedra a ze závěrečného pekla do výšky 1323 m n. m. každému svazuje nohy k vyšší intenzitě. Čespa odjel z dohledu, s Pistachiem si užíváme ten pocit, že máme leadera v úniku, kecám s Indiánem a kroužíme přes 12% stojku v jedné vesnici do dalšího okruhu. Zase kopec, na horizontu si vlezu na špic a zbrzdím to o pár kilometrů níže, třeba to Čespovi vyjde! A navíc si s Pistachiem myslíme, že jede v tom úniku ve více lidech a tím by šance byla ještě větší. Lysá je cítit ve vzduchu, jeden bidon vypitý, ze zadní kapsy energo flaštička ve mě, Jeff si ze mě utahuje, že tu piju černý pivo a půjdu na dopingovku. Ajajaj osamocený losos na dohled, tak to je nemilý pohled, navíc, když měl ještě technické problémy. Čespo škoda, ale klobouk dolů před tou odvahou! Silnice narvaná k prasknutí, odbočka na hlavní stoupání je tu, očima hledám Janu, špice mi trochu poodjela. Jana stojí ve stínu lesa, předávka proběhla na jedničku, díky moc! A před sebou vidím modrý dres Míly Švehly. Čespa, Jeff kousek před námi, Standa Vohník v nedohlednu, hlásil nějaký super trénink, tak asi letí s čelní grupou. U mě sil u chuť dostatek, i je to lákavé zvednout zadek a zkusit doletět Jeffa, ale hlava velí, neblbni, kopec neznáš, máš tu skvělý tempomat v podobě Míly, toho když odvisíš, musíš být spokojen! A tak se zakusuji do jeho zadní galdy, rozepnuté dresy vlají za námi a nejtěžší silniční stoupání v ČR se nám zakusuje do nohou. Míla jede naprosto cizelérsky, když je trochu stínu na kraji silnice, hned toho využívá, chvíli ze sedla, pak si zase posedět a bušit písty do rozteklého asfaltu. Jeff je náš, ale nedokáže přijmout naše tempo, opojný pocit, že nohy jedou, a navíc Čespa stále blíže a blíže! Míla se ptá, jestli jsem to někdy jel, a když říkám, že mám premiéru a nevím, do čeho jdu, tak je mi odpovědí, tak to se po*ereš! Když už mi naskakuje díra na mého pilota z Opavy, tak z bidonu od Jany chrstnout blahodárnou vodu na helmu, nechat si ji téct po tvářích a za krk a cítit se jako znovuzrozený. To jsou chvíle, Čespa je náš, prohodíme pár slov a zařazuje se do našeho vláčku. Mám i chuť ho potlačit, a oplatit mu to, co mi udělal na Romanově či na Tesáku, ale šetřím každý wattík a moc sil mi nezbyvá. Kopec je nekonečný, stále se zvedající asfalt do nebeských výšin a Čespa už s námi nejede! Další dva borce jsme předjeli a setřásli, blahopřeji si, že jsem dole neblbnul a soustředil se jen na Mílu. Navíc v dáli jakoby jsem uviděl i spartánský dres, že by Standa? Ale to jsou již na asfaltu zbývající metry do cíle, Míla se

zvedá a odskakuje mi, ne, neboj, spurtovat s Tebou nebudu, když jsi to takhle krásně odtáhl, a navíc, stejně na to nemám Je to tam, Lysá dobita, endorfíny tečou proudem, pokec s dojetými v cíli, to je něco nesdělitelného, to se musí zažít a navíc na tomto legendárním vrcholu! Mílo, jestli to čteš, díky moc!

Kolbaba - 19.7.2015: 80 km, 03:56:00

MR v Ostravě s dojezdem na Lysou horu. Strašné vedro, ale od začátku se mi jelo dobře, jeli jsme s Fousáčem a s Igorem dost rychle, první kolo asi 32 km/h a byl to Fousáč, kdo měl problémy, Igor ho několikrát dotahoval zpátky. Cítil jsem se dost silný, a tak jsem mu na 60.kilometru ujel. Zdálo se mi, že je rozhodnuto, za sebou jsem ho celou dobu vůbec neviděl. Ale taky jsem toho začínal mít dost, tak jsem zvolnil a sháněl vodu. I když jsem pil dost, chtělo to nejméně litr navíc. Dost mě ničil ten nájezd pod Lysou proti větru, ale pořád jsem věřil, že je na tom soupeř stejně. Když se Honza po 1 kilometru Lysé objevil za mnou, nemohl jsem tomu uvěřit a nedokázal jsem vůbec zareagovat. Lysá je docela drsný kopec a v tomhle stavu jsem se nakonec jsem soustředil na jediné, abych neslezl. To se mi s vypětím sil povedlo, ale takhle vyřízený jsem už dlouho nebyl. Nevím, kde se stala chyba, jestli by to dopadlo jinak, kdybych neujížděl, nebo kdybych si naopak po odjetí zkusil najet víc. Dneska jsem asi měl vyhrát, vedro nevedro, Lysá nelysá. Nedá se nic dělat, soupeři poblahopřejeme, aspoň že s časovkou je to plichta.

Jeff - 18.7.2015: 19 km, 00:28:35

MČR SAC - časovka. Po startu nejedu doraz, vím co mi čeká za kopec. Hned za mnou startuje Michal Rydval, tak jsem z toho nervozní, protože vím, že mi někde dojede. Počítám, že to bude v kopci. Pod kopec mi to letí, mám tam skoro 45 avs. Jenže potom už je to tragedie. Dokonce tam před vrcholem házím malou placku a o zalehnutí není ani řeč, to jsem vydržel první třetinu kopce. Ještě k tomu fouká slušnej bočák. Nahoře už mám Michala za sebou. Sjezd se nejede tak rychle, jako včera, protože fouká proti, snažím se trochu napít, mám totálně vypálenou držku, že nemohu ani polknout. Dole pod kopcem v nájezdu na hlavní, je trochu zmatek na křižovatce. Sice je tam policajt, ale stojí tam přímo v křižovatce nějaké hovado v autě a vedle něj tam ještě blbne autoškola. Projíždím mezi auty a nahlas řvu, aby mi slyšeli a nesešrotovali mezi sebou. Michal je objíždí a následně jde přede mne. Pak až do cíle se snažím jet za ním cca 5-10m. nakonec je z toho 14. místo v kategorii, ale 5s mi dělí od 9. místa, což je škoda. Milan od nás dnes zajel fantasticky a dal mi skoro minutu. Je to démon.

Jeff - 19.7.2015: 80 km, 02:40:44

MČR SAC. Už na startu jsem vycuclel z toho vedra a polívám se, ale hned jsem zase suchej. Po startu se jede první brdek a docela toho mám v něm dost. Ještě, že není moc dlouhý. Jede se docela rychle, první kolo avs 38. Postupně se mi jede docela dobře, až na to vedro. Po druhém kole v nájezdu na Lysou horu máme avs 37. První polovina kopce je pouze táhlé mírné stoupání, to se mi ještě jede dobře. V Papežově to teprve začíná, odbočka na Lysou a 8,5 km se sklonem kolem 10%. Držím se vpředu asi jenom km a pak musím jet svoje tempo. Jedu kolem 15. místa, ale postupně mi ještě pár borců předjíždí. Vidím pořád před sebou Čespu a snažím k němu nějak připlazit. Asi v polovině se mi to povede, tak jedeme spolu. Spiš než jedeme, tak popojíždíme. Jít pěšky, asi by to bylo rychlejší. Na posledním kilometru se k nám přibližuje Petr Vlček ze Šlapek, huláká na nás a evidentně mu to jede. na 300m sbírám poslední síly a trochu zrychluji, aby nás nedojel. Michal za to bere a ujíží mi. Dojíždím v poklidu hlemýždím tempem an 21. místě. Nahoře krásný pohled do údolí, ale po chvíli docela kosa a vítr, takže jedu dolů do auta. Pěkný závod s brutálním kopcem. Alp d Huez je proti tomu placka.

KOLEM POSÁZAVÍ

Čespa – ...ujedeme balíku...

Na startovní čáře plno a tak se řadím dozadu, což má i své výhody a mohu si odlehčit pár minut před ostrým startem. Asfalt je na zezáčátku dost děravý a tím pádem jízda na chvoji je výhodou, jen dohlédnout na špic a kontrolovat, kdo tam operuje a zlobí... Po chvíli zvedám znovu hlavu a vidím Jenču před balíkem, vzpomenu si na jeho návrhy z minula nevymyslíme něco, ujedeme balíku... , tak zvedám zadek a беру celej balík z leva, abych během chvilky byl u Jenči a nabral ho do háku. Letíme spolu, střídáme se a přichází první kopec , kde Martin lehce vadne a stále se omlouvá (nebyl důvod k omluvě...), ale jelikož máme slušný náskok, tak zvolnujem na horizontu a pak Jenču vybízím k bezpečnému sjezdu ve dvou k Sázavě. Daří se a pokračujem udolím k prvnímu kopci na Rataje. Jenčovi cestou připomínám, že už si nějakou dobu tykáme, tak at na to nezapomíná, na to se mi zase omlouvá a svěšuje nohy. Jede se mi fajn, užívám si svého tempa, které není narušováno pokrýváním ataků soupeřů, tak se kochám krajinkou, ve sjezdech si sám určuji jakou stopu pojedu a do kopců si nasadím takové tempo, které vyhovuje jen mě... přibývají kilometry a začínám přemýšlet nad dalším vývojem závodu. Je mi jasné, že do cíle to na samotku bez znalosti krajiny nedám a přeji si, aby mě sjeli až na vrcholu dalšího kopce. To se mi daří a na cca 57km mě dojíždí Petr Zahrada s Pavlem Krátkým a přichází v drezu Webrem, dál se neohlížím a jen se ptám Petra, jest-li jsou utrhli, příkyvuje a lehce brzdí. Nevěnuji tomu pozornost , jenže jeho loudání zapříčinil připojení Líby a Standy, který měli díru. Scelíme se a pokračujeme docela aktivně směr cíl. Na kostká v Ratajích se očicháváme na špici s Petrem, vytrácíme tak příchozího, další kopce si pohlídvám bez ujmi na kytičce až při levotočivé odbočce v Benátkách autíčkář nereaguje a míjí regulovčíka a mále srazí Petra, naštěstí instinktivně dobrzdí a my se zvýšeným tepem můžem pokračovat. Vlkánčice vyskočíme, následuje průlet údolím, kde kraluje Pavel a následujou povestné kostky ve Skalici, shazují pod kopcem na malou a pak za mnou slyším chroupání řetězu to si Standa nepřehrál do své elektroniky nové výkonové křivky, které nabral po důsledném dvojfázovém trenu a jeho přehazovačka nepobere výkon přenesený na řetěz a háže Standovi stopku...; Za Skalici se to zvedá a plynule se všichni zakousnem do kopce s následným sjezdem, kde nás vede Líba, jenže v levotočivé zatáčce přehlíží cyklistu v protisměru, já už instinktivně беру za brzdy, abych se případně vyhnul, jenže Líba bravurně se vyhybá a hned nastupuje, vzniká tak cca 30m díra, Petr leze za mě a blokuje tak Pavla. Nevěnuji úniku větčí pozornost, kontroluji vzdálenost stím, že si ho na kopci sježu , bohužel neznám cestu a kopec končí Ondřejovem, to už jsme necelé dva km před cílem. Líbovi kostky vyhovují a náskok navyšuje. Za to Pavel vadne a do závěrečného kopce pod hvězdárnou najíždím jen s Petrem, ten za to bere hned u paty kopce a já mu děkuji a spokojeně si užívám třetího fleku bez ataku na Petra, to by bylo zbytečné a nohy potřebuji do pracovního týdne, kde zas budu honit tramvaje po Praze ... Do deničku si zapisuji další premiéru...bylo to krásný...

Kolíkáč – Dřina, dřina a dřina

Ráno kosa jak v ruským filmu, sice jsem si přál, ať se ochladí, ale bez návleků ta cesta na start nebyla úplně ono. Ondřejov již žije vrchařským mega-matchem, většina se rozjíždí v sestavě dlouhý-dlouhý, hold teplota klesla o dobrých 10 stupňů oproti minulým tropickým dnům. Ale co bychom za těch aktuálních 20°C dali třeba někdy v dubnu .V Hradci na startu již solidní klepavka, a tak první kopec především na zahřátí, být hlavně vepředu, Pepa Vejvoda jde do mini úniku, já ho napodobím v Konojedech, kde si chci v klidu na samotku, se svým výběrem stopy, vychutnat ten rozbitý asfalt před Nučicemi. Jenča útočí, Kapr mi dává flaštičku s pitím na dopití a Čespa se v levé škarpe vydává na svůj tradiční únik. Povedlo se, Jenča s Čespou odskočili a pomalu mizí z dohledu, s Kaprem na špic a trochu zatahat za ruční brzdu. Standa

Vohník láteří, ale moc týmových lidí k sobě nemá. Linus s Líbou určují tempo, vrháme se do sjezdu z Nechyby, první točka se hodně utahuje a když přede mnou jde do smyku Pavel Krátký, tak ho napodobuji, raději rovně než to položit, ale v tu chvíli ostrá rána do levého stehna, někdo zezadu do mě nalítl a odrazil se do svodidel. Děsivý zvuk, jsem rád, že jsem to ustál a nešel taky, otáčím se, vidím spartánský dres a postavu, co sedí u svodidel, a slyším hlášku: „je dobrej“. Uff, moc mi to nepřidá do dalšího průběhu boje, sjezdy jezdím ještě více podělaně, než je mým zvykem. Talmberk se blíží, nacpat se znovu dopředu a užívat se tempa Líby k hájovně, jo nohy jedou, to by mohlo dnes klapnout. Dokonce mám v kopci i sil zalaškovat se Standou, že to jeho mazadlo na řetěz je fakt tedy věc! Sjeli jsme Jenču, Čespa stále někde v nedohlednu se zaváděcím vozidlem. Před Rataji povzbudí stojící Klímič, ale blíží se moje osudová chyba, do kostkového sjezdu to chtělo znovu se narvat na špic, ale já trochu uchlácholen z předchozího kopce, jedu jak kdyby to mělo být takto až do cíle! Chyba! Ostrá levá vracečka, úzký sjezd mezi domky, viadukt se štěrkem a fandícím Camrdou v orange vestičce a přede mnou díra jako vrata na Top 5, kterým rozjíždí kopec Linus! To jsem pacient! Líba taky s odlepem, ale skvěle dnes jede Jeff, který je vepředu s Krátkým, Standou, našim Kaprem, Benym od Weberu. Ještě svítla malé naděje, když se okolo mě přehnal Pepa Vejvoda neskutečným nástupem, tady jsem měl háknout, ale nějak nebyla v tu chvíli odvaha. Víím, jak se ten kopec utahuje, kdoví, jestli bych si je s ním nedolítl, ale pak hned nezamával Přede mnou Jenča+1, okolo mě Pavel Prchal, Lád'a Novotný, Sweetivka Adamec a starý známý messík Tomáš Papež. Při nájezdu na hlavní u regulovčíka Vyhupa, který hlásí, máte je kousek před sebou, tvoříme grupu. A v dále opravdu vidíme, čelní skupinu, která stíhá raketáka Čespu, který je už určitě někde v Kácově Koukám na to panorama Šternberku, hlídám si točky ve sjezdu, a od hradu směr Divišov si ještě vlezu na špic a zkusím jet tempo přes 20km/h., stále ještě závodnický nalaďen s nadějí, že někoho vyklepou. Ale dojíždíme jen odpadlé kusy z 1. balíku, Jenča jede parádně sjezd ke stoupání na Radonice, tam znovu ještě trochu snahy na zvýšení tempa, ale je po nadějích, letos si to krásné stoupání na Zdebuzeves s Kaprem a Líbou neužijeme . A navíc nahoře u plakátovacího stromu jsem docela vyřízen, vidět ty matadory Pavla s Lád'ou, jak si to vychutnávají mě pomalu začíná demprimovat a dostávám se do nehezkého stavu. Sjezd do Kácova marně lovím hák, tahám suk tak nešikovně, že ho začnu žmoulat až ve výjezdu směr Zbizuby. Mám toho po krk, jak toho suku, tak i tý bolavý cyklistiky. Nabušený bejček Jenča tahá jako kráva, chce urvat druhého juniora, kterého máme mezi sebou, navíc je tu protivítr, a já mám neskutečné problémy uviset. Furt na gumě, bez nálady se dokodrcám do Ratají a kostky mi vtloukají asi poslední hřebíček do dnešní rakve! Jenča konečně zadupal juniora a nechali jsme ho za sebou, já ani nevím jak jsem furt s nimi, ale je to jen dřina, dřina a dřina. Sletíme znovu k Sázavě, špice už ani nevím co je a Nechyba bude asi moje konečná. Ve stehnech křečkově pocukává a navíc začalo vrzat kolo, no děsivý stav. Za Nechybou ale svítá malá jiskřička, v dále osamocený cyklista, to by mohl být Jeff! Ale když za Vlkančicemi se ten dres začíná vybarvovat do oranžova, zmocňuje se mě vztek, snad to není náš Kapr a nevezeme mu 3 soupeře z kategorie! Před skalickými kostkami do borců z D kategorie vstupuje neskutečná síla, ano, je to Kapr a my ho dnes musíme dát! Ovšem abych se zvedl já a třeba byl ještě trochu nápomocen Kaprovi, o tom moje hlava ani tělo nechce ani slyšet. A tak jen bezvládně minu defektíciho Standu Vohníka a v nájezdu do kopce na Střímelice již mám mega díru, kterou v tom protivětru těžko zalepím. Naštěstí vypadl Tomáš Papež, tak si jen pláceme na rameni, v jakém jsme stavu, a co budeme dělat na Krušnotonu, když tady na 90km jsme na odpis. Závěr Kolem Posázaví je opravdu lahůdka, Kolbabáci moc děkujeme , rozeklané kostky ke hvězdárně to je velké finále! Hold nedá se nic dělat, jen pográtulovat a poklonit se Čespovi, jak mu to skvěle vyšlo, obdivovat soupeře Jeffa, Pepu Vejvodu, Standu... jakou mají teď fazónu!

Andre

UAC: Kolem Posázaví , ujelo mi to tak blbě ve sjezdu kde jsem zůstal zbytečně vzadu, a hned se jelo do kopce a já už jsem jen mohl první skupině zamávat. Zůstal jsem tedy ve druhé skupině čtyř lidí ale časem jsme se rozrůstali když k nám občas někdo propadl z čela. Takže nakonec deseti členná skupina. Celkem jedem a střídáme, já se docela mačkám. dnes nohy bídně nedokážu z nich nic vymačkat. Ve této skupině jsem vydržel až před Ondřejov kde se začíná nastupovat a já na to nemám. V cílovém stoupání ještě dojíždím Lukáše Tvrze a rozdáme si spurt o bůhví kolikáté místo....no porazil jsem ho . Dnes tedy bída, nožičky slaboučké, asi už únavička na mne doléhá .

Jonas

UAC - kolem Posázaví, domácí závod. Na startu Neza, Michal, Bouška z Lawi, Jelen a Suvada z BMC, dlasi dobri cyklisté a defakto vyber junioru v cele s Matejem :) Jede se dost rychle hned od startu, coz mi uplne nesedi, ale pak se rozjizdim. V udoli ujizdi Bourak, v Ratajich stale celkem velka skupina, po sjezdu je to natazeny tak do kopce nastupuju, pak jedu tempo, zrychluje mladej Koudela, na vrcholu pak Nezerka, takže se to celkem redukuje, ale neco se zase na hlavni do Sternberka sjizdi. Kopec ze Sternberka smer Divisov se jede spis tempove, parkrat zrychluje mladej Koudela, ale dost svizne, sjezd na Talemberk jedu prvni, kopec se jede taky pekne z ostra a celkem se nastupuje. Chvili jsem pred skupinou s Nezou, ale pak se to sjizdi, na vrcholu nas je ale asi jen cca 10, po hlavni smer Kacov se jeste asi 5 lidi vraci. Ve sjezdu nenapadne odjizdi Majkl z Lawi. V kopci pak nastupuju s Matejem a jede s nama Neza, po chvili dojizdime Michala a jedeme ve 4, pekne to boli. Jeste si nas dojizdi Suvada z BMC, ten se musel pekne vytrestat, aby si to docvaknul. Dale jedeme v 5, vsichni stridaji a ziskavame celkem rychle naskok. V Ratajich jedu ze zacatku ja, pak Neza, davame si, koukam, ze to ostatnim moc nechutna, ja jeste muzu, tak tlacim na pilu a s Nezou odjizdime. Nechybu nejak prejedeme, pekne stridame, do Hradovejch jede na spici spis Neza, ale stridame, po kratkym sjezdu zkousim nastoupit, ale Neza je za mnou, zkousi me utrhnout na kostkach do Ondrejova ale drzim, prudke kostky na Ondrejov rozjizdi Neza, ja to pak zkousim, ziskavam malej naskok, ale musim dat lehci a jsme zase spolu, do zatacky najizdim prvni, ale jakmile ji projedeme, tak za to Neza bere a dojizdi si pro vitezstvi, ja druhej, spokojenost, ale zamrzi no :) Snad jsem ho alespon trochu potrapil :)

Jeff

Posázaví UAC. Na startu kolem 50-60 lidí a pěkná kosa oproti minulým dnům. Od začátku mi dneska nohy jedou parádně. Jenom kolem 25 km mi v kopci ujíždí asi 6 lidí, ale ve třech je docvakneme. Potom jedeme chvíli v klidu a pár lidí nás dojede, ale v následujícím kopci se vytváří osmičlenná skupina. Před námi ještě jede v úniku skoro od startu Čespa. O tempo se starají hlavně Zahrada s Líbou a jeden Weber. V kopcích jim do 50 km v pohodě stačím. Tam za to bere v táhlém stoupání Zahrada a skupina se nadělí. Zůstávám vzadu s Kaprem a Vejvodou. Kapr nám nestihá, tak jedeme pouze s Pepou. Ještě v kopci jsme prakticky těsně za Líbou a Vohníkem, jenže je nedokážeme doskočit. Pak už jedeme sami. Asi po 10 km dojíždíme Jirku Palka z mladejch, tak nám jede tempo. Jede jako mašina a po čase dojíždíme asi 10člennou skupinu z 1. balíku. S těmi jedeme až do cíle. Skupina ze začátku s námi moc nespolupracuje, ale potom se to rozjede. Do cíle dojíždím na 5. místě, takže velika spokojenost.

Linus

Závod - Posázaví (UAC). Krátce po startu odjíždí Čespa a nikdo moc nechce jet. Od Ratají proto jedu tempo v následných kopcích až zbývá jen malá skupinka. Moc se ale nespolupracuje tak si Čespu sám dojíždím v kopci z Kácova. Posléze ještě dorazí další 3 a

jedeme v 5 lidech. Před Ondřejov poodjede Líba, já to kotvím a teprve na kostkách na posledním km ujíždím skupině a dojíždíme tak jako 1. Líba a já druhý Po dvou dnech volna bez rozjetí to bylo trochu bolavý ale power tam nějaký ještě je Čespa dnes 65 km v úniku super výkon - klobouk dolů.

Radim - Časovka do vrchu Lipence-Baně (UAC/CKKV) aneb solidní náhrada za Černolice

V sobotu 22.8.2015 byla na pořadu časovka do vrchu Lipence-Baně na úbočí Cukráku jako náhrada za tradiční Všenory-Černolice, kde momentálně probíhají stavební práce. Závod byl zařazen do seriálu UAC i CKKV poháru, takže na startu se sešla dobrá konkurence, ale přece jen byl tradičně znát i vliv prázdnin a dovolených. Zázemí bylo tentokrát úplně nové – ve Zbraslavi před restaurací U Bláhů, a zajímavostí bylo, že to bylo na pěkném kopci, takže už jen dostat se na prezentaci bylo možná náročnější, než celá časovka. Její trasu jsem měl díky KPO Tréninkové Tour celkem dobře najetou z loňského podzimu a musím říct, že náhrada za Černolice je to celkem důstojná. Maximální sklon jako po startu v Černolících tady sice takový není a je to celkově tak o 1,5 min kratší, ale rozhodně se na trati člověk nenudí. Začátek je pozvolný mezi domy v obci Lipence, je tu několik příčných prahů, ale všechny se dají buď objet anebo bezpečně přejet. Na výjezdu z obce se to zvedá a magnetizuje do ostré levé zatáčky, kde po krátkém narovnání se stoupání schová do lesa a dále graduje prakticky až do cíle, který je skrytý na horizontu za několika zatáčkami. Trochu jsem laboroval, zda to jet od startu na velkou nebo na malou, většina to brala na velkou, ale já si dobře pamatoval, že v TT jsem to loni zajel výrazně lépe na malou, tak jsem ji tam nechal. A asi to bylo docela dobře, rozjezd byl docela svižný, pak jsem teda měl trochu pocit, že mi moc nejedou nohy a hoří plíce, ale tak nějak 190 tepů jsem tam držel stále a za zatáčkou to začalo jít ještě výš až na 195 – to už jsem byl docela zatavenej, ale nohy by se pořád i točily, navíc jsem pomalu stále stahoval staršího jezdce startujícího minutu přede mnou, který tak dobře fungoval jako vábnička, ale pořád jsem se trochu podvědomě šetřil na poslední fázi kopce a pak jsem byl najednou velmi překvapen, že cílový horizont je už asi jen 100 m přede mnou! A to jsem si byl trasu před závodem projet a připomenout s Hankou Doležalovou (sice jen ve směru dolů, nahoru už se závodilo, ale aspoň něco), a pak ani nepoznám, kde je cíl. Trochu škoda, určitě jsem tam mohl ještě pár vteřinek ubrat, tak ale ve výsledku by to stejně znamenalo maximálně jedno místo (nejbližší jezdec přede mnou o 3 s, ten další už o 10 s, a tolik bych asi zase neubral), takže zase o tolik nešlo. Počítal jsem s časem okolo 7 minut (v KPO TT za nejlépe 7:01 min), ale ono tady to vlastně bylo o něco kratší (TT startuje hned dole u křižovatky, tady byl start trochu dál až u dalšího rozdvojení), takže můj výsledný čas 6:28 min tomu loňskému výkonu vlastně asi odpovídá. V absolutním pořadí mi dnes nakonec patří 36. místo ze 72 (čili přesná půlka), ve věkové kategorii B pak 12. ze 16, čili na stupně vítězů anebo aspoň podium (nejlepších pět) bylo (překvapivě) opět poměrně daleko. Zvítězil Milan Miler (Tama Královice) za 5:24 min o 2 s před Radkem Šuvadou (BMC Viessmann Racing Team) a další 1 s před Vítkem Novákem (CFC Kladno).

Suma sumárum vysloveně špatně jsem to nezajel, přesněji líp už to taky asi o moc nešlo, co jsem mohl, to jsem udělal, prostě standard, i když to v reálu znamená horko těžko jen tu polovinu startovního pole. Každopádně tuhle akci z dílny Pepy Vejvody z CKKV spojenou s doznívajícím létem a následným příjemným vyjetím někam po okolí (tentokrát Roblín-Kozplupy-Bubovice-Srbsko atd.) mám prostě rád.

ŽELEZNÝ DĚDEK

Čespa – tři a nebo čtyři v jednom

Železný Dědek, závod s 30-ti letou tradicí si připsuje další termín do roku 2015 a to na tento víkend, šlapky tu nesmí chybět a každý z nich volí různou taktiku přiblížení, někdo autem a jiný na kole. Já po zkušenosti z loňského roku šetřím síly a využívám 150koní pod kapotou. Už nabitě parkoviště a přilehlé louky v Soběhrdech naznačují velikou účast závodníků. Organizace zase na jedničku, vyzvednout čip, zblafnout koláček, pozdravit známé i neznámé tváře a hop do sportovních montérek. Vše vychází na jeničku, krátké rozjetí, nic nebolí až na ten pohled na startovní rošt, už 15minut před ostrým startem je koridor plný a najít si pozici chce trochu odvahy. Povedlo se. Po startu se balík zakousne s pár příškruby do kopce a já se snažím nevyčínat (vloni jsem po startu vyčínal a tím ukončil můj závod), letos se daří a plně zabudovaný do prvního balíku valím, před první vesničkou jdu z důvodu bezpečnosti do úniku a užívám si neskutečné atmošky, kterou tu místní každoročně vytvářejí. Pak se nechávám sjet a volím z důvodu bezpečnosti post na konci balíku, nejede se mi nejlíp, stále čelím silnému větru a nejsem schopen se za nikoho schovat. Při průjezdu do druhého kola si připadám, že jedu sám na sebe, začínám tedy více si všímat taktiky Kapra a najedou se mi jede na skvěle. Další kolo si užívám, do cílového kopečku krásně schovanej, kde zůstávají i síly na průjezdový spurtík, daří se a užívám si. Nabírám dech a pobírám tempo balíku a už se pomalu těším na závěrečné kolo. Pak krásný terezín, kontaktně hobluji gumu přede mnou, zvedám hlavu a osoba v modrém, nic jsem nestihl, ležím, instinktivně zvedám nohy-ruce a vytvářím žíněnku pro dalšího, au. Stojí auto, vylézají andílci, zmateně mluvím, ale odvozu se nebráním. Kolo-kufr-já- už taky sedím a jedem-přepočítávám prsty, na kolo nemám náladu ani pohlédnout. Seznamovacím rozhovorem zjišťuji, že andílci jsou od Jirka Ježka, začínám si užívat sportovní atmosféry v autě, neboť to je slast sledovat takhle sportovně i pozitivně naladěnou dvojici, která podporuje každého kdo vozí pedály bez rozdílu, jak je drží. Zapomínám na pád a přemýšlím o další účasti, hladím kolo ležící vedle mě a modlím se, aby se do dalšího závodu dalo do kupy. S andílkou se loučím za cílovou branou, lehké revize kola, pak už jen guláš bez fronty a podpora prvních vítězů v cíli. Doma dvojhodinová rozborka, kde zjišťuji, že vše co bylo z plastu-prasklo, co bylo z hliníku se ohlo a zbytek snad vydržel. Demontuji díly ze zimáku, zadní kolo docentrovávám, ale přední je nakoply, pomocí kleští rovnám lem ráfku, pilník, centrák, lak a bebíčka jsou pofoukaný. Převlékám se podruhé do sportovních montérek a jdu na zkušební jízdu. Koleno s ramenem se ozývají, ale přece je nenechám ztuhnout. Prvních pár km slyším jen praskání (to si snad sedaj přecentrovány kola), pak klid. Jede to-hurá. Celé to potvrzují jedním micro KOMsem na Strave..... ještě jednou díky všem za morální podporu a těším se na další možnost se s vámi potkat.....mimino

Kolíkáč – Jen se z toho nepo*rat!

Sobotní rodinná oslavička, návrat autem po jižní spojce a dcera zaplňuje igelitovou tašku svým obsahem žaludku. Večer drhnu sedadla, bolí mě již preventivně břicho, druhá dcera na nic nečeká a před spaním si také ulevuje. Ty wado to je příprava na Dědka... Spím s hrůznými myšlenkami, ráno jsem vcelku ok, Kocour škrábe na dveře, zkusím to a uvidí se. V příjemném nedělním ránu cesta na start i s Dreamerem, jen tak tak stíháme prezenci a startovní prostor je již půl hodiny před výstřelem narván k prasknutí. No jo jede se hned o prachy, staří mladí dohromady, to je prostě Dědek. Rychle nechat věci u kustoda Kocoura a u Jiruse v autě a nacpat se dopředu. Mačkanice jak před Tuzexem, jo dnes to bude exkluzivní zboží za tvrdé valuty! Na prémii spurtuje někdo oranžový, mě se jede zatím dobře a úvod zvládám dle představ. Překvapivě se na prémii ten mega dav rozseknul a s Dreamerem plápoláme krásně na ocásku čela. Ale chtělo by to dopředu, za chvíli přijde ta moje osudová serpentina před Dlouhým polem, kde mě to před 2 roky ulítlo. Ale nějak není kudy, jede se po celé šíři, samá

zátáčka, občas děravý asfalt. A serpentina je tu, ještě stihnu na Snílka zařvat, teď musíme dopředu, ale jeho nástup je výrazně razantnější, já se mlátím se strany na stranu, ale prostě to tam není. Čelo zmizlo s Čespou, Kaprem, Jirusem, Dreamerem, ale i s Technikem! Ještě přede mnou kousek Tomáš Mařík s Edou Pinkavou, ve dvojici s Milanem Millerem by to možná šlo sjet, ale nějak to vyhodnotil obráceně než já, a čeká, co přijede za ním. Já tam v dále ještě vidím něco orange, to by mohl být Technik a tak se ještě zkusím zoufale vrátit, ale už se spojili asi v 6 lidí a osamoceně nemám šanci. A tak si také počkám, kolikrát již za tuto sezónu svěšuji při závodě nohy a čekám ... Po chvíli mini grupa, no to bude boj s tím větrem, ale mesík Tomáš Papež a Pavel Prchal, soukmenovci z Posázaví mi trochu zvedají náladu. Kocour zafandí a za Soběhrdy je už totálně vymalováno. Dojelo nás snad 40 lidí! A z našich Pistachio a Barbánek! Končím, zažívám se, co to dá, plán je jasný, pošetřit co nejvíce sil na poslední kopec. A tak si kroužíme v příjemném tempu vesnicemi, které se proměnily v jeden velký cyklistický stadion plný aplaudujících diváků. Ono se sice zdá, že se moc nejede, ale v protivětru, když naskočí díra, tak ono to pěkně zabolí, no, je potřeba být stále ve střehu. S Kocourem proběhne předávka bidonu, a poslední okruh je tady. A najednou spolkneme Edu Pinkavu, tak se ptám, o kolik před námi je ta Šlapka, a on říká, to myslíš toho s copánkem, jak nám ve skupině natahoval držku? S copánkem? To má Technik copánek? ... A po další chvíli je jasno, Jirus! Chudák si to prý vyšil na první prémii ... Tak vzhůru do finále, poslední kopec, pohybovat se vepředu a pokoušet se zachytit rozhodující nástupy. Ale ouha, dnes není souzeno, křečci vystrkují zoubky a v půlce kopce parkují! To je teda zase vypečený! A tak se jen dopravit potupně do cíle a znovu a znovu si říkat, vydrž, snad ještě letos aspoň jednou bude lépe! Nezbyvá než smeknout před Technikem, který s minimem kilometrů zase řadí jako černá ruka, z Pistachia se stala ohromná UAC stálice a Barbánek se také vůbec neztratil. Před tradičními čelními orange jezdci obdiv a závist, že to tam furt máte! Teď doma při sepisování tohoto reportu si přeji jediné, jen se z toho nepo*rat...

Radim – Železný dědek (UAC) aneb 200 tepů do finíše

V neděli 23.8.2015 se konal jubilejní třicátý ročník závodu Železný dědek (pořádá ČESYK), který se vyznačuje nevšední atmosférou na trati, protože jednotlivé průjezdné obce (Soběhrdy, Kozmice, Teplýšovice, Kochánov, Okrouhlice, Dlouhé Pole, Boušice, Bedřč) zde mezi sebou soutěží o titul nejlepších fanoušků, a tak se fandí z plných hrdel všude, kudy se jede, což jinde opravdu hned tak nezažije. K tomu perfektní a příjemné zázemí, čipová technologie měření času, průjezdný bufet v každém kole, moderování průběhu závodu v přímém přenosu a mnohé další. Většina dospělých kategorií zde jede čtyři 25 km okruhy v pahorkatině severozápadně od Benešova, přičemž kromě asi pětikilometrového úseku okolo Benešova se na trati moc odpočinout nedá, protože je to stále nahoru dolů. Nejedná se sice o žádné extra těžké výjezdy, ale síly zde ubývají rychle a soupeři se také s nikým nemazlí, což ještě umocňuje fakt, že zde startuje celé pole najednou (mladý a starší balík). Ačkoli na prezentaci přijíždím docela včas, tak na startovním roštu stojím pěkně vzadu, mohl bych se sice vmáchnout k někomu známému dopředu, ale nechávám to nakonec osudu s tím, že kam se po startu propracuju, tam zůstanu. A možná to bylo nakonec i dobré rozhodnutí, po startovním výstřelu to sice docela trvá, než se pole rozjede, ale na druhou stranu se pak až tak nikam hned bezhlavě neženu a spíš si jedu svoje tempo, přičemž se posouvám stále vpřed, míjím Hanku Doležalovou, se kterou jindy normálně jezdím a postupně se zapracovávám do skupinky s Petrem Šťastným, což je pro mě asi to správné místo. Navíc celé první kolo o kus před námi vidíme velkou grupu snad čtyřiceti lidí, ke které se celkem i přibližujeme a v Bedřči, když se to zase zvedne, tak už je skupina skoro na dosah. Sám už jsem tedy na hranici svých možností, ale přesto v sobě doluji ještě nějaké poslední přebytky a stylem časovka do vrchu ještě společně s jedním se tam asi tak v půlce kopce dotahujeme, zatímco ostatní včetně Petra zůstali o kus za námi zpět. Ufff, to by tedy bylo, ale mám toho dost. Pod vesnicí ještě zahlédnu, že pohlcujeme další

asi pětičlennou skupinku a že je tam dokonce samotný Kolíkáč, tak to pro mě bude opravdu čest svézt se s ním po relativně dlouhé době ve skupině jako rovný s rovným. Dřív jsme často dojížděli spolu, ale před dvěma třemi lety mu to začalo neskutečně lítat a teď běžně dojíždí v čelních skupinách až do cíle, kdežto já klasicky odpadám stejně jako dřív. Ve druhém kole ve stoupání na Kozmice se naštěstí jede docela rozumně, takže nemám až tak problém s tempem, abych se udržel, ale zase se nejede tak pomalu, aby se mi povedlo propracovat někam víc do grupy, jsem pořád v té ocasní poslední čtvrtině, což se ukazuje jako chyba, když se trasa v Kozmicích stočí na protivítr, potom stačí sem tam nějaké to přibrzdění vpředu (třeba při míjení protijedoucích aut), skupina se natahuje pěkně do délky a nám na ocase to naopak pěkně natahuje držky při následném sjíždění. Asi dvakrát to ještě dám, ale ve sjezdu do údolí Okrouhlického potoka se to natahuje zase a v následném asi nejprudším stoupání k Dlouhému Poli už to nedávám, vzadu je to roztrhané na několik menších skupinek až jednotlivců, na tepáku 195, sice trochu se posouvám, ale do té kompaktní části skupiny už se dotáhnout nedokážu, malá sotva pár metrů velká mezera se na větru dále zvětšuje a pod Boušicemi už je skupina v trapu. Dva mě míjí a ještě to zkoušejí sjet, ale nemají šanci, i když ten kluk v dresu Favorit Bílina se ukazuje jako skvělý tempař, nicméně já to hned na začátku vyhodnocuji jako marnou snahu a dolů do Benešova sjíždím sólo ve volnějším tempu, něco jím a piju a koukám, kdo mě dojede. Dlouho nic, až pod Soběhrdama na konci druhého kola asi sedmičlenná skupinka s Petrem, takže nakonec končím na konci druhého kola tam, kde jsem začal kolo první. Kromě čtyř jezdců z trasy 100 km jsou tu s námi i čtyři mladíši, co jedou jen 75 km, čili ti si kroutí poslední kolo a navíc je to snad i vedoucí skupina, takže o tempo se starají hlavně oni, ale občas jim sekundujeme a řekl bych, že poměrně zdatně. Tempo je sice občas neurované (mladíši mají tendenci zrychlovat a všelijak odjíždět a my to pak musíme chytat), ale ve výsledku lepší, než drátem do oka. Suma sumárum pořád celkem rychlé kolo, ale už ne taková kaše, jako první dvě. V kopci do Soběhrd už ti čtyři začínají zrychlovat a zkoušet to na sebe, takže toho už se neúčastníme a necháváme je jet, i když na pásku přijíždíme jen kousek za nimi a ještě slyšíme zvýšený hlas moderátora komentujícího jejich dojezd o první místo v jejich kategorii. Čtvrté kolo jsem si původně maloval, že se už jen tak v klidu dojede, já dole v Bedrči jako vždycky nastoupím a dojedu s náskokem do cíle, ale k tomu bych potřeboval nějakého parťáka. Už už se za tímto účelem chystám oslovit Petra, ale nakonec z toho vždycky sejde, protože k mému zklamání se to poslední kolo v klidu vůbec nejede, minimálně dva jezdci (ten z Favoritu Bílina a ještě jeden) mají tendenci pořád zrychlovat, takže na větru mám opět problém uviset, několikrát lepím díru, která mohla být v tomto závodě klidně moje poslední, v kopcích se snažím zoufale držet Petra, abych tam nezůstal sám, a když už to vypadá docela dobře, tak v posledním horizontu na druhé nejkopcovitější odvěsně trojúhelníka chytím zásek, který se postupně rozroste snad na 50 m. No do háje – já tady snad nakonec opravdu zůstanu říkám si, ale ve sjezdu do Benešova ti přede mnou naštěstí přece jen začnou trochu orážet a sbírat síly na poslední cílový kopec, což mi sice umožní si je na tempo dojet, ale pod kopcem jsem kvůli tomu zdaleka v nejméně optimálním stavu ze všech, takže domlouvám s Petrem závěrečný dojezd už nemám ani myšlenky a jen čekám, co bude. Mezitím dojíždíme a necháváme za sebou prošitého Radka Procházku a už je tu Bedrč a jdeme do finále. Za mostkem v úvodu kopce se klasicky parkuje a každý čeká, co bude, tak nějak automaticky zareaguju, shodím to vzadu o dva zuby a jdu do čela, nicméně jako razantní nástup bych to tentokrát rozhodně nenazval, o čemž svědčí i to, že se všichni víceméně drží v dlouhém háku nebo aspoň blízko na dohled. No nic, držím tempo na 195 a říkám si, že když to neorve mě, tak to třeba orve aspoň někoho z těch za mnou a pořád lepší být druhý třetí z pěti, než pátý z pěti. A protože je cíl na kopci, tak vzhledem k mému založení vrchaře tady prostě musím útočit, takže to zkouším, jak se dá, i v tom mizerném stavu, ve kterém po předchozím sólo dojíždění skupiny jsem. Nad vracečkou se snad poprvé otáčím a vidím Petra s Bíliňákem kousek za sebou, ale ti zbylí dva už přece jen

začali výrazněji ztrácet. On ten náskok na ty dva za mnou je na udržení mizerný, ale pořád si říkám, že lepší je být těch 10 metrů před nimi, než za nimi, že je to taky musí aspoň trochu bolet a že mám takhle i lepší šanci ještě třeba zalovit, až mě dojedou. Až k ceduli Soběhrdy mi těch 10 m náskoku vydrží, ale pak v poslední pouze pár desítek metrů dlouhé stojce se mi doslova zastavují nohy, tep 200, ale výkon skoro nula, připomíná mi to přeběhové otáčky u motoru, kdy motor veškerou svou další energii, kterou zvýšením otáček vyprodukuje, využije již pouze na pohon sebe sama, ale výstupní výkon na hřídéli už od toho okamžiku pouze klesá (nebo aspoň něco v tom smyslu si pamatuju ze školy), každopádně tak nějak si teď připadám, srdce těsně před infarktem, ale přitom nemůžu pořádně otočit nohama. Ti dva jdou samozřejmě celkem lehce přese mě, ale zbytek už je daleko, takže nakonec třetí místo ve skupině (Bílina asi 100 m před cílem taky výrazně zpomalila, ale už jsem neměl na to ho ještě šmíknout) a dobrý pocit, že jsem to v tom dojezdu aspoň zkusil, i když to tentokrát nevyšlo tak ideálně, jako v předchozích dvou letech, kdy jsem si náskok získaný v posledním kopci dovezl vždy až do cíle. V celkovém pořadí UAC z toho nakonec bylo 58. místo z celkem 85, v absolutním pořadí všech účastníků 100 km trasy už to vypadá o něco lépe – 111. místo z celkem 203. A k tomu krásný pamětní diplom. Z vítězství se radoval Vojtěch Jonáš (AC Sparta Cycling) v čase 2:34:38 h (průměr 38,8 km/h) ve spurtu před Oldřichem Novotným (CT Weber) a s více než minutovým náskokem před třetím Jiřím Bouškou (LAWI-Author Team). Celkově vzato s výsledkem spokojenost, čas o něco lepší než loni a nakonec nechybělo moc a mohl jsem to objet v pro mě úplně snové skupině. Ale líp to reálně asi moc nešlo, takže výsledek, řekl bych, odpovídá aktuálním možnostem. Každopádně atmosféra opět parádní. Ale připadá mi, že pomalu se z této akce stává pěkná masovka, tak uvidíme, kam to bude v příštích letech směřovat. Každopádně pokud jde o mě a budu zdravý, tak za rok budu stát na startu opět, je to lokalita, kde se tréninkově celkem pravidelně vyskytují a těch silničních závodů se tady jinak moc nejedí (v podstatě jen letní UAC Okolo Posázaví, jarní Sázavák a podzimní Šternberk), takže je třeba si toho vážit a účastí a zaplaceným startovním tyto podniky podpořit, když to jde. A na závěr ještě odkaz na fotogalerie ze závodu. Zajímavé je, že fotek stovky a já se pořádně nenašel ani na jedné, sakra, jel jsem to vůbec, nebo se mi to všechno jenom zdálo?

karl58

Železný Dědek- Soběhrdy. Jedu to poprvé. Na startu celkem 400 lidí. 100 km jede 221 lidí. Jsem na startu vepředu, ale hned se propadám do zadních pozic. Dobře jede od nás Ivan Kavula, ujíždí a už ho nevidím až v cíli. Jsem ve skupině s Michalem Doleželem, ale ten mi frknul se skupinou. Ve druhém kole jedu chvíli s pár lidma, ale ty mně taky ujížděj. Takže s jedním železným dědkem půl kola do nájezdu do 3 kola. Tady nás dojíždí asi 6 členná skupinka s Lubošem Polanem, Pažoutem, Šmídem a Zelenkou, kde se hákují a opouštím železného dědka, co jel se mnou. Jede se ale pořád svižně a mně to teda Bohu žel pořád moc nejede! V kopci před nájezdem do posledního kola mně začínaj pobrnkávat křečičky, ale zažehnávám to těžším převodem a skupince kupodivu poodjíždím! Ale ještě je daleko do cíle, tak dávám pro jistotu "šlehu" a hned se mi jede bezva! Jo, ve 4 kole se cejtím konečně dobře! V posledním stoupání před cílem dojíždíme zničeného Michala Doležala. Znovu se zase hlásí křečičky, tak opět těžší převod a ujíždím skupině! Jedině se za mě pověsí Luboš Polan, tak se spolu na rovince 2x protočíme proti větru a jdeme do finíše! Luboš v brdce nastupuje, ale já si ho v pohodě přeskakuju, dávám velkou pilu a letím s luxusním náskokem do cíle. Tak aspoň, že jsem si to v závěru užil! Celkově 144/221 a v kategorii 20/35. No, ty roky nikdo nezastaví! Nakonec v CKKV 2.flek za Ivanem, 3.Luboš, 4. Michal. Atmosféra na startu i ve vesnicích po trati jak na Tour de France

luketvrzic

Železný dědek - ... start a hned na vrchařskou na kopec, celkem jsem se toho bál, ale nohy super, strašně moc jsem ji chtěl získat, a asi jsem ten nástup zbytečně ukvapil, no a na posledních 400m jsem už neměl a balík mě chytnul... poté celkem trestačka na větru, snažil jsem se co nejvíc zašít abych co nejvíce odpočíval, ale jak se to natáhlo, tak jsem zůstal spíše vzáději, njn moje chyba... za to si můžu sám, po rozpojení balíku se snažím jet sám a solo si to dojecht, po prvním kole mám tak cca 20s zásek a je to na kousek, ale jak se znova najede na vítr tak ta ztráta značně rychle se zvýšila... jelikož mi nikdo nepomůže, protože nikomu se nikam nechce, tak to aspon objíždím kvalitně tréninkově.... ale jinak zase stále bída...

Jonas

Zelezny Dedek. Paradne usporadany zavod s fantastickou divackou kulisou. Proste radost zavodit. Minulej rok vykon spis horsi, tak jsem to chtel letos napravit. Po vcerejsku jsem ale dost posekanej. Konkurence na startu velmi dobra, ale horsi jak minuly rok. Od startu se jede na premii, zkousi to Tvrzic, zbytecne se za nim gumuju, mel jsem nechat potahat nekoho jinyho :) Je to natazeny, pod premii nastupuje Jurecka, zkousim to s nim, ale nohy mam zasekly, pak jde kolem me jeste Jirus, takze nakonec az tretí a solidne zahlcenej po asi 5 min zavodu :D Pak se to ale zlepšuje, celkem se nastupuje. Pak ma v kopci mensi naskok Bouskic z Lawi, nastupuje Novotnak z Weberu. Doskakuju si je a jedeme podlahu. Pomalu se vzdalujeme baliku. Stridame vsichni, nesetrime se. Pred prvni spurterskou premii nastupuju a dojizdim si pro ni. Naskok nam nikdo nerika, ale zpetne jsme meli prej uz minutu. Vrcharskou беру taky, kluci me nechavaji. Druhy kolo se mi jede jeste paradne, vypada to, ze balik moc nejede a ziskavame. Dalsi dva prujezdy bere Olda, Vrcharsky ja, Bouskicovi to je nejak jedno :) Behem tretího kola se mi uz nejede nic moc a v poslednim se uz zacinam nejak trapit. Prislo to nejak samo :D Naopak u Oldy mi prijde, ze se trapil na zacatku a pak uz nejak mene, od Bouskice nevím co cekat. No nakonec to nechavame az na brdek pred cilem. Beru za to, ale vidím ze Olda drzi za mnou, sedam si a bere to kolem me, uz to pomalu vzdavam, ale vidím, ze taky hodne vadne, tak zkousim zmobilizovat sily a jeste to tam o kousek s kreci v pravym stehne posilam. Po prujezdu si myslim, ze jsem tam byl o kus drive, ale hlasi ze vyhral Olda, tak trosku zklamani, pak to ale jeste podle fota prehodnocuji a nakonec vitezstvi беру ja. Super :) Na spurtech vypadavam hned v prvni kole...

Jirus

K posrání. Jak jsem starej, tak jsem blbej. Vím, jak dopad loni Čespa, když zkoušel prémii na kopci po startu a udělám letos to samý já. Nevyhrál jsem asi o 20cm, ale oddělal jsem se na celé první kolo a všechno mi ujelo. Ve druhém kole se dávám dokupy a chci si to zase dojet a oddělávám se podruhé. třetí kolo na pohodu. Ve čtvrtém mě dojíždí snad 40lidí, chci se schvat, ale nejedou, tak jsem vepředu. Kašlu na to schvám se a ujedu jim až v clovém kopci. Leda hovno, když nastoupím, tak jdu sice v pohodě dopředu, ale pak kousnou křeče, jedu ke kraji a došmrdávám sám daleko za nimi. Takhle jse to už dlouho nepodělal. Celkově druhý byl Novotný z webru, kterýho na JALce v bílsku vždycky porazím. No jo no.

novotnak

Železný dědek, můj oblíbený závod, atmosféra jako každéj rok neskutečná, konkurence taky (snad kromě Vency Nežerky a Zahrady) od startu celkem chaos, startuju zezadu, ale po chvíli jsem vpředu, pro jistotu nejedu horší jak desátek a hlídám... očekávám něco od kluků z Lawi, pořád byli nejpočetnější. V poslední stojce před státovkou odskočil Bouška, doskakuju za ním, se mnou ještě Jonáš ze Sparty a jedeme pryč, zdálo se, že balík stojí. První 1,5kola jedeme slušný bomby, až mám nahoře na vrchařský dost, ale chvílku na mě počkali a během chvíle jsem se srovnal. Pak беру dvě rychlostní prémie, Jonáš si bere zase bez boje ty

vrchařský. Celej závod jsme nevěděli jaký máme náskok a tak spolupráce nijak nevázla až cca na kilák do cíle. Posledních cca půl kola mě začínaly brát křeče, ale trochu jsem ubral v nasazení na špici a nějak to přežil i na ten cílovej kopec, tam jsem nechal v poslední stojce v Soběhrdech Jonáše nastoupit a jak si nahoře sedl, vystartoval jsem do spurtu.. nicméně křeče se projevíly naplno, na posledních snad pěti metrech se dokázal vrátit vedle mě a podle cílový fotky vyhrál snad o centimetr... no masakr, tak blízko od vítězství, zklamání značný a na druhou stranu, v týchle konkurenci - takovej druhej amatérskéj mistrák - fajn výsledek

Jeff

Železný dědek.Boma závod,pekelná atmosféra. Na startu 217 lidí. Po startu se jede rychle,protože na kopci po 4 km je premie. Proti loňsku jedu v popředí,takže nemusím nic dojíždět. Jedou se na mě docela kule,před cílovým kopcem máme v1 . kole asi 41,5 avs. Jede nás vepředu asi 40 lidí. Od nás jsme tam s Milanem. Je brutální víchr a ten mi stojí asi nejvíc sil. Ve třetím kole už cítím slabou křeč v noze,tak si беру špetku soli. V nájezdu do 4 kola chytám asi 100m mezeru. Naštěstí mi dojíždí Milan a povede se nám ještě před horizontem baik docvaknout. Ale už toho máme jak buchet. V polovině kole ve stoupání mi nadobro čelo odjíždí. Tady se i balík roztrhává. Jedu si už svoje na samotku a vidím před sebou Milana. Takhle dojedu až do cíle. Celkově 26.místo, takže dobrý. Milam místo přede mnou.

DOBROVICKÉ OKRUHY

Helmuth – Dopis Pantátovi

Milý Pantáto, obětoval jsem svoje osobní ambice a jel vzadu, abych ti přinesl následující reportáž z dění ve skupině E, když tam momentálně nemůžeš být osobně.Jel jsem v malý grupě s Josefem., Václavem a Milanem, znáš je že jo? Josef tahal, Václav s Milanem se vezli, když na ně přišlo, vydrželi na čele asi tak 0,5 sekundy. Václav, tak od 3. kilometru vypadal, že mele z posledního. V prvním kopci za to někdo plus Václav a Milan vzali a utrhli nás. Josef byl trochu nas**ný. Snažil jsem se pomáhat, tahal a opravdu jsme po čase sjeli aspoň Václava. Vzal jsem za to co to šlo, ale bohužel, chytl se, i když vypadal na umření a hrozně kašlal. Chvilku klídek, pak na šotolině nedával Josef pozor, nechal si díru a už to nesjel i když se fakt snažil. Viseli jsme totiž zrovna všichni za jedním defektářem z Ačka. Prostě smůla. Ačkař nás dotáhl pod předposlední kopec, kde jsme čirou náhodou docvakli taky Milana. Václav ožil, za mohutného kašláni vyrazil dopředu, skupina se natáhla....a tady reportáž končí. Tak jsem zvědavej, jak do tohohle, na jaře, s tím novým ložiskem a skvělou váhou, vlitneš? P.S. Zbytek na samotku. Před cílem mi jede naproti růžovej. Jsem dojatý takovou pozorností. „Neviděls Kolíkáče?“ Aha, ta to nebylo kvůli mně. „Viděl, je úplně prošitej, ujel jsem mu.“ Růžovej tomu věří

O PODZIMNÍHO KRÁLE VRCHAŘŮ

Radim

Závod O Podzimního krále vrchařů byl letos v seriálu UAC zařazen jako mistrovský závod v časovce, takže v popředí startovního pole se očekávala bitva o medaile a dresy, já naopak celkem zkušeně očekával spíše těžkou rachotu v kopcích bez výraznějšího zápisu do cyklistické historie. Jedná se o typ závodu, kdy je stanovená trasa, která se ale jede v podstatě nezávodně, jen je na ní vypsáno několik měřených úseků do kopce, které se naopak závodně jedou, samozřejmě individuálně. Mně se to celkem líbí, policii a úřadům se to líbí aspoň do té míry, že tento typ závodů povolují, takže nezbývalo než se v neděli 6.9.2015 postavit směle

na start. Zázemí bylo tentokrát v Unhošti při restauraci U Pepína (loni v Hostivici, resp. v Chýni v pivovaru) Počasí bylo takové podivné, po tropickém létě včetně začátku září toto byl první den, kdy bylo docela chladno a foukal silný jihozápadní vítr, který na druhé a čtvrté erzetě vysloveně škodil, na první a třetí byl z boku občas také pěkně nepříjemný a na páté a šesté naopak do zad výrazně pomáhal. Jelo se mi to tak všelijak, tepově docela nízko, (max. 191, ale spíš tak okolo 185), asi to bylo tím, že jednak byla trochu únava a jednak mi byla celou dobu dost zima (i když jsem měl komplet návleky plus vestu, ale po těch letošních dlouhotrvajících vedrech tělo nějak nemohlo zkousnout, že už léto skončilo), a to mnohdy i při jízdě na plný plyn do kopce! Z tohoto důvodu jsem to tentokrát objížděl spíš tak nějak sám (s výjimkou přejezdu od Chyňavské hájovny do Zbečna, kde foukalo krutě proti a kde jsem se tudíž rád schoval do balíku), spíš v popředí celého pole a nikde jsem moc dlouho nezastavoval, jen si vždycky přehodil na správný převod, dojel pomalu ke startérovi a jel okamžitě do měřeného úseku. Výjimku jsem udělal akorát pod Leontýnem, kde byl bufet, a kde jsem nepohrdl nabídnutou koblíhou a donutem. Bidon jsem měl jen jeden a bohatě to stačilo, nebylo potřeba doplňovat, naopak jsem ještě dvakrát zastavoval za opačným účelem. Jak jsem byl celou dobu vpředu, tak jsem ani moc nezaznamenal, že byly nějaké velké problémy s čipy, ten můj fungoval bez problémů a zaznamenal vše, co měl, ale jak se ukázalo později v cíli, dodavatel to tentokrát asi trochu podcenil a dodal nějakou ne úplně funkční sadu, takže cca 25% záznamů v cíli chybělo, jinými slovy zdaleka ne každý měl zaznamenáno všechno, a to včetně aspirantů na tituly a medaile, takže po nějaké době a několika sporech se pořadatelé a vedení UAC asi celkem rozumně rozhodli výsledky prozatímně anulovat s tím, že se data pokusí vyčíst dodatečně a výsledky podle toho pak nějak zrekonstruovat. To se nakonec povedlo, když se podařilo dát komplet dohromady čtyři úseky z šesti, takže nějaké celkové výsledky nakonec jsou a patří mi v nich 41. místo ze 70. Jinak musím říci, že se mi tento typ závodu celkem zamlouvá, a i když předem se mi nikdy moc nechce, protože je mi jasný, že šest kopců naplno bude bolet, tak nakonec to zase nebývá až tak hrozný a na přejezdech mezi měřenými úseky si jako slabší mohu kolikrát v klidu pokecat i s těmi, které bych v klasickém závodě viděl jen na startu a pak až v cíli. Zkrátka z jednoho neúspěchu se nestřílí a doufám, že to Pavlovi (Diablovi) nevezme chuť do pořádání dalších těchto klání, možná sice občas nadáváme, ale ve výsledku jsme moc rádi, že to pro nás dělá, no ne? Závěrem ještě musím moc poděkovat Hance a Martinovi Kubcovi, kteří našli můj ztracený sáček s tisícovkou jakožto vrácenou zálohou na čip a dvěma stovkami na cestu, jinými slovy bez nich by byl můj zážitek ze závodu hned o dvanáct stovek lehčí...

KLIKOVY VRCHY

Helmuth – Oslava na POS???

Byl jsem požádán, možná dokonce pověřen, abych sepsal report. Mně se teda vůbec nechce, poněvadž jsem žádné euforické zážitky neměl, byl jsem bídnej. Tak jen pár drobných postřehů: Ve sjezdu z Bělče, ještě v balíku, pár metrů přede mnou strašlivý pád. Borec si brknul o zadní kolo a letí v šedesátce ve strašlivých kotrmelcích. Koukám jen, kam poletí, neubrzdl bych nic, klika že přelítnul škarpu a skončil až v poli. No a to je ze závodu téměř všechno, už jenom, že 10km před cílem grupu docvakl Pepa Krajčák, s kterým jsem dojížděl i loni. Tehdy, jen ve dvou, jsem se ptal: “Tak co zaspurtujem, nebo tě ten jeden bod vytrhne?” A Pepa, ž ho potřebuje do lité řezě v kategorii E. Byl jsem naštvanej, že jsem nedržel hubu, ale mnohem víc tahal, tak nechť. Letos jsem se chystal, že mu to dám, ale když mu to zrovna chci oznámit, tak mi v tom minikopečku 1km do cíle odjel. Můžu já mít vůbec z něčeho radost? Vyhlášení tentokrát šikovně v hospodě, Kapr jde na bednu jako mistr UAC v kategorii D, tak řveme co to dá, peloton se nechá snadno strhnout a Kapr vítězí s přehledem i na aplaus.

Zpátky, v čespa-team-busu, jede v tom mistrovském dresu, kterej mu perfektně padne, a já vidím, že s figurama jako jsem já se na bednu ani nepočítá. Čespa je trochu nemocnej, jen si hlídá první místo v celkovém pořadí, není si ještě jistej, bude to muset doma přepočítat, žádná sranda honit ty body takhle nadoraz. Ale nakonec čtu, že na Poslední šlápnutí to může vypuknout ve velkém, a bude chyba tam nebejt, já si asi dám šampus rovnou do bidónu!

Kolíkáč – Sjezdařská akademie

Pro mě poslední match sezóny, trocha otazníků co na sebe, nakonec po vzoru většiny ostatních беру návleky na ruce a vestu, ale asi to byla chyba, šlo to i v té nejlehčí sestavě. Bratronická náves nabitá jmény, dokážu ještě v sobě najít trochu bojovnosti? Překulím se s nejlepšími do Roztok, pod Leontýnský smrt'ák, kde asi již nebudu mít šanci na TOP vrchaře? Začátek mi nechali, pěkně v klidu si to užít na špici, na horizontu před Bělčí do toho již začne bušit Čespa a pěkně rychlá lajna si to valí skrz Běleč. Ďolík a bočák před odbočkou na Lány, první selekce, ale jedu si v levé škarpě, kde to je bezvětrné a zadarmo. Čespa stále operuje na špici, trochu mu pomoci a pak to rozjede Pistachio, tady to má najeté, vždyť jedeme po jeho tréninkové hroudě. A tak si naše zjevení roku užívá pár minutek slávy v úniku. Lánský kruhák a Myší díra na obzoru, dopředu, dopředu, ty točky tam budou o hubu. Jsem v TOP 10, ale zezadu se hrne další vlna, a v jedné zatáčce auto v protisměru a borec to smykuje, aby ho netrefil. Uff děsivý pohled mám zase pár metrů před sebou, zadní kolo mi taky smykuje, nechci ho trefit, až půjde k zemi. Skoro zázrakem se nic nestalo, ale moc odvahy do sjezdů mi to nepřidalo, ba naopak. Stoupání k Alžbětě mě připravuje krásné chvíle, tak pro mě vzácné v této sezóně, dokážu bezbolestně plout s těmi nejlepšími až na horizont. Uáá parádní pocity, mydlíme to v lajně, která je už hodně očesaná směr Pustověty. Trochu hltnout z bidonu, ukotvit to, když jde Čespa do úniku, dostat kartáč od Roberta Kleinera, na co si to tady hrajeme a pak se již soustředit na další důležitý sjezd. Jsem tragéd, brzda v mozku až moc vysílá impulsy do prstů, které mačkají páky a hoblují korkové špalíky. A tak obligátní d'oura a pekelný nástup, abych si to sjel. Jsem na ocásku, vlajeme tam s Pepou Vejvodou, ale našťestí se nejede takové peklo jako před rokem, i když 2- 3 momenty tam mám, kdy již pomalu svěšuji nohy. Aáááá povedlo se, jsem s nimi, vtlačit do sebe gel, zapít a letět zběsilým tempem k dalšímu sjezdu do Roztok. A znovu jedu tragedii, nenacpal jsem se dopředu a kopu si tak hrob. Za každou točkou mi naskakuje větší a větší mezera, za mnou nikdo, to na mostě nebude vůbec, ale vůbec dobré. A taky že jo, minimálně s 50 metrovou ztrátou najíždím na pověstné stoupání, vedle mě Evžen Šmatlák, který se zvedá a jede je stíhat. Asi jsem ho měl háknout, a možná jsem se mohl vézt do cíle na vlně euforie. Ale to jsou jen kdyby, jedu si svoje bezbolestné tempo, Pepa Vejvoda na dostřel a Evžen si to opravdu dojel. Kuwa, snad se někdo vysype, to není možné, že všichni odvisí peklo Míry Kakače. No konečně, Robert Kleiner, tak to je můj magnet, hurá k němu. A daří se, nohy jedou bez problémů, krásně se dýchá, škoda, škoda, že jsem to vzdal v tom sjezdu. Jdu přes Roberta, padáme do Zbečna a Pepa Vejvoda svěsil a čeká na nás. Tak to je hvězdná dvojka, věřím, že s nimi do cíle to by již mělo klapnout. V točce před Zbečnem stojí u svodidel potlučený Kraťas ze SWEEPu, proč se nerozhoduje v kopci nahoru, ale v těch pro mě děsivých sjezdech? Sýkořičák, v dáli zahlédneme groupe Jeffr, ale je jich asi 6 kusů, moc šancí na sjetí tomu nedávám. A když nahoře na kopci zahlásí Pepa, že už toho má dost a chce si to jen dojet do cíle, Robert se do střídání taky moc nehrne, tak je to stvrzené. Točíme se do cíle, sil a chuti mám dost, chci si užít i cílový spurt. A tak když jde Pepa na značce 1km do nástupu, skáču mu do háku, Robert zaostal, ale ještě se to mírně zvedá, znovu sedáme a sjíždíme se. Na hranici 200m, znovu Pepa za to bere, znovu se přisají a nechám se dovléct do cíle. Ale jo, na tu moji letošní bídu musím být spokojen, a navíc jak Pepa v cíli prohlásil, ty moje sjezdy, to je katastrofa. Aspoň trochu vítězného vlnění nasát od zlatého Kapra a pak se vézt ve veselém týmovém autě s historicky prvním orange vítězem UAC Čespa. Bejci, mám Vás rád!

Radim – Klikovy vrchy (UAC) aneb rozlučka s mladým balíkem

V neděli 20.9.2015 byly na pořadu legendární Klikáče alias Klikovy vrchy, tentokrát okořeněné navíc tím, že se jednalo o UACcovský mistrák v silničním závodě. Ono těch 80 km v křivoklátských kopcích s třešničkou v podobě stoupání z Roztok k Leontýnu je toho určitě hodno. Start a zázemí bylo opět v Bratronicích, což mi vyhovuje i více, než když se dříve startovalo ve Velké Dobré. Počasí bylo na tuto roční dobu takřka ideální, řada lidí jela normálně krátký-krátký, já už jsem trochu starší, tak jsem zkušeně přihodil návleky ruce/nohy plus vestu a krom toho nejdelšího stoupání to takhle bylo nakonec celkem v cajku. Po startu se asi moc nejede, což soudím podle toho, že sice jedu svou standardní krev, ale neužívám mi to a dokonce i ve stoupání za Bělčí ke křižovatce se tam udržím, ale samozřejmě až úplně na chvostu. Ke kruháku na Lány to je hlavně schovávaná před větrem a s využitím skupiny se to celkem pěkně daří. Ve sjezdu do Myší díry se sice o pár míst posunu, ale zásek tam dole na čelo už nějaký je a i když hned odspoda jedu naplno, tak se stále propadám. Okolo se mihne Cafourek, Vild, Zimmel, ohlížím se rychle přes rameno, a tam už vůbec nikdo (pár lidí ale odpadlo určitě ještě před Lánama), tak vykulím oči v sloup a hypnotizuju kolo Vaška Zimmela z Dexteru, abych tu nezůstal úplně sám, ale je to jen tak. Několikrát si hrabu opravdu až na dno, resp. vždycky když už si myslím, že na tom dně jsem, tak mi soupeř trochu poodjede a já musím chtít nechtít vydolovat ještě o kousek víc, než bylo před chvílí to maximum, joj to jsou teprve parádní pocity, tomu říkám hledání skrytých rezerv!

Ale je to zase všechno takový jakoby zdálky, lehce malátný, jako by na tom kole seděl někdo jiný a já se sám na sebe díval odněkud zvenčí, prostě podobně jako v červnu. Ale pak se na chvíli vždy trochu proberu, zaberu, dojedu si zadní kolo jezdce před sebou, a pak zase upadnu do letargie. Naštěstí jak kopec pokračuje, tak se to spíš lepší a ke konci už jsem zase docela v reálu. Cestou nahoru dokonce předjedeme ještě dva, před námi je tam na 20 až 30 sekund docela pěkná skupinka, kde bychom taky rádi byli. Napřed to zkusíme s Vaškem ve dvojici, ale on je po kopci docela vytavený, takže zpočátku rovinky ani moc nechce střídat a výsledkem je, že ztráta vzroste tak na 30 až 40 sekund, ale dojedou nás aspoň ti dva zezadu a jsme tedy čtyři, s čímž už by se něco dalo udělat. Jedeme každý, co můžeme, a skutečně nemohu nikomu vytknout, že by se málo snažil, dřeme jako koně, ale ten odstup je tak nějak stále stejný a ve stoupání ke křižovatce nám ještě jeden odjíždí, aby zkusil to dorazit sólo. Po odbočce k Městečku už motivace v naší skupince přece jen trochu opadla, takže skupina před námi nám postupně mizí z dohledu a my naopak dobereme zpátky toho před chvílí se odpoutavšího tempaře, kterej se sice na větru pěkně vystřílel, ale skupinku si sám dojet taky nedokázal. Následuje sjezd na Pustověty, úzká silnice, místama i docela rozbitá, ale ve čtyřech se to dá celkem s jistotou. Hned dole odjíždí opět ten jeden, co ho to s námi asi moc nebavilo, pak i Vašek, já se naopak odpoutávám od zbývajícího jezdce, takže celá naše skupinka je pěkně roztahaná po kopci už od začátku. Zhruba v polovině kopce mě však znenadání dojde ještě někdo další, nejprve si myslím, že je to někdo ze staršího balíku v úniku, ale není to tak, spíš je po defektu nebo nějakém technickém problému a teď se snaží probojovat na ztracené pozici (a je to myslím Luděk Ambruš, jestli se nepletu, toho jsem ještě letos na závodech neviděl a hlavně má i nějaký jiný dres, než ten z Královic, na který jsem byl u něj zvyklý). Hákuju ho a říkám si, že to musím chvíli vydržet, aspoň než mě dotáhne k Zimmelovi, abych pak po kopci nebyl úplně sám. Za chvíli už jsme za jeho zadním kolem s Vaškem Zimmelem dva, zoufale jej hypnotizujeme a dojíždíme ještě dalšího v dresu HiSport (Ladislav Pokorný), takže jsme zase ve čtyřech. Takto projíždíme přes Všetaty i táhlými nekonečnými horizonty směrem na Velkou Bukovou. Tady mě to vždycky drtí, když už si myslím, že za horizontem musí být už určitě konec a že ten kousek ještě nějak z posledních sil vydržím, tak tam hned vyskočí nějaký další horizont a když se to celé opakuje aspoň tak pětkrát, tak už má toho moje psychická i fyzická stránka docela plný zuby. Nějak jsem to teda nakonec vydržel, ale ani nevím jak. Ve sjezdu do Roztok ztrácí kontakt Zimmel, jsme tedy ve třech, přičemž ty

dva si musím na konci sjezdu trochu dotahovat. Na nájezdu na most to jezdcí v dresu HiSport trochu klouzne a musí to hodně rovnat, aby se tam vešel před přijíždějícím protijedoucím autem, ale zvládá to. Hned na začátku kopce odjíždí Luděk (toho pak už do cíle neuvidíme) a my zůstáváme chvíli ve dvou, tempo udávám spíše já, což umožní se dotáhnout i Vaškovi a jsme tedy ve třech. Trpíme tak nějak podobně, těžko říct, kdo víc, ale v té nejzásadnější fázi od zatáčky pod lesem diktují tempo povětšinou já, tak aspoň něco. Kousek pod horizontem dojíždíme mladšího Vilda, ale má už nějak dost a ani nehákuje, jinak nikdo před ani za námi. Ve sjezdu pětikopcem do Zbečna je místama chvilku zima, Vašek opět trochu ztrácí, ale dole tam celkem bezpečně je zase s námi. Sýkořičák jedeme už celkem rozumně a já začínám kalkulovat a říkám ostatním, že by bylo ideální, kdyby nás nahoře dojel starší balík, že pak až do Žiliny by se to mělo dát odviset celkem v pohodě. A co se neděje, kousek za horizontem nás dojíždí zaváděcí auto, co jede před druhým balíkem, a v ideálním místě krátce po horizontu nad Bělčí už směrem na Lány nás dojíždí vedoucí utržená čtveřice ve složení Líba Janoušek, Míra Kakač, Běda Průcha a Evžen Šmatlák. Skáče jim ochotně do háku a je to pro nás moc dobrý, protože jelikož jsou čtyři, tak jednou o bednu a mají zájem jet tempo (na které v háku ještě jakžtakž máme), nikoli si zkoušet odjíždět v nástupech (na jejichž chytání bychom nárok jisto jistě už neměli). Takže závěr vyšel parádně, svezeme se s nimi přes Ploskov až kousek za Žilinu, kde v jednom z posledních horizontů za to bere Janoušek, Kakač s Průchou jdou s ním, Šmatlák po chvilce odpadá, no a my to ani moc nezkoušíme, protože to už ani nebylo pro nás tohleto. HiSport ztrácí ještě víc, takže zůstáváme s Vaškem sami (v podstatě spolu jedeme celý závod – do Myšiny v balíku a pak buď ve dvojici, nebo v nějaké menší skupince) a už jde o to jenom nějak dojet. V Dolním Bezděkově se pak dohadujeme, že ve dvou nemá cenu bláznit, že si to v klidu dojedeme až na metu 200 m do cíle a tam si to rozdáme v krátkém spurtu, no a když k té metě konečně dojedeme, tak se po sobě jen tak smutně podíváme, ani jednomu se do toho zjevně moc nechce, ale nakonec Vašek řekne „No tak jo!“, zvedne zadek a jde do spurtu. Skáču mu za zadní kolo a po chvilce je jasný, že budu mít navrch, vytvořím si asi tak 20 m náskok a ten si už pohlídám až na pásku, kterou protínám v čase 2:21:43 h, průměr 33,95 km/h (loni 2:24:05 h, 33,31 km/h). V celkovém pořadí UAC to stačí přesně na 30. místo z celkem 47 plus tři DNF (v kategorii B 22. ze 30), což je teda opět jasně druhá půlka, ale vzhledem k tomu, že to byla moje rozlučka s mladým balíkem (místo Posledního šlápnutí mám už jiný program) a od příští sezóny už jezdím za dědky, tak se myslím nemám za co stydět a asi nemůžu být nespokojený. Ve starším balíku by tenhle čas na první polovinu naopak jasně stačil, takže snad se blýská na lepší zítřky, aneb třeště se, mí budoucí soupeři! Jinak pro úplnost ještě dodávám, že z mistrovského dresu se radovali v kategorii A absolutní vítěz Michael Somr (LAWI – Autor Team) v čase 2:09:15 h (37,14 km/h), v kategorii B Petr Beneš (BTK EURO BIKE Praha) ve stejném čase, ve druhém balíku pak v kategorii C Libor Janoušek (LAWI - Author Team) v čase 2:09:38 h (tedy prakticky stejně, jako vítěz mladšího balíku, a to jsme je pár kilometrů v závěru i uviseli), v kategorii D Karel Prager (CK Vinohradské šlapky) v čase 2:11:40 h, v kategorii E Miroslav Kakač (CSK Markus) v čase jako Líba Janoušek a mezi ženami Petra Kottová (Author Sedláček Příbram) v čase 2:26:05 h.